DEBRA DIXON

Flori pentru o mireasă uitucă

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Prolog

– Numai dacă ne căsătorim.

Martin Marshall își plesni coapsele cu palmele, dezgustat – atât cât putea să fie la cei zece ani ai lui.

– Ți-am spus eu că n-o să fie de înțeles!

Caitlin îl privi pe cel mai bun prieten al fratelui ei scoțând încă o poză de baseball din buzunarul cămășii. Dacă Joseph Rockwell voia s-o sărute, trebuia să facă tot ceea ce se cuvenea. O fi avut ea doar opt ani, dar se pricepea la lucrurile astea. Coborând privirea spre păpușa pe care o ținea strâns în brațe, își dădu seama instinctiv că Barbie nu s-ar fi lăsat sărutată de un băiat dacă înainte nu se căsătoreau.

Martin încercă din nou:

– Joe zice că dă și poza lui Don Drisdale.

– Numai dacă ne căsătorim, repetă Caitlin, netezindu-și poalele rochiței de vară cu un aer înfumurat.

– Bine, bine, o iau de nevastă, bombăni Joe, plimbându-se nervos prin curtea din spate.

– Și cum ai să faci, mă rog? vru să știe Martin.

– Adu-ți Biblia.

Pentru un băiat care dorea atât de tare s-o sărute, Joseph nu părea prea încântat. Caitlin se hotărî să-și forțeze norocul.

– În fort.

– În fort? explodă Joe. Fetele n-au voie-acolo, știi foarte bine!

– Refuz să mă mărit cu un băiat care nu mă primește în fortul lui.

– Las-o baltă, se enervă Martin. Vrea prea multe.

– Nu e nevoie să-mi dai și a doua poză de baseball, spuse Caitlin.

Ideea de a fi prima fată care le vizita râvnitul fort avea o anumită atracție. Cel puțin, îi creșteau șansele de a fi invitată la ziua de naștere a lui Betsy McDonald.

Băieții schimbară o privire și începură să șușotească, dar Caitlin nu auzea decât frânturi de conversație. Era clar că pe Martin nu-l încântau deloc concesiile lui Joseph: tot clătina din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că prietenul lui avea să meargă până la capăt. Din partea ei, Caitlin nu știa dacă să aibă sau nu încredere în Joseph. Îi plăcea să facă farse și toți copiii din cartier știau.

– E timpul să-mi alăptez copilul, anunță ea, pregătindu-se să plece.

– Bine, bine, se înduplecă Joe, vizibil fără tragere de inimă. Am să mă însor cu tine în fort. Martin va oficia slujba, dar numai cu o condiție: n-ai voie să spui nimănui că ai fost înăuntru, ai înțeles?

– Dacă spui, o amenință Martin, privind-o încruntat, o să-ți pară rău!

– Nu spun, promise Caitlin.

Dacă trebuia să rămână secret, îi convenea de minune: lui Caitlin îi plăcea să păstreze secrete.

– Ești gata? întrebă Joseph.

Acum, că stabiliseră totul, părea cam grăbit, ceea ce o nemulțumea pe Caitlin. Și nici expresia lui încruntată nu-i plăcea. Un mire ar fi trebuit măcar să arate fericit. Tocmai se pregătea s-o spună, dar se răzgândi.

– Acuma, sigur, trebuie să te schimbi. Ți-ar sta bine cu costumul pe care l-ai purtat duminică, de Paști.

– Ce? strigă Joseph. Nu-mi iau nici un costum! Ascultă, Caitlin, ți-am înghițit destule. Am să mă-nsor îmbrăcat așa cum sunt, altfel mă las păgubaș.

Caitlin oftă, dându-și ochii peste cap.

– Of, bine, da' mai întâi tot trebuie să fac câteva lucruri.

– Bine, da' mai repede, da?

Martin o urmă în casă, lăsând ușa verandei să se trântească în urma lor. Își luă Biblia de pe masa din hol și ieși din nou, imediat.

Caitlin urcă grăbită în camera ei, unde se pieptănă repede și-și îndreptă cele două funde roz. Insista mereu să le poarte, rozul fiind o culoare potrivită pentru fetițe. Băieții trebuia să se îmbrace în albastru, maro și alte culori la fel de posomorâte. Erau simpatici uneori, dar cel mai adesea făceau tot felul de lucruri dezgustătoare.

Cele patru păpuși ale ei o însoțiră prin curte, până în păduricea din spatele casei. Nu-i plăcea să și le umple de praf pe cele patru Mary Jane, dar n-avea încotro.

Cu multă ceremonie, deschise ușa șubredă și, încet, așa cum văzuse la nunta verișoarei sale mai mari, intră în fortul de lăzi și cartoane al băieților.

Oprindu-se în intrarea îngustă, privi în jur. Nu prea aveau cu ce să se laude. Martin vorbise de parcă ar fi fost un palat, cu pardoseli de marmură și candelabre de cristal. Caitlin nu-și putea alunga deziluzia. Dacă n-ar fi dorit atât de mult să vadă fortul, ar fi insistat s-o facă după tot tipicul, la biserică.

Fratele ei stătea în picioare pe o ladă de mere, mândru, strângând Biblia la piept. Avea o expresie gravă, iar Caitlin zâmbi aprobator. El, cel puțin, lua totul în serios.

– Păpușile n-au voie aici, protestă sonor Joseph.

– Ba ale mele au voie. Barbie, Ken, Paula și Jane sunt copiii noștri.

– Copiii noștri?

– Sigur, încă nu s-au născut, așa că deocamdată nu-s decât niște luminițe în ochii tăi.

Îl auzise odată pe tatăl ei spunând asta și i se păruse foarte interesant.

– Acum sunt îngeri, dar m-am gândit să-i aduc aici, ca să-i cunoști, continuă ea, așezându-și păpușile în șir pe o altă ladă de mere, în spatele lui Martin.

Joseph își acoperi fața cu mâinile și, un moment, păru gata să se răzgândească.

– Ei, ne cununăm sau nu? întrebă Caitlin.

– Bine, ne cununăm, ne cununăm... oftă adânc Joseph și o trase de braț înainte – puțin cam prea brutal, după părerea ei.

Se opriră amândoi în fața lui Martin, care își deschise Biblia la întâmplare. Privi cartea cu scoarțe de piele, apoi ridică ochii spre Caitlin și cel mai bun prieten al lui. Dădu din cap solemn și începu:

– Joseph James Rockwell, o iei pe Caitlin Rose Marshall de nevastă?

– De soție cu cununie legiuită, îl corectă Caitlin, care reținuse ceremonialul dintr-un film de la televizor.

– De soție cu cununie legiuită, acceptă Martin, cam iritat.

– Da.

Caitlin observă că Joseph răspunsese fără pic de entuziasm.

– Cred că mai sunt niște chestii cu sărăcie sau bogăție, boală sau sănătate... adăugă Joseph, zâmbindu-i afectat lui Caitlin ca pentru a-i aminti că nu era singura care știa slujba.

Martin dădu din cap și continuă:

– Caitlin Rose Marshall, îl iei pe Joseph James Rockwell la boală și sănătate și sărăcie și bogăție și nu-știu-ce...?

– Nu mă mărit decât cu un bărbat sănătos și bogat.

– Hai, mai termină cu condițiile! se enervă Joseph. Doar ne-am înțeles deja!

– Tu zi acolo „da“ și taci...! se răsti Martin.

Caitlin bănui că numai solemnitatea momentului îl împiedicase să adauge „cață ce ești!“

Nu era sigură dacă să meargă până la capăt sau nu. Crescuse destul de mare ca să știe că-i plăceau lucrurile de soi și, când se mărita, soțul ei avea să-i construiască un castel la marginea pădurii. Avea s-o iubească atât de mult, avea să-i aducă panglici de mătase pentru a și le prinde-n păr, zeci și zeci de sticluțe cu parfum scump... Atât de multe, că nici nu puteau să încapă pe masa ei de toaletă.

– Caitlin... scrâșni Martin printre dinți, readucând-o la realitate.

– Ăă... Da! răspunse ea solemn.

– Prin urmare, vă declar soț și soție, proclamă Martin, închizând Biblia cu o bufnitură răsunătoare. Poți să săruți mireasa.

Joseph se întoarse spre Caitlin. Era mai înalt decât ea cu un cap. Ochii lui, de un albastru fermecător, îi aminteau de culoarea cerului dimineața, după ploaie. Tare îi mai plăceau ochii lui Joseph...!

– Ești gata? o întrebă el.

Caitlin dădu din cap, închise ochii și ridică spre stânga capul, cu buzele strânse. La drept vorbind, n-o deranja deloc ca Joseph s-o sărute, dar se codise să i-o spună, fiindcă... ei bine, fiindcă nu se cădea ca domnișoarele să vorbească despre sărutări.

Trecu mult timp până când îi simți gura atingând-o pe a ei. De fapt, nici n-o atinse bine, că se și retrase. Ei, poftim! își spuse Caitlin. Cât tămbălău pentru un fleac!

– Ei, cum a fost? își întrebă Martin prietenul.

Deschizând ochii, Caitlin descoperi că Joseph o privea încruntat, cu nedumerire.

– Păi... n-a prea fost așa cum zicea Pete... bombăni el.

– N-o fi știind Caitlin cum să facă, presupuse Martin, privindu-și cu reproș sora.

– Ba Joseph n-a știut cum să facă! ripostă Caitlin.

Vorbeau de parcă i-ar fi înșelat anume. Dacă se păcălise cineva, aceea era Caitlin, pentru că acum nu-i mai putea spune lui Betsy McDonld că intrase în prețiosul lor fort.

Un timp, Joseph nu spuse nimic. Apoi, încet, își scoase din buzunarul cămășii mult dorita poză de baseball. O privi cu părere de rău și i-o întinse.

– Ia-o, spuse el, e a ta.

– Acuma n-oi fi având de gând să i-o și dai! exclamă Martin, indignat. N-ai văzut cum a rasolit-o? N-a fost așa cum a zis Pete că e când săruți o fată, și numai ea e de vină. Oricum, eu ți-am zis că nici nu-i o fată ca altele – e o cață.

– Am făcut un târg, îi aminti trist Joseph.

– Poți să-ți păstrezi vechitura aia nesuferită!

Și, cu capul sus, Caitlin își adună păpușile, pregătindu-se să-și facă o ieșire cât mai demnă.

– N-ai să spui la nimeni că te-am primit în fort, e clar? strigă Martin pe urmele ei.

– N-am să spun.

Caitlin se ținuse de promisiune.

Dar nimeni nu stabilise dacă putea afla sau nu toată școala că ea și Joseph Rockwell se căsătoriseră.

Capitolul 1

Pentru a treia oară în după-amiaza aceea, Cait șterse indignată rumegușul de pe tăblia biroului. Dacă mizeria aia cu renovarea o mai ținea mult așa, particulele aveau să-i intre în computer, distrugându-i legătura vitală cu Bursa din New York.

– Trebuie s-o dăm afară, spuse un glas ursuz, în spatele ei.

– Poftim? întrebă enervată Caitlin, ridicându-se brusc și întorcându-se spre ușă. Își scutură palmele de praf, gata să se ia la harță. Destul o deranjaseră toți acei oameni cu căști, care umblau prin clădire și le mutau pe toate de colo-colo. Dar cel puțin își putuse închide ușa, pentru a mai reduce din zgomot. Acum se părea că până și acest lucru devenise imposibil.

– Va trebui să tragem niște cabluri electrice pe-aici, îi explică același glas repezit.

Caitlin nu putea să vadă chipul individului, întrucât acesta stătea dincolo de ușă, dar distinse o siluetă înaltă, cu umeri lați.

– Până-ntr-o săptămână o să le punem pe toate la loc.

– O săptămână!

Cum să mai lucreze, fără birou și telefon? Și unde anume aveau de gând s-o mute? Doar nu pe culoar! N-ar fi acceptat nici în ruptul capului.

Deranjul pe care-l provocase acel proiect simplu de renovare era una, dar să-i trambaleze tot biroul, ca și cum n-ar fi fost decât un... un bulb de lalea, asta era cu totul altceva!

– Îmi pare rău, Cait, spuse Paul Jamison, apropiindu-se de ea pe lângă șeful de echipă.

Imediat ce-i văzu surâsul fermecător, lui Caitlin îi pieri tot cheful de ceartă.

– Nu-ți face probleme, răspunse ea, ca o întruchipare a îngăduinței și supunerii. Se mai întâmplă, când o companie se dezvoltă atât de rapid ca a noastră.

Privi spre biroul celei mai bune prietene a ei, aflat pe cealaltă parte a holului, ridicând ușor din umeri ca și cum s-ar fi întrebat: Oare Paul îmi va da vreodată atenție? Lindy îi zâmbi strâmb, dând scurt din cap pentru a-i sugera să nu mai fie atât de pesimistă. Dar încrederea prietenei sale nu-i folosea la nimic. Paul era un manager districtual excelent, iar Caitlin avea mare noroc să poată lucra cu el. Firma de brokeraj Webster, Rodale & Missen era afiliată la compania cu cea mai rapidă evoluție din țară. Acea filială se deschisese cu mai puțin de doi ani în urmă și deja bătea toate recordurile la vânzări – datorită în primul rând, după părerea lui Cait, talentelor administrative ale lui Paul.

Paul era un bărbat zvelt, brunet și chipeș, cu un aer sofisticat – visul oricărei femei. Al lui Cait, în orice caz. Dar, din câte-și putuse ea da seama, n-o privea în aceeași lumină romantică. O considera o membră importantă a echipei, o persoană cu autoritate, în cel mai bun caz o prietenă.

Cait știa că prietenia constituia adesea un teren fertil pentru romantism și spera să aibă ocazia de a cultiva o asemenea tendință. Era convinsă că, cedându-și de bunăvoie biroul unei echipe enervante de tâmplari și electricieni, avea să mai câștige câteva puncte în ochii șefului.

– Unde-ai vrea să-mi pun lucrurile între timp? îl întrebă ea pe Paul, zâmbindu-i cu căldură. Din obișnuință, ridică mâna pentru a-și aranja o șuviță rebelă de păr, uitând că se tunsese recent. Aceasta fusese o altă încercare zadarnică de a atrage afecțiunea – sau cel puțin atenția – lui Paul. Părul ei castaniu, lung până la umeri, fusese tăiat și coafat permanent într-un stil semi-băiețesc, formând o aureolă de bucle mătăsoase.

După ce umblase tot timpul cu părul strâns într-un coc sever, deosebirea era frapantă – sau cel puțin așa spunea toată lumea. Toată lumea, cu excepția lui Paul. Coafeza declarase că-i schimba înfățișarea rece și pedantă, dându-i un aer cald și luminos, adică exact ceea ce dorea Cait să-i inspire lui Paul.

Din păcate, acesta nu păruse să observe nici cea mai mică diferență în aspectul ei. Numai când Lindy comentase sonor schimbarea, absentul lor șef murmurase că parcă-parcă observase și el ceva... numai că nu fusese prea sigur despre ce era vorba.

– Cred că am putea să te mutăm...

Paul ezită.

– Cred că în biroul dumneavoastră ar fi cel mai bine, spuse șeful de echipă.

Cait își stăpâni impulsul de a-l îmbrățișa. Era înalt, de cel puțin un metru și optzeci de centimetri, și masiv ca Muntele Rainier, maiestuosul pisc care se vedea pe fereastra biroului. Cait nu-i dăduse multă atenție până în acel moment și avu surpriza de a remarca la el ceva vag familiar... Presupunea că era șeful echipei, dar nu putea fi sigură. Părea să fie prezent în sediu destul de des, însă fără a avea un program regulat. De fiecare dată când apărea, activitatea celorlalți se însuflețea spectaculos.

– Ăă... da, cred că s-ar putea muta la mine pentru un timp... acceptă Paul.

În visurile ei cu ochii deschiși, Cait avea să retrăiască la nesfârșit acest moment; în versiunea ei, Paul o privise surprins și uimit, își apropiase gura de a ei și...

– Domnișoară?

Cait se smulse din reverie, privind spre șeful de echipă – omul care-i propusese lui Paul să împartă biroul cu ea.

– Da?

– Vreți să ne arătați ce anume trebuie să mutăm?

– Desigur, răspunse ea scurt.

Inima aia a ei romantică o băga mereu în bucluc. O singură privire dacă-i arunca lui Paul, și capul începea imediat să i se învârtească printre speranțe și fantezii, până se pierdea cu totul...

Cu brațele pline de dosare, Cait îi urmă pe tâmplarii care-i cărau biroul până într-un colț al cabinetului mult mai încăpător al lui Paul. Urmară computerul ei și telefonul, iar peste cincisprezece minute Cait se apucă din nou de treabă.

Tocmai vorbea la telefon cu unul dintre clienții cei mai importanți, când șeful de echipă intră din nou, pe neanunțate. În primul moment, Cait presupuse că-l căuta pe Paul, care ieșise din încăpere. Maistrul – sau ce-o fi fost – ezită, apoi luă de pe birou plăcuța cu numele ei, o privi atent și zâmbi, ca și cum ar fi văzut acolo ceva extrem de amuzant. Cait se strădui să nu-l ia în seamă, răsfoind fără rost paginile din dosar.

Ignorând aluzia, necunoscutul se apropie și trânti plăcuța la loc pe marginea biroului. Când ridică spre el o privire nemulțumită, Cait avu surpriza de a-l vedea făcându-i cu ochiul.

N-o amuza deloc. Cum își permitea acel... acel... mitocan să flirteze cu ea!?

Îl privi încruntată, sperând să aibă bunul simț de a pleca – dar, desigur, nici vorbă! Ba chiar, individul părea hotărât să rămână, incomodând-o cât putea de mult. Cait își continuă convorbirea telefonică și, după ce notă câteva date, puse receptorul la loc în furcă.

– Doriți ceva? întrebă, ridicând ochii spre el.

Îi observă din nou amuzamentul vizibil. N-avea nici un sens.

– Nu, răspunse omul, zâmbind. Scuzați-mă că v-am deranjat.

Pentru a doua oară, lui Cait i se păru că-l cunoștea de undeva. În momentul următor, șeful de echipă ieși din încăpere, mergând cu un aer de parcă toată clădirea ar fi fost numai a lui.

Cait așteptă câteva minute, apoi o abordă pe Lindy:

– I-ai reținut cumva numele?

– Cui?

– Al... omului care a insistat să-mi evacuez biroul. Nu știu cine e. Credeam că e maistrul, dar...

Se încruntă, cu brațele încrucișate pe piept, încercând să-și amintească dacă auzise pe cineva rostindu-i numele.

– N-am idee, răspunse Lindy, rostogolind un creion între palme. Totuși, e destul de drăguțel, nu găsești?

Un zâmbet vag îmblânzi fața lui Cait.

– Pentru mine nu există decât un singur bărbat și știi foarte bine cine e.

– Atunci de ce mă iei la întrebări despre unul din echipa de renovatori?

– Păi... nu știu. Am impresia că l-aș cunoaște de undeva și-mi tot zâmbește ca și cum ar ști un secret. Nu suport ca bărbații să-mi facă figura asta.

– Atunci, întreabă-l pe unul dintre ceilalți cum îl cheamă.

– Cum să fac așa ceva?

– De ce să n-o faci?

– Ar crede că mă interesează ca bărbat.

– Și știm amândouă că nici nu se pune problema, replică Lindy cu ușor sarcasm.

– Exact.

Lindy, probabil la fel ca toată lumea din instituție, cunoștea sentimentele lui Cait pentru Paul. Numai managerul districtual părea să n-aibă habar. În afară de a se arunca în brațele lui, soluție la care se gândise serios, și nu o dată, nu-i rămânea altceva de făcut decât să aibă răbdare. Într-o bună zi, când se aștepta mai puțin, Cupidon avea să tragă o săgeată, nimerindu-l pe adorabilul ei șef drept între ochi... hm, adică, în inimă, mai bine zis...

Când se întâmpla acest lucru – și avea să se întâmple! – Cait intenționa să fie pregătă.

– Vrei să mergem la masă acum? o întrebă Lindy.

Cait dădu din cap. Era aproape ora două și nu mâncase de la micul dejun, care constase într-o banană și o cafea. Ziua de muncă a unui broker de pe Coasta de Vest începea înainte de crăpatul zorilor. De obicei, Cait venea la birou înainte de șase și nu se oprea din lucru până la unu și jumătate, ora orașului Seattle, când se închidea bursa. Numai atunci se întrerupea ca să mănânce ceva.

În timp ce-și devora friptura de curcan cu pâine integrală, Cait se convinse că avea năluciri în privința maistrului. Probabil îl așteptase pe Paul, apoi se răzgândise. Își prezentase scuzele pentru deranj.

Numai de nu i-ar fi făcut cu ochiul...

A doua zi șeful de echipă apăru din nou, cu casca pe cap și o trusă de scule agățată pe șold ca un colt de calibru 45. Lansa

ordine ca un sergent de instrucție, iar Cait se pomeni uitându-se după el cu o fascinație care n-o liniștea deloc. Auzise că era patronul firmei de construcții.

În timp ce-l studia, îi remarcă din nou aspectul frapant. Nu numai fiindcă era extraordinar de chipeș, ci pentru că avea o vizibilă autoritate, o prestanță care atrăgea atenția oriunde se ducea. Asupra lui Cait avea același efect ca și asupra celorlalți din jur. Observa cum apelau instinctiv la el membrii echipei, cerându-i instrucțiuni și aprobări.

Cu cât îl analiza mai mult, cu atât devenea mai conștientă că era un om cu o mare poftă de viață – ceea ce însemna aventură, distracții și, probabil, femei, iar asta o deruta și mai tare, căci nu-și amintea să mai fi cunoscut vreodată un bărbat ca el. Și-atunci, de ce îl găsea atât de... familiar?

Cait era o tânără liniștită din fire. Rareori se aventura în afara lumii comode și îngrădite pe care și-o construise. Avea o slujbă, un apartament confortabil în cartierul universitar din Seattle și câțiva prieteni apropiați. Singurele ei distracții erau plimbările prin natură și creșterea plantelor medicinale.

În timp ce-l studia pe constructor, acesta se întorsese pe neașteptate, zâmbind amuzat de cuvintele unuia dintre oamenii lui. Zâmbetul acela o intriga cel mai mult. Era puțin asimetric și părea să-i gâdile colțurile gurii, făcându-le să tresară. O privise de mai multe ori, iar lui Cait i se păruse de fiecare dată că zărea o undă de umor, o taină oarecum comică pândind imediat sub suprafață.

– Mă scoate din minți, îi mărturisi ea lui Lindy, la masă.

– Ce anume?

– Nu știu de unde să-l iau.

Lindy își rezemă coatele pe masă, ținându-și sandvișul în dreptul gurii. Dădu din cap încet, cu privirea pierdută în gol.

– Când îți amintești, să mi-l prezinți și mie, bine? N-aș zice nu unui tip atât de sexy.

Așadar, și Lindy îi observase acea senzualitate telurică. Mă rog, era firesc – care femeie n-ar fi remarcat-o?

După prânz, Cait reveni în birou pentru a da câteva telefoane. Și îl găsi din nou acolo.

Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să-l identifice. Prefăcându-se că lucra, continuă să-l observe pe furiș, scobindu-și creierii. Și, când se aștepta mai puțin, necunoscutul trecu prin dreptul ei și iar îi făcu cu ochiul, la fel de obraznic!

Simțind că se înroșea ca focul, Cait reveni cu atenția la displayul computerului.

– Îl cheamă Joe, se repezi Lindy să-i spună, peste câteva minute. L-am auzit pe unul dintre oameni când l-a strigat.

– Joe... repetă încet Cait.

Nu-și amintea nici un cunoscut cu numele de Joe.

– Te-ajută cu ceva?

– Nu, răspunse ea, clătinând din cap cu regret.

Dacă-l cunoscuse vreodată pe acel bărbat, nu prea existau șanse să fi putut uita o asemenea întâlnire. Nu era omul care să dispară prea ușor din memoria unei femei.

– Întreabă-l, insistă Lindy. E ridicol să n-o faci. Parcă ți-ar fila toate lămpile. Și pe urmă, adăugă ea, cu o logică de-a dreptul enervantă, după ce afli, poți să mi-l prezinți și mie.

– Nu pot să mă înfig în fața lui și să-l iau la descusut, obiectă Cait. Va crede că încerc să-l agăț.

– Mai stai tu mult așa, și-ai să-ți ieși din minți.

Cait oftă.

– Cred că ai dreptate. Dacă nu mă lămuresc odată, n-am să închid ochii toată noaptea.

Lăsând-o pe Lindy să aștepte cu speranță în biroul ei, Cait porni spre șeful constructorilor. Acesta vorbea cu un subaltern și, când termină, se întoarse alene spre ea, zâmbind seducător.

– Bună ziua, îl salută Cait, cu un ușor tremur în voce. Spuneți-mi... ne-am cunoscut, cu altă ocazie...?

– Vrei să spui că ai uitat? replică el, pe un ton șocat și jignit.

– Așa se pare. Deși recunosc că parcă v-aș cunoaște de undeva...

– Sper, în orice caz. Acum câțiva ani, am trăit împreună un moment cu totul deosebit.

– Serios...? întrebă Cait, mai nedumerită ca oricând.

– Auzi, Joe, avem o problemă aici! interveni un glas bărbătesc. Poți veni să arunci o privire?

– Într-o clipă! răspunse scurt șeful, peste umăr. Scuze, trebuie s-o lăsăm pe mai târziu...

– Dar...

– Salutări lui Martin din partea mea! mai adăugă el, în timp ce intra în camera de unde-i scosese biroul.

Martin, fratele ei... Lui Cait nici nu-i trecea prin minte ce legătură putea să aibă Martin cu toată povestea asta. Parcurse în gând o listă a tuturor prietenilor lui din adolescență, dar nu găsi nici un răspuns...

Și deodată, își aminti. Brusc și clar. Inima începu să-i bată cu putere, până ajunse să audă în urechi un vâjâit ca al unei furtuni tropicale. Reveni cu pași mecanici spre biroul lui Lindy, unde se așeză amorțită pe un scaun, cu privirea în gol.

– Ei? se repezi colega ei. Hai, nu mă mai fierbe!

– Ăă... nu-i prea ușor de explicat...

– Deci, ți-ai amintit?

Cait dădu din cap. O, Doamne, cum să nu-și amintească...?

– Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Ești palidă ca moartea!

Încerca să găsească o explicație care să nu pară... ridicolă.

– Zi odată, insistă Lindy. Nu mai sta aici cu zâmbetul ăsta aiurit pe buze și un aer de parcă te-ar lua cu leșin!

– Ăă, au trecut niște ani de-atunci...

– Bine. Începe cu începutul.

– Știi ce prostioare fac uneori copiii... Când sunt mici și naivi și n-au minte aproape deloc...

– O fi fost cazul meu, dar nu și al tău, replică Lindy cu mult calm. Tu ești perfectă. De când te cunosc, o dată nu te-am văzut să faci ceva necugetat. Nici măcar o dată. Întorci orice pe toate fețele înainte de a acționa. Nu mi te pot imagina făcând vreo prostie.

– Și totuși, am făcut și eu una – dar aveam numai opt ani, precizează Cait.

– Ce-ai fi putut să faci la opt ani?

– M-am... m-am măritat.

– Te-ai măritat? repetă Lindy, ridicându-se pe jumătate de pe scaun. Îți arde de glumă.

– Aș vrea eu...

– Și pariez pe comisioanele unei săptămâni întregi că soțul tău se numește Joe, înțelese Lindy, zâmbind cu gura până la urechi.

Cait dădu din cap, încercând să zâmbească la rândul ei.

– Și de ce-ți faci griji? Dumnezeule mare, dar copiii fac pozne din-astea tot timpul! Nu înseamnă nimic?

– Da, dar eu am fost o adevărată pacoste. Joe și fratele meu, Martin, erau cei mai buni prieteni. Joe voia să știe cum e când săruți o fată, iar eu am insistat ca mai întâi să mă ia de soție. Și ca și cum atâta lucru n-ar fi fost de ajuns, am insistat și să oficieze ceremonia în fortul lor unde nu aveau acces decât băieții.

– Ei și, ai fost și tu o mică scorpie – toate fetele de opt ani sunt așa, în relațiile cu frații lor. Până la urmă, a obținut ce voia, nu?

Cait trase adânc aer în piept și dădu din cap.

– Și cum a fost când l-ai sărutat? continuă Lindy, cu o voce ciudat de guturală.

– Sfinte cerule, crezi că-mi mai amintesc? se repezi Cait să se eschiveze, apoi se răzgândi. Ba nu, mint. Din câte-mi aduc aminte, n-a fost tocmai rău, deși e clar că nici unul dintre noi n-avea habar ce să facă.

– Lindy, tot aici ești, constată Paul, intrând în birou. Dădu scurt din cap spre Cait, aproape fără s-o ia în seamă. În ultima vreme se arătase foarte puțin, ca și cum ar fi evitat-o anume, își spuse ea, deși un asemenea gând era prea dureros ca să stăruie mult asupra lui.

– Tocmai terminam, răspunse Lindy, cu o privire vinovată spre Cait. Amândouă...

– Bine, bine, n-am vrut să vă deranjez. Ne vedem mâine.

Și, cu aceste cuvinte, ieși.

Cait se uită după el cu emoție nedisimulată. Așteptă să se îndepărteze suficient înainte de a comenta:

– Ce orb poate să fie! Ce vrea să fac, să-i dau una-n cap?

– Nu mai fi așa de pesimistă, îi reproșă Lindy. Mai ai cinci zile de lucrat în același birou cu el. Fă tot ce trebuie ca să te asiguri că te observă.

– Am încercat, murmură Cait, descurajată.

Nu mințea. Încercase toate trucurile cunoscute ale femeilor, fără nici un succes.

Lindy plecă de la serviciu înaintea ei. Cait își strânse câteva rapoarte bursiere ca să le citească seara, acasă, introducându-le ordonat în servieta ei de piele. Ceea ce spusese Lindy despre stilul ei metodic și meticulos era adevărat. Și mai era și un motiv de mândrie; de pe urma acestor calități, clienții aveau numai de câștigat.

Spre descumpănirea ei, Joe o urmă pe culoar.

– Așa... o interpelă el, zâmbitor, fără să-i pese de ceilalți oameni adunați la ușa liftului. Cu cine te-ai mai sărutat în ultima vreme?

Obrajii lui Cait se înroșiră într-o clipă. Chiar trebuia s-o umilească în public?

– S-ar putea să fiu gelos, să știi!

– Fii te rog bun și încetează, șopti ea furioasă, strângând atât de tare mânerul servietei în mână încât începură s-o doară degetele.

– Ți-ai amintit?

Cait dădu din cap, privind spre cifrele luminoase de deasupra ușii, în timp ce se ruga ca ascensorul să coboare cât mai repede, fără a se opri la fiecare etaj.

– Ți-a priit trecerea anilor.

– Mulțumesc.

Te rog, mai repede! îndemnă ea liftul, în gând.

– N-aș fi crezut niciodată ca surioara lui Martin să ajungă o asemenea frumusețe.

Dacă era ironic cu ea, lui Cait nu-i plăcea deloc. Știa că era atrăgătoare, dar în nici un caz nu se aștepta să-i pună cineva o coroană pe cap.

– Mulțumesc, repetă ea, fără chef.

Joe scoase un oftat exagerat de adânc.

– Și copiii noștri ce mai fac? Cum ziceai că-i cheamă?

Văzând că nu se grăbea cu răspunsul, adăugă:

– Să nu-mi spui că ai uitat!

– Barbie și Ken, mormăi Cait printre dinți.

– Ai dreptate. Acum îmi amintesc.

Dacă înainte Joe nu atrăsese atenția colegilor ei, acum reușise s-o facă. Era gata să jure că toate persoanele din lift întorseseră capetele spre ea. Praful se alesese de speranța că discuția lor nu interesa pe nimeni.

– Cât timp ai de gând să mă mai tachinezi cu povestea asta? se răsti Cait.

– Depinde, răspunse Joe cu un chicotit pe care Cait nu-l putu găsi altfel decât sadic. Scrâșni din dinți. Poate că pe el situația îl amuza, dar ea nu se distra deloc știind că ajunsese de râsul colegilor.

Chiar atunci liftul ajunse la etajul lor. În clipa când ușile se deschiseră, Cait păși spre ele, hotărâtă să se îndepărteze cât mai repede de omul acela nesuferit.

Joe o ajunse imediat din urmă, făcând-o să se întoarcă spre el, cu spatele țeapăn ca un vătrai.

– Chiar trebuie neapărat? șuieră ea, jenată îngrozitor de prezența celorlalți care se înghesuiau să iasă.

Joe zâmbi ironic.

– Cred că nu. Voiam doar să văd dacă reușesc să te provoc. Știi, când eram mici nu reușeam niciodată. Întotdeauna erai teribil de înțepată și scorțoasă.

– Ascultă, dacă încă de pe-atunci ți-eram antipatică, nu văd de ce...

– De ce mi-ai plăcea? completă el, destul de tare ca să audă toată lumea din jur. Doar m-am însurat cu tine, nu?

Capitolul 2

Inima lui Cait păru să se oprească în loc. Își dădea seama că nu numai oamenii din lift, ci toți cei rămași în hol o priveau cu interes nedisimulat. Ușile ascensorului erau gata să se închidă, iar Cait făcu un pas grăbit înainte, ținându-le deschise. Se simțea ca Samson între două coloane de marmură.

– Nu e ceea ce pare a fi... se simți ea datoare să explice, cu voce sonoră și o expresie rugătoare.

Nimeni nu-i susținu privirea, iar Cait se întoarse deznădăjduită spre Joe, rugându-l fără cuvinte să-și retracteze afirmația. În ochii lui scânteia o luminiță răutăcioasă. N-avea de gând să nege nimic, își dădu seama Cait, îngrozită, iar asta urma să agraveze situația și mai mult.

Nu-i mai rămânea decât să spună adevărul.

– În caz că și-a făcut cineva o impresie greșită, strigă ea, omul acesta și cu mine nu suntem căsătoriți! Dumnezeule mare, aveam doar opt ani!

Nu se înregistră nici o reacție. Cait avea senzația că se mistuise în aer. Învinsă, își lăsă brațele să cadă pe lângă trup și făcu un pas înapoi, eliberând ușile, care se închiseră imediat.

Neluându-i în seamă pe ceilalți oameni din lift, care se prefăceau că nu-i dădeau atenție, Cait strânse pumnii, privindu-l pe Joe încruntată. Fața i se schimonosise de furie.

– Ai făcut cea mai mare porcărie! șopti ea cu voce răgușită.

– De ce? Doar am spus adevărul, nu?

– E ridicol să vorbești ca și cum am fi căsătoriți!

– Am fost, odată. Mă doare că privești atât de ușuratic căsătoria noastră.

– N-o... N-a fost legală.

Simplul fapt că discutau acele aspecte era de râsul lumii.

– Nu mă poți face răspunzătoare pentru un lucru care s-a întâmplat atât de demult. Să te mai ții acum de jocul ăsta e... e infantil, și refuz să particip la așa ceva!

În sfârșit, liftul se opri la parter, iar Cait, nerăbdătoare să scape, se repezi afară, îndreptându-se spre ieșirea din hol. Deși era abia după-amiază, începea să se întunece, soarele coborât spre asfințit aruncând umbre prelungi printre blocurile administrative înalte.

Cait ajunse la prima intersecție, oftând ușurată când privi în jur. Slavă Domnului! Nici urmă de Joseph Rockwell. Semaforul era pe roșu, așa că așteptă, deși alți trecători traversau grăbiți strada, după ce se asigurau; Cait se simțea întotdeauna datoare să respecte regulile de circulație.

– Ce crezi că va spune Paul când o să audă? întrebă Joe din spatele ei.

Cait tresări, apoi se întoarse să-și privească torționarul. Nu se gândise la reacția lui Paul. Simți cum i se contracta gâtul, amuțind-o, altfel i-ar fi cerut lui Joe s-o lase în pace. Dar Joe abordase un subiect pe care nu îndrăznea să-l ignore. Era posibil ca Paul să afle despre întâmplarea din trecut cu Joe și chiar că creadă că era ceva între ei.

– Ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

Cait dădu din cap. Numai la auzul numelui lui Paul, i se înmuiau genunchii. De luni de zile era nebună după el, iar acum totul risca să fie distrus de acest strigoi enervant și irațional revenit din trecutul ei.

– Cine ți-a spus? se răsti Cait.

Nu și-o putea imagina pe Lindy trădându-i încrederea, iar altcuiva nu-i spusese.

– Nu era nevoie să-mi spună nimeni, replică Joe. Ți se citește pe față.

Șocată, Cait îl privi lung, simțind un gol în inimă.

– Crezi... crezi că Paul știe?

Joe ridică din umeri.

– Poate.

– Dar Lindy a spus...

Culoarea semaforului se schimbă, iar Joe o apucă de cot, începând să traverseze.

– Ce-a spus Lindy? întrebă el, după ce ajunseră pe trotuarul de vizavi.

Cait ridică privirea, gata să-i spună, când își dădu seama ce făcea: conversa tocmai cu adversarul ei! Era însuși omul care

făcuse tot posibilul ca s-o pună într-o situație penibilă și umilitoare în fața tuturor colegilor – plus clienții și tâmplarii.

Deveni țeapănă.

– Nu contează ce-a spus Lindy. Acum, dacă ești bun să mă scuzi...

Și, cu capul sus, porni în lungul străzii. Făcuse doar câțiva pași, când râsul sonor al lui Joe o ajunse din urmă.

– Nu te-ai schimbat deloc în douăzeci de ani, Caitlin Marshall. Deloc nu te-ai schimbat!

Scrâșnind din dinți, Cait își văzu de drum.

– Crezi că Paul o fi auzit? o întrebă Cait pe Lindy imediat de prinse un moment liber, în după-amiaza următoare. Bursa din New York se închisese pe ziua în curs, iar Cait nu-l văzuse pe Paul de dimineață. Se părea că o evita într-adevăr.

– N-am de unde să știu, spuse Lindy, în timp ce tasta niște cifre la computer. Dar vestea despre căsătoria ta din copilărie s-a răspândit ca focul într-o fâneață. E ultima glumă la modă. Ce-ați făcut, tu și Joe? Ați dat un anunț public, ieri după-amiază înainte de a pleca de la birou?

Era atât de aproape de adevăr, încât Cait își mută privirea, vinovată.

– N-am scos o vorbă, se apără ea. Joe a spus.

– Le-a spus tuturor că vă căsătoriserăți? întrebă Lindy, cu un zâmbet care îi trăda amuzamentul.

– Nu tocmai. A început să întrebe ce mai fac copiii noștri, în fața întregii lumi.

– A, ați avut și copii?

Cait își stăpâni imboldul de a închide ochii și a număra până la zece.

– Nu. Mi-am adus păpușile la nuntă. Ascultă, nu vreau să mai batem apa-n piuă cu o întâmplare veche de ani de zile. Mult mai tare mă tem că Paul va auzi și va înțelege totul greșit. Între mine și Joseph Rockwell nu e absolut nimic. Sunt toate șansele ca Paul să nu dea atenție situației, dar nu vreau să încapă nici o... îndoială, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Dacă ești atât de îngrijorată, vorbește-i, o sfătui Lindy, fără să-și ia ochii dinspre monitor. Sinceritatea e mai bună decât toate, știi bine.

– Da, însă ar putea fi cam stânjenitor, nu crezi?

– Paul va fi impresionat că-i spui adevărul înainte de a auzi zvonurile din alte surse. Cinstit, Cait, cred că faci din țânțar armăsar. Doar n-ai comis cine știe ce crimă!

– Știu și eu asta.

– Probabil că Paul se va amuza, la fel ca toată lumea. N-o să spună nimic.

Cait își roase buza de jos, meditând la cuvintele prietenei sale.

– S-ar putea să ai dreptate, murmură ea. Explicându-i eu însămi lui Paul situația, în loc de a mă purta ca și cum n-aș ști nimic, îl voi face să mă respecte.

Și, dacă stătea să se gândească, avea șanse ca în acest fel să câștige și mai mult.

Dacă Paul avea vreun sentiment pentru ea – și, o, cât se mai ruga să aibă! – atunci putea deveni gelos pe relația ei cu

Joseph Rockwell. În fond, Joe era un bărbat atrăgător – înalt, musculos, arătos... Nu comentase Lindy aproape imediat cât de chipeș era?

– Ai dreptate, spuse Cait, pornind cu hotărâre spre biroul pe care-l împărțea temporar cu Paul.

Cu cât se gândea mai mult la discuția personală cu șeful ei, cu atât găsea mai atrăgătoare ideea. Ca de obicei, începu să repete în minte ceea ce avea de spus, atât de concentrată încât, fără să-și dea seama, murmura încet cuvintele.

– Nu-mi amintesc să fi avut obiceiul de a vorbi singură, bubui un glas bărbătesc în spatele ei, făcând-o să tresară. Dar, în fond, mi-au scăpat multe de-a lungul anilor, nu-i așa, Caitlin?

Cait fu atât de zguduită încât nu lipsi mult să se împiedice.

– Ce faci aici? întrebă ea nervoasă. De ce ții neapărat să mă urmărești peste tot? Nu vezi că sunt ocupată?

Era ultimul om cu care avea chef să se confrunte în acel moment.

– Scuză-mă, spuse Joe, ridicând mâinile într-un gest de scuză, contrazis de licărirea din ochii lui albaștri. Ce-ai zice să luăm masa împreună?

O tachina. Era singura explicație. În fond, ar fi fost o nebunie să aibă de-a face cu Joseph Rockwell. Numai Dumnezeu știa ce s-ar fi întâmplat dacă-i arăta cea mai mică încurajare. Probabil că ar fi închiriat un avion, ca să scrie pe cer cu fumigene colorate că se căsătoriseră în copilărie.

– N-ar trebui să fie atât de greu să aranjăm o întâlnire la prânz, continuă Joe, calm.

– Chiar vorbești serios?

– Sigur că vorbesc serios. Avem atâtea să ne povestim...

Vorbea ținându-și mâna pe trusa de scule, cu un aer de indiferență studiată.

– În după-amiaza asta am o întâlnire... avansă Cait prima scuză plauzibilă care-i trecu prin minte; o fi fost neinspirată, dar întâmplător era reală. Se înțelesese să ia prânzul cu Lindy.

– Atunci, la cină. Abia aștept să aflu ce-a mai făcut Martin.

– Martin, repetă ea, trăgând de timp ca să găsească altă scuză.

– Ascultă, ochi-luminoși, nu-i nevoie să faci mutra asta preocupată. Nu te-am invitat la balul absolvenților. Îți propun o întâlnire ca între prieteni. Strict platonică.

– Nu-i vei spune despre... „nunta" noastră ospătarului? Sau altcuiva?

– Îți promit.

Și, ca pentru a-și dovedi sinceritatea, Joe își linse vârful degetului arătător, făcându-și apoi o cruce peste inimă.

– Ăsta era semnul jurământului secret dintre mine și Martin. Dacă vreunul dintre noi nu se ținea de cuvânt, celălalt avea dreptul să-l pedepsească. Înțeleseserăm amândoi că până și moartea ar fi fost o soartă mai ușoară.

– N-am nevoie de jurăminte încălcate ca să te torturez, Joseph Rockwell. În numai două zile, ai reușit să-mi faci viața un...

Se întrerupse, căci tocmai atunci trecu pe lângă ei Paul Jamison. Aruncă o privire indiferentă spre Cait, cu un zâmbet blajin.

– Bună, Paul, îl salută ea, ridicând o mână moleșită.

În acea dimineață, Paul purta un costum bleumarin din trei piese, arătând excepțional de elegant. Contrastul dintre el și Joe, care purta niște blugi prăfuiți, bocanci grei și o trusă de scule, era atât de izbitor, încât fu nevoită să facă un efort pentru a nu-și urmări șeful cu privirea. Numai de-ar fi invitat-o el la cină, nu Joe...

– Te rog să mă scuzi, îi spuse ea politicos lui Joe, strecurându-se pe lângă el după Paul, care intrase în birou. În biroul lor. Ardea de nerăbdare să-i vorbească. În minte începeau deja să i se formuleze explicațiile.

Joe o apucă de umeri, oprind-o brusc. Cu un mic țipăt de uimire, Cait ridică ochii spre el, șocată.

– La cină, îi aminti el.

Clipind din ochi, aproape fără a ști ce să răspundă, Cait murmură:

– Bine...

Și îi dădu adresa, nerăbdătoare să scape de el.

– Perfect. Vin să te iau diseară la șase.

Cu aceste cuvinte, Joe îi dădu drumul și se îndepărtă.

După ce stătu câteva clipe să se calmeze, Cait porni spre birou.

– Paul, începu ea, oprindu-se lângă ușă, am putea sta de vorbă câteva minute?

Paul ridică privirea dintr-un dosar, cu un zâmbet cald.

– Sigur că da, Cait. Ia loc, fă-te comodă...

Cait închise ușa în urma ei. Când întoarse din nou capul spre Paul, acesta înălță din sprâncene, surprins.

– Probleme?

– Nu tocmai...

Își trase un scaun în fața biroului și se așeză încet. Sosise momentul, și nu știa ce să zică. Toate explicațiile și vorbele de spirit pregătite dinainte îi zburaseră din minte.

– În ultima vreme, rata obligațiunilor municipale a fost extrem de mare, comentă ea cu nervozitate.

Paul încuviință, dând scurt din cap:

– De câteva luni o ține tot așa.

– Da, știu... De-asta au o valoare atât de excepțională.

În ultimele săptămâni, Cait vânduse obligațiuni cu ghiotura.

– N-ai închis ușa ca să-mi vorbești despre obligațiuni, spuse încet Paul. Ce te tulbură, Cait?

Cait râse încurcată, întrebându-se cum putea fi un om atât de perspicate într-un domeniu și atât de opac în altul. Nu făcea decât să stea așezat la birou, în așteptare. Era destul de cordial, prietenos chiar, dar nimic mai mult. Nimic care să-i dea speranțe că ar fi început, măcar, să țină la ea.

– E vorba de Joseph Rockwell.

– Antreprenorul care se ocupă de renovări?

Cait dădu din cap.

– L-am cunoscut cu ani în urmă, când eram copii.

Aruncă o privire spre Paul, al cărui chip rămăsese lipsit de orice expresie.

– Am fost vecini. De fapt, Joe și fratele meu, Martin, erau cei mai buni prieteni. Joe s-a mutat în suburbii când erau în clasa a șasea, și de-atunci n-am mai auzit nimic de el.

– Ce mică e lumea... comentă Paul, destul de afabil.

– Joe și Martin erau doi ștrengari și jumătate, continuă Cait, grăbită să ajungă la punctul esențial. Toată ziua se țineau de pozne și farse.

– Băieții tot băieți, remarcă Paul, cu cea mai totală indiferență.

– Da, știu. Odată... spuse ea, cu un ușor râs forțat, odată chiar m-au atras și pe mine într-unul din jocurile lor trăsnite.

– Ce te-au pus să faci? Să spargi o bancă?

Cumva, Cait reuși să zâmbească.

– Nu tocmai. Joe... Pe-atunci îl numeam întotdeauna Joseph, fiindcă îl enerva. Oricum, Joe și Martin aveau un prieten cu un an mai mare, Pete, care fusese în vacanța de vară la o mătușă din Peoria, sau cel puțin cred că era din Peoria... În sfârșit, când s-a întors acasă, se lăuda că sărutase o fată. Evident, Joe și Martin erau individioși și, cum spuneai, băieții tot băieți – s-au hotărât ca unul dintre ei să facă o încercare și să vadă dacă atunci când sărută o fată era așa cum susținea Pete.

– Și înțeleg că te-au ales pe tine drept cobai.

– Exact.

Cait se trase până pe marginea scaunului, încântată că Paul urmărea acele explicații întortocheate.

– Aveam opt ani și eram considerată o... o cață.

Tăcu, sperând ca Paul să protesteze că așa ceva ar fi fost imposibil. Când văzu că tăcea, continuă, cam dezamăgită.

– Se pare că eram mai caţă decât îmi amintesc, spuse ea, râzând din nou forţat. La opt ani, consideram că fetele bine-crescute nu se sărută niciodată – sau, cel puţin, numai dacă au verigheta pe deget.

– Deci, l-ai sărutat pe Joseph Rockwell, murmură Paul absent.

– Da, dar n-a fost numai atât. I-am cerut să se însoare cu mine.

Sprâncenele lui Paul săriră până-n tavan.

– Iar acum, după aproape treizeci de ani, se răzbună spunând oricui îl aude că am fi căsătoriţi cu adevărat. Ceea ce e ridicol, desigur.

Declaraţia ei fu urmată de o scurtă tăcere.

– Păi, nu prea ştiu ce să spun... murmură Paul.

– A, nici nu mă aşteptam să spui nimic. Am considerat doar că e important ca totul să fie clar, atâta tot.

– Înţeleg.

– Şi o face numai fiindcă... ei bine, fiindcă aşa e el. Încă din copilărie îi plăceau farsele de soiul ăsta. Dar nimeni nu se supăra, sau cel puţin nu fetele, fiindcă era aşa de drăguţ...

În sfârşit, reuşise să-i reţină atenţia.

– M-am gândit că trebuie să ştii, adăugă ea, în eventualitatea că auzi vreun zvon, sau ceva. Nu voiam să crezi că Joe şi cu mine am fi fost combinaţi, sau măcar ne-am fi gândit la una ca asta. Nu se ştie niciodată, şi cred din tot sufletul în cinste şi sinceritate.

Paul clipi din ochi. Dornică să umple tăcerea tot mai încordată, Cait turui mai departe:

– Joe mi-a recunoscut numele când oamenii lui mi-au mutat lucrurile aici. A fost încântat că nu-l recunoscusem și a început să creeze agitație, întrebându-mă în fața tuturor despre copiii noștri.

– Copii?

– Păpușile mele, se grăbi ea să-i explice.

– Joseph Rockwell e un bărbat extraordinar. Nu ți-aș putea reproșa gusturile, Cait.

– Dar nu e nimic între noi, protestă Cait. Ce Dumnezeu, sunt aproape douăzeci de ani de când nu l-am mai văzut.

– Înțeleg, spuse Paul încet, parcă dezamăgit... dar nu avea nici un motiv de dezamăgire. Cait începea să se simtă prost că-i explicase toată încurcătura. Când se punea problema sentimentelor ei, Paul era atât de orb încât putea spune sau face orice, că tot nu reușea să-l facă s-o înțeleagă.

– Voiam doar să știi, repetă ea, în caz că auzi zvonurile. Am vrut să te asigur că între mine și Joseph Rockwell nu e absolut nimic.

– Înțeleg, repetă el. Nici o grijă, Cait. Ceea ce s-a întâmplat între tine și Rockwell nu-ți va afecta slujba.

Cait se ridică să iasă, rugându-se să depisteze o undă de gelozie. O sugestie de rivalitate. Orice, numai să-i arate că pe Paul nu-l lăsa indiferent. Nu observă nimic, așa că mai făcu o încercare:

– Totuși, am acceptat să iau cina cu el.

Îl întrerupsese: Paul revenise deja asupra hârtiilor pe care le citea.

– De dragul vechilor vremuri, adăugă Cait, pe un ton liniștitor – ca să preîntâmpine orice manifestare de nemulțumire violentă, își spuse ea. În nici un caz nu am intenția să leg o relație stabilă cu el.

Paul zâmbi.

– Distracție plăcută.

– Da, sigur... mulțumesc.

Își simțea inima grea ca plumbul. Fără să se gândească încotro se ducea, Cait ieși pe ușă, uitând că lucra în aceeași încăpere. Camera unde fusese biroul ei era plină cu scule, scări și oameni. Probabil Joe plecase, ceea ce o făcea să se simtă mai liniștită.

Intră în micul birou al lui Lindy. Prietena ei ridică privirea.

– Ei, murmură ea, ai vorbit cu Paul?

Cait dădu din cap.

– Și cum a mers?

– Bine, cred...

Se așeză pe colțul biroului lui Lindy, legănându-și piciorul în același ritm cu bătăile descurajate ale inimii. Ar fi trebuit să se aștepte la o dezamăgire dar, cumva, fiecare respingere îi rănea și mai mult orgoliul deja șifonat.

– Sperasem ca Paul să fie gelos.

– Și n-a fost?

– N-a prea părut...

– Ei, nu se poate spune că acum între tine și Joe ar fi ceva, îi atrase atenția Lindy. Căsătoria cu el a fost o joacă de copii. N-are de ce să-l preocupe pe Paul.

– Am menționat chiar și că voi lua cina cu Joe, adăugă Cait, posomorâtă.

– Serios? Când? întrebă Lindy, luminându-se la față. Unde? Numai de-ar fi arătat și Paul măcar pe jumătate atâta interes!

– Diseară. Și nu știu unde.

– Te duci, nu-i așa?

– Cred... Nu văd cum aș putea să evit. Fără îndoială, o să mă piseze până cedez.

Zâmbetul lui Lindy începea să devină distrat.

– Ascultă, eu mai am câteva treburi de terminat pe-aici. Ce-ar fi să te duci la braserie și să ocupi o masă? Vin și eu într-un sfert de oră.

– Sigur, acceptă Cait. Vrei să-ți și comand?

– Nu, încă nu știu de ce anume mi-e poftă.

– Bine, atunci ne vedem acolo.

Mâncau adesea la braseria de vizavi. Mâncarea era bună, serviciul rapid și, în general, pe la ora trei după-amiaza Cait era lihnită de foame.

Era atât de adâncită în gânduri, încât nici nu observă cât întârzia Lindy. În sfârșit, prietena ei se repezi în restaurant după o jumătate de oră și mai bine.

– Iartă-mă, spuse ea, cam încurcată. Nu m-am așteptat ca nimicurile alea să dureze atâta. Cred că mori de foame. Sper că ai comandat.

– De fapt, nu, n-am comandat încă, oftă Cait. Doar un ceai.

– Atunci, hai să cerem ceva, se grăbi Lindy să scoată lista de sub suportul de șervețele. Eu sunt leșinată.

– Mă gândeam ca azi să sar peste masa de prânz, bombăni Cait, încruntată, sorbind din ceaiul răcit. Joe o să mă ducă în curând la cină. Și, sinceră să fiu, nu prea am poftă de mâncare.

– Și totul din vina mea, nu-i așa? întrebă Lindy, cu o expresie vinovată.

– În nici un caz. Sunt doar practică. Hai, comandă.

– Ești sigură că nu te deranjează?

– Pentru Dumnezeu, normal că nu mă deranjează!

– Dacă ești sigură, eu iau un sandviș cu curcan, spuse după un moment Lindy. Știi cât îmi place curcanul, deși ai crede că am înfulecat destul, de Thanksgiving.

– Eu mai beau încă un ceai și atât, spuse Cait.

– Ai rămas hotărâtă să-ți petreci sărbătorile în Minnesota? întrebă Lindy, făcându-și de lucru cu lista.

– Mmm-hmm...

Cait își cumpărase biletul cu câteva luni în urmă. Martin și familia lui locuiau lângă Minneapolis. Cu câțiva ani în urmă, când murise tatăl lor, mama lui Cait se mutase în Minnesota, stabilindu-se într-o nouă localitate suburbană nu departe de Martin, care locuia cu soția și cei patru copii. Cait încerca să-i viziteze cel puțin o dată pe an. Ultima oară fusese acolo în august, la întoarcerea dintr-o deplasare de afaceri. De obicei, vizita familia fratelui ei în vacanța de Crăciun. În săptămâna aceea piața acțiunilor mergea oricum cam încet. Iar dacă traversa jumătate din țară, voia măcar ca efortul să merite.

– Când pleci? o întrebă Lindy, deși Cait era sigură că-i spusese deja – și nu o dată.

– În douăzeci și trei.

De câțiva ani, Cait își luase vacanță de Crăciun începând cu săptămâna dinainte, dar cu această ocazie Paul dădea o petrecere de Crăciun de la care nu voia să lipsească.

Ospătărița veni să ia comanda lui Lindy și mai aduse apă fierbinte pentru ceaiul lui Cait. În clipa când plecă de la masa lor, Lindy se lansă într-o tiradă prelungită despre nesuferitele cumpărături de Crăciun și aglomerația din magazine. Cait o privi surprinsă. Prietena ei nu era chiar atât de guralivă din fire.

– Lindy, o întrerupse ea, s-a-ntâmplat ceva?

– Ce să se întâmple?

– Nu știu. De zece minute vorbești încontinuu.

– Serios?

Brusc, se lăsă o tăcere încărcată.

După câteva clipe, Cait se hotărî s-o risipească.

– Cred c-am să-mi iau rochia de catifea roșie, spuse ea meditativ.

– La cina cu Joe?

– Nu, la petrecerea de Crăciun a lui Paul.

Lindy oftă.

– Bine, dar astă-seară cu ce-ai să te îmbraci?

Întrebarea o luă pe Cait prin surprindere. Nu dăduse prea mare importanță acelei întâlniri cu Joe. Voia doar să vorbească despre vechile vremuri, ceea ce n-o deranja, atâta timp cât Joe se comporta civilizat. Dintr-o dată, ridică privirea, încruntându-se, apoi închise ochii.

– Martin e pastor metodist, spuse ea încet.

– Da, știu, îi reaminti Lindy. Mi-ai spus-o chiar când ne-am cunoscut – cât să fie de-atunci...? Trei ani?

– S-au împlinit patru luna trecută.

– Și ce importanță are ocupația lui Martin? vru să știe Lindy.

– Joe Rockwell n-are cum să afle, șopti Cait.

– Nici nu aveam de gând să-i spun, răspunse Lindy, tot în șoaptă.

– Am să inventez altă meserie, de pildă...

– Avocat, îi propuse Lindy. Totuși, sunt curioasă: de ce nu-i poți spune lui Joe adevărul despre Martin?

– Gândește-te!

– Mă gândesc. Mă îndoiesc că ar avea vreo importanță pentru el.

– S-ar putea să-i dea importanță. Tu nu-l cunoști pe Joe atât de bine cum îl cunosc eu. Toată seara m-ar pisa că nunta noastră a fost valabilă. Știi, pentru că Martin a oficiat ceremonia, iar acum este cu adevărat pastor, înseamnă că suntem realmente căsătoriți – prostii de-astea...

– Uite că la asta nu m-am gândit...

Dar în ultima vreme Lindy nu părea să se mai prea gândească la nimic. Parcă ar fi visat cu ochii deshiși, tot timpul. Cait nu-și amintea s-o mai fi văzut cândva atât de distrată. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi fost gata să jure că era un bărbat la mijloc.

Capitolul 3

La ora șase fără zece, Cait își usca părul cu foenul, blestemându-și zilele că se tunsese, căci acum îi stătea ca o claie. Aștepta cina la fel de nerăbdătoare ca înaintea unei vizite la dentist. Nu voia decât să scape mai repede, să vină acasă și să se înfunde cu capul în pernă, căutând o cale de a-i atrage lui Paul atenția asupra ei.

Noua tunsoare nu avusese nici un efect. Nici orele suplimentare nu-l impresionaseră. Cait începea să creadă că nu l-ar fi dezmeticit nici dacă se urca goală pe biroul lui.

Pe când Joe...

A, da, Cait recunoscuse genul de cum îl văzuse. Joe Rockwell era un adevărat bărbat, macho la umblet și la vorbă. Fără îndoială, avea o mașină din-alea cu ditamai roțile cât casa, de-aveai nevoie de scară ca să ajungi în cabină. Era dur și aspru, și-i plăceau femeile supuse, umile. Desigur, asta însemna că ea n-avea de ce să-și facă griji.

Spre surprinderea lui Cait, Joe sosi exact la timp. Punctualitatea nu se prea potrivea cu imaginea pe care și-o făcuse ea despre Joe Rockwell, antreprenorul cam bădăran. Oftând, afișă un zâmbet fals și porni încet spre ușă.

Nu se îmbrăcase elegant, deși pulovărul albastru, pe gât, era nou și scump. Mai purta un lănțișor de argint cu o inimă și o pereche de pantaloni din lână gri. Probabil că Joe venise în blugi și cizme de cowboy, dacă nu chiar cu casca și trusa de scule.

Îi deschise, iar zâmbetul i se șterse. Joe stătea în fața ei, înalt și surâzător, îmbrăcat într-un costum gri cu dungi subțiri. Cravata de mătase cenușie avea dungi roz. Părea sofisticarea întruchipată. Nici nu se compara cu Paul, desigur. Dar Joe Rockwell era un bărbat zdrobitor de chipeș. Și cu un farmec la fel de zdrobitor. Ochii îi licăreau răutăcios, plini de căldură și viață. Nu-i era greu să și-l imagineze însoțit de un băiețel cu aceiași ochi.

Cait nu știa cum îi venise acest gând, dar și-l alungă înainte de a prinde rădăcini.

– Salut, spuse Joe, cu același zâmbet cuceritor.

– Bună.

Nu-și putea lua ochii de la el o clipă.

– Pot să intru?

– A... sigur că da. Scuză-mă...

Ezitând, Cait se grăbi să-i facă loc și se împiedică. O luase complet pe nepregătite.

– Tocmai mă pregăteam să mă schimb... spuse ea repede.

– Arăți perfect.

– Cu vechiturile astea? râse Cait. Dacă mă scuzi, într-un minut sunt gata.

Îi turnă o cafea și se repezi în dormitor, unde își scoase pulovărul peste cap, închizând ușa cu piciorul. Pantofii zburară care-ncotro, în timp ce Cait alerga la dulap. Smucind în lături șirul ordonat de taioare, începu să smulgă hainele de pe umerașe, privindu-le scurt și aruncându-le pe pat. Aproape toată garderoba ei se potrivea mai mult pentru birou decât pentru restaurant.

Singura rochie cu adevărat deosebită era cea de catifea roșie pe care o cumpărase pentru petrecerea de Crăciun a lui Paul. Tentația de a o lua pe ea era aproape irezistibilă, dar și-o înfrână, dorind să păstreze rochia pentru șef, deși era aproape sigură că n-avea să observe.

Alegând o fustă și un blezăr, Cait începu să-și tragă pe ea dresul, țopăind ca o apucată prin dormitor. Apoi își aruncă pe trup o bluză de mătase roz și reuși să și-o încheie în timp ce îmbrăca și fusta. Încălță o pereche de escarpeni cu toc mijlociu. În sfârșit, cu blezărul de catifea pe ea, fu gata. Trase adânc aer în piept și reveni în living, după fix trei minute.

– A mers repede, comentă Joe, care stătea lângă șemineu, cu mâinile la spate, examinând o fotografie de pe consolă. Asta-i familia lui Martin?

– A lui Martin... păi, da, e Martin, cu soția și copiii... se bâlbâi Cait, sperând ca Joe să nu-i observe ezitările.

– Patru copii.

– Da, el și Rebecca și-au dorit o familie numeroasă.

Bătăile inimii îi reveneau la normal, deși încă se mai simțea cam ametită. O încerca bănuiala că suferea efectele farmecului masculin dezlănțuit.

Surprinsă, își dădu seama că Joe nu spusese nimic stânjenitor. Cait se așteptase să vină cu o serie întreagă de remarci destinate s-o stingherească.

– Timmy are zece ani, Kurt are opt, Jenny șase, iar Clay, patru, îi prezentă ea pe copiii pistruiați, arătându-i pe rând.

– Frumoși copii.

– Nu-i așa?

– Mi-e greu să mi-l închipui pe Martin tată, spuse Joe, punând cu grijă fotografia de familie la loc pe consolă.

– A cunoscut-o pe Rebecca în primul an de colegiu – iar restul, cum se spune, e istorie.

– Și tu? întrebă Joe, întorcându-se spre ea pe neașteptate.

– Și eu, ce?

– Tu de ce nu te-ai măritat?

– Ăă...

Cait nu știa ce să-i răspundă. De obicei, când i se punea această întrebare, avea replica gata pregătită, dar știa că Joe n-ar fi acceptat-o.

– Nu... nu m-am îndrăgostit niciodată cu adevărat.

– Nici de Paul?

– Până la Paul, se corectă ea, uimită că uitase de sentimentele intense pe care le avea pentru șeful ei. Pe Paul îl iubesc enorm, adăugă pe un ton sfidător, ca să nu încapă nici o îndoială.

– Nu e nevoie să mă convingi, Caitlin.

– Nu încerc să te conving de nimic. Îl iubesc pe Paul de aproape un an. Când își va da seama că și el mă iubește, ne vom căsători.

Gura lui Joe se arcui răutăcios, parcă gata s-o contrazică. Pentru a i-o lua înainte, Cait se uită la ceas.

– N-ar fi timpul să plecăm?

După câteva momente, Joe răspunse:

– Ba da, cred că e cazul.

O ajută să-și ia mantoul și o conduse în parcare, unde o aștepta încă o surpriză. Mașina lui Joe nu era o camionetă-mamut cu dublă tracțiune, ci o decapotabilă neagră de la sfârșitul anilor șaizeci, în perfectă stare.

Restaurantul era unul dintre cele mai respectabile din Seattle, cu un bucătar-șef celebru și reputația unor fructe-de-mare delicioase. Cait alese somon la grătar, iar Joe comandă creveți Cajun.

– Îți amintești perioada când Martin și cu mine ne-am hotărât să ne facem o firmă proprie? o întrebă el, în timp ce beau un pahar de vin ca aperitiv.

Cait își amintea bine vara aceea.

– Ați fi putut fi mai ingenioși. O tonetă cu limonadă nu era cea mai originală întreprindere din lume.

– N-o fi fost, dar ne-au mers bine afacerile până când o fată de opt ani, băgăreață și enervantă, a făcut praf totul.

– Folosești lămâi mucegăite și puneți prea mult zahăr, ca să nu se simtă gustul. Și-apoi, e neigienic ca paharele de hârtie să fie folosite de mai multe persoane.

Joe chicoti, cu un sunet plin și profund.

– Ar fi trebuit să știu că erai bună numai să creezi probleme.

– Eu am impresia că voi ați fost de vină pentru toată încurcătura. N-ați vrut să mă ascultați. A trebuit să fac ceva până nu se îmbolnăvea cineva de la lămâile alea.

– Dar ideea de a ține în mâini o pancartă pe care scria „Întrebați-mă înainte să cumpărați limonadă“ a fost puțin cam exagerată, chiar și pentru tine, nu crezi?

– Dacă-i pe-așa, cred că a atras și mai mulți clienți, răspunse sec Cait, amintindu-și efectul neașteptat al picheților ei. Toți băieții din cartier voiau să descopere ce gust are limonada contaminată.

– Mare pacoste erai, Cait, zâmbi Joe, făcând-o să se îndoiască sincer că vreo femeie îl putea contrazice când afișa acel surâs.

– Nu eram nici o pacoste! Voi erați...

– Dezgustători, cred că ăsta era calificativul tău preferat pentru Martin și mine.

– Și vă dădeați toată silința să nu vă dezmințiți, continuă Cait, abia stăpânindu-și un zâmbet. Luă un corn și mușcă din el, pentru a-și ascunde amuzamentul. Întotdeauna îi plăcuse

să-i sâcâie pe Martin și Joe, deși n-o recunoscuse niciodată, și cu atât mai puțin la vârsta de opt ani.

– Lasă, că nici pichetul din fața tonetei noastre cu limonadă n-a fost șmecheria ta cea mai nesuferită! comentă răutăcios Joe.

Cait înghiți cu greutate. Dacă Joe își amintea incidentul cu limonada, însemna că ținea minte și ce se întâmplase după ce Betsy McDonald aflase despre sărut.

– N-a fost o șmecherie, protestă ea.

– Dar le-ai spus tuturor din școală că te sărutasem, deși promiseseși să taci.

– Nu tocmai... Dacă te gândești bine, îți vei aminti că mi-ați interzis să spun că fusesem în fort. Despre sărut n-ai spus nimic.

Joe se încruntă, scormonindu-și memoria.

– Cum îți mai amintești toate detaliile astea? Sunt ani și ani de-atunci.

– Mi le amintesc pe toate, declară cu măreție Cait – exagerând grosolan; în fond, nu-l mai recunoscuse pe Joe, dar asupra acestui singur detaliu era ferm convinsă. Pe tine și Martin vă interesa mult mai mult să nu spun nimănui că intrasem în fort. N-ați scos o vorbă despre sărut.

– Dar trebuia neapărat să-i spui lui Betsy McDonald? Fata aia îmi făcea ochi dulci de săptămâni de zile. Imediat ce a auzit că te sărutasem pe tine, nu pe ea, i-au venit toți dracii.

– Betsy era cea mai populară fată din școală. Voiam să mă împrietenesc cu ea, așa că i-am spus.

– Și mi-ai înecat toate corăbiile.

– Niște scuze ar putea folosi la ceva? îi zâmbi dulce Cait, convinsă că o tachina din nou.

– S-ar putea, zâmbi și Joe, cu ochii dobândindu-i o nuanță de albastru și mai ispititoare. Cu mare greutate, Cait reuși să-și mute privirea.

– Dacă Betsy te plăcea, îl întrebă ea, netezindu-și șervetul de in de pe genunchi, de ce n-ai ales-o pe ea pentru sărut? Probabil că te-ar fi lăsat. Și n-ar fi fost nevoie nici s-o mituiești cu neprețuitele tale poze de baseball.

– Îți arde de glumă. Dacă o sărutam pe Betsy McDonald, ar fi fost ca și cum mi-aș fi vândut sufletul.

– Încă din copilărie, bărbații se tem să-și ia angajamente, declară solemn Cait.

Joe îi ignoră comentariul.

– Să știi că n-ai o memorie chiar atât de bună pe cât crezi, se simți datoare Cait să-i spună, distrându-se incomparabil mai bine decât s-ar fi așteptat.

Încă o dată, Joe preferă să nu răspundă.

– Îmi amintesc cum se plângea Martin că-ți așezai păpușile în șir și te jucai cu ele de-a școala. Odată chiar l-ai invitat să le țină o conferință. Dumnezeu știe ce-o fi trebuit să faci pentru a-l convinge s-o facă pe profesorul în fața unei adunături de păpuși.

– Găsisem sub canapea niște blugi murdari cu o mortăciune în buzunar. Mama i-ar fi pus pielea pe băț dacă-i găsea, așa că mi-era dator. Și când colo, nu mi-a arătat pic de recunoștință că-l salvasem.

– Bătrânul Martin, murmură Joe, clătinând din cap. Jur că era la fel de ceremonios ca tine. Nunta noastră a fost un punct de răscruce în viața lui. De-atunci încoace, a început să poarte Biblia la el cum își poartă alți copii prostia. În buzunarul de la șold. Dacă nu înmormânta câte ceva, ținea întruniri pe tema Reînvierii. Mai ții minte ce probleme a avut pentru că scrisese pe zidul negru al școlii „Dumnezeu te iubește, întreabă-l pe Martin"?

– Îmi amintesc.

– M-aș fi așteptat să devină misionar.

– Martin? întrebă Cait, izbucnind brusc într-un râs forțat. Niciodată. A rămas un convențional. Nici măcar în camping nu se duce. Concepția lui Martin de viață campestră e să se lipsească de valet.

Se așteptase ca Joe să chicotească. Într-adevăr, zâmbi la adresa tentativei ei de glumă, dar nimic mai mult. Părea s-o studieze la fel de atent cum îl studia și ea pe el.

– Mă surprinzi, anunță Joe dintr-o dată.

– Eu? De ce, te-am dezamăgit cu ceva?

– Câtuși de puțin. Întotdeauna m-am așteptat să faci și tu o liotă de copii. Pretutindeni îți cărai cu tine păpușile. Iar dacă Martin și cu mine îndrăzneam să ne plângem, ne zâmbeai dulce și spuneai senin că trebuia să avem răbdare fiindcă interesul copiilor era pe primul plan.

– Mă cam ambalasem cu jocul ăsta de-a mama, nu-i așa?

Cuvintele lui Joe îi deșteptau amintiri neplăcute. Într-adevăr, iubea copiii. Și totuși, fără a ști prea bine cum se întâmplase, anii trecuseră, iar ea își înmormântase visul.

– Ar fi trebuit să mă aștept că vei ajunge să lucrezi în construcții, spuse ea, schimbând vorba.

– Cum așa?

– Nu tu ai construit fortul?

– Cu ajutorul lui Martin.

– Sigur, convingându-l să nu se amestece, zâmbi Cait. Îmi cunosc eu fratele! Cu oamenii e o minunăție, da' să nu-i dai un ciocan pe mână, că...

Mâncarea sosi; era delicioasă, așa cum Cait se și așteptase. După masă au băut două cești de cappuccino, stând de vorbă bine dispuși. Orele treceau pe nesimțite. Cait nu-și amintea când râsese ultima oară atât de bine.

Când în sfârșit se uită întâmplător la ceas, fu șocată să vadă că era trecut de zece.

– N-aveam idee că s-a făcut atât de târziu! exclamă ea. E timpul să mă duc acasă.

Trebuia să se trezească la ora cinci.

Joe achită nota și ieșiră în noaptea de decembrie, senină și rece, cu cerul spuzit de stele.

– Ți-e frig? o întrebă el, în timp ce așteptau ca valetul să le aducă mașina.

– Deloc.

Totuși, Joe o cuprinse cu brațul pe după umeri, strângând-o lângă el.

Cait nu protestă. I se părea foarte firesc să stea astfel.

După ce mașina sosi, porniră spre casa lui Cait, în tăcere. Când ajunseră, Cait se întrebă dacă să-l invite pe Joe la o cafea,

apoi se răzgândi. Băuseră destule cafele, iar a doua zi aveau amândoi de lucru. Și, mai important, Joe putea înțelege greșit invitația. Era un vechi prieten și nimic mai mult, iar Cait dorea ca lucrurile să rămână astfel.

Se întoarse spre el, zâmbindu-i.

– M-am simțit minunat. Îți mulțumesc mult.

– N-ai de ce, Cait. O să ne întâlnim din nou.

Fu uimită să-și dea sema cât o tenta gândul la încă o seară cu Joseph Rockwell. Îl subestimase.

Oare...?

– Și ar mai fi un lucru pe care mi-ar plăcea să-l încerc din nou, spuse el, cu un licăr strengăresc în ochi.

– Să încerci din nou...?

Joe o cuprinse cu brațul și, un moment, se priviră cu răsuflarea tăiată.

– Deși nu știu dacă am vreo șansă, fără a oferi în schimb câteva poze de baseball.

Cait înghiți în sec.

– Vrei să mă săruți?

Joe dădu din cap. Ochii păreau să-i devină mai întunecați, mai intenși.

– În amintirea timpurilor de demult.

Mâna lui îi mângâie curba gâtului, mișcându-și încet degetul mare spre adâncitura delicată de la baza acestuia.

– Atunci... desigur. În amintirea timpurilor de demult.

Era uimită să simtă cum îi reacționa inima când și-l imagina pe Joe îmbrățișând-o... sărutând-o.

Gura lui începu să coboare încet spre a ei, scăldându-i pielea în respirația caldă.

– Ține minte, șopti Cait, când buzele lor fură gata să se atingă. În amintirea...

– Am să țin minte.

Sărutul începu încet, intensificându-se treptat. Când se sfârși, mâinile lui Cait se încleștaseră de gulerul lui Joe.

Degetele acestuia i se înfipseseră în păr, încurcate printre buclele scurte și mătăsoase, spre a-i cuprinde ceafa.

Un dulce val de bucurie o străbătu prin toată ființa. Cait simțea o emoție clocotitoare, o izbucnire fierbinte, cum niciodată nu mai cunoscuse.

Apoi, Joe o sărută încă o dată...

– Ține minte... repetă Cait, când el își desprinse gura de a sa, potrivindu-și-o în curba delicată a gâtului ei.

Joe inspiră de câteva ori, întretăiat, înainte de a întreba:

– Ce trebuia să țin minte?

– Da... o... te rog... ține minte...

Ridicând capul, Joe își rezemă ușor mâinile pe umerii ei.

– Ce e atât de important încât vrei să nu uit? șopti el.

Nu Joe trebuia să țină minte, ci Cait. Involuntar, o spusese cu voce tare. Clipi din ochi, nehotărâtă, apoi înclină capul, privindu-și mâinile, privind orice, numai pe el nu.

– Că... îl iubesc pe Paul.

Urmă un moment de tăcere. Un moment penibil.

– Just, răspunse el scurt. Îl iubești pe Paul.

Îi dădu drumul, lăsându-și brațele să cadă pe lângă trup.

Cait ezită, stânjenită.

– Îți mulțumesc din nou pentru minunata cină... reluă ea, strângând în mână clanța portierei, nerăbdătoare să scape.

– Oricând, replică el acid, cu mâinile încleștate pe volan.

– Pe curând.

– Pe curând.

Cait coborî din mașină, rămânând conștientă de prezența lui până descuie ușa blocului și intră. Se duse repede până în apartamentul ei, aprinzând luminile pentru ca Joe să știe că ajunsese cu bine în casă.

Apoi, încet, își scoase mantoul și îl agăță cu grijă în șifonier. Când privi pe fereastră, Joe plecase.

Era o dimineață febrilă. Cu coada ochiului, Cait îl văzu pe Joe sosind. Discută ceva cu maistrul, consultând un plan scos dintr-un cilindru lung și îngust, apoi maistrul dădu din cap și Joe plecă, fără o singură privire în direcția lui Cait.

O duru.

Măcar i-ar fi putut adresa un gest de salut. Dar dacă voia s-o ignore, cu atât mai bine. Și ea avea să procedeze la fel.

Ce prostie făcuse, lăsându-l s-o sărute! Nici acum nu înțelegea ce-o apucase. Dacă auzea, Paul ar fi putut crede că Joe o interesa cu adevărat. Ceea ce, desigur, nici nu intra în discuție.

Bursa se închise cu indicele Dow Jones ajuns la 2600 de puncte, după o rundă de negocieri însuflețite. Ziua de muncă luase sfârșit.

Așa cum se așteptase Cait, Lindy o căută aproape imediat.

– Ei, cum a fost cina?

– Plăcută.

– Unde te-a dus? La „Sam's Bar and Grill", așa cum te așteptaseși?

– De fapt, nu, răspunse Cait dregându-și vocea, jenată că putuse să sugereze așa ceva. M-a invitat la „Henry's", spuse ea – mai tare decât ar fi fost necesar, căci tocmai intrase Paul. O învredinci cu o privire la fel de interesată ca și cum s-ar fi uitat la zugrăveala care se usca pe pereți.

– La „Henry's", repetă Lindy. Te-a dus la „Henry's"? Dar e unul dintre cele mai elegante restaurante din oraș! Trebuie să-l fi costat o avere,

– N-am de unde să știu. Pe listă nu erau trecute prețurile.

– Glumești. Pe mine nu m-a invitat nimeni într-un local atât de scump. Ce-ai comandat?

– Somon la grătar.

Cait continua să-l studieze pe Paul, în căutarea vreunui semn că asculta conversația. Șeful ei stătea la birou, citind un raport despre avantajele fiscale ale parteneriatelor pe termen scurt. Cait îl citise în timpul săptămânii și i-l recomandase și lui.

– A fost bun? continuă Lindy cu întrebările.

Cait avu nevoie de un moment pentru a-și da seama că prietena ei continua să se intereseze despre cină.

– Excelent. De ani de zile n-am mai mâncat un pește atât de gustos.

– Și pe urmă ce-ați făcut.

Cait își privi prietena.

– De ce crezi că am făcut și altceva? Am mâncat de cină, am conversat, apoi m-a dus acasă. Nu s-a mai întâmplat nimic. Înțelegi? Nimic.

– Dacă așa zici tu... murmură Lindy, privind-o bănuitoare. De ce insiști atât de mult?

– Fiindcă vreau să-ți intre bine-n cap că nu s-a întâmplat nimic. Joseph Rockwell e un vechi prieten de-al meu și atâta tot.

Paul ridică privirea de pe raport, întâlnind un moment ochii lui Lindy, înainte de a întoarce încet capul spre Cait.

– Te deranjăm, Paul? se interesă Cait, veselă. Dacă vrei, mergem să vorbim în hol.

– Nu, nici o problemă. Nu vă faceți griji.

Mutându-și privirea pe lângă ele, spre ușă, Paul se ridică în picioare.

– Bună, Rockwell.

– Întrerup o ședință? întrebă Joe fără interes, intrând în birou.

– Nu, răspunse Paul, stăteam doar și noi de vorbă... Intră. E vreo problemă?

– Nu tocmai. Dar aș vrea să-ți arăt ceva, în camera de alături.

– Vin imediat.

Din mers, Joe îi adresă lui Cait un zâmbet rece.

– Bună, Cait.

– Joe.

Inima îi bătea cu putere, ceea ce era complet ridicol. Probabil pentru că se simțea jenată. Joe era un prieten, un vechi vecin de cartier, faptul de a-l fi lăsat s-o sărute nu însemna că între ei era – sau avea să fie vreodată – o relație romantică. Și cu cât îl făcea mai repede să înțeleagă asta, cu atât mai bine.

– Joe și Cait au luat cina împreună aseară, îi spuse Lindy lui Paul. A invitat-o la „Henry's".

– Ce frumos, comentă Paul, mult mai preocupat de problemele de construcții ale lui Joe decât de întâlnirile lui Cait.

– Ne-am simțit bine, nu-i așa? o întrebă Joe.

– Da, foarte bine, răspunse ea înțepată.

Joe așteptă ca Paul să iasă, după care se apropie și o sărută pe obraz. În sfârșit, anunță suficient de tare ca să audă toată lumea din jur:

– Ai fost incredibilă!

Capitolul 4

– Parcă spuneai că nu s-a întâmplat nimic, comentă Lindy, privind atentă fața înroșită a lui Cait.

– Și nici nu s-a întâmplat!

Cait era atât de furioasă încât îi venea să-i ardă lui Joe Rockwell un șut în fluierul piciorului, așa cum merita. Cum își permitea să spună ceva atât de... atât de jenant, în fața lui Lindy?! Probabil că-l auzise și Paul!

– Și-atunci, ce-a vrut să spună?

– De unde să știu eu? se răsti Cait. Un sărut scurt, acolo, și vorbește de parcă...

– Te-a sărutat? întrebă brusc Lindy, îngustându-și ochii. Și tocmai mi-ai spus că nu e nimic între voi!

– Doamne ferește, parcă sărutul ăla a însemnat ceva? Doar un pupic amical...

De acord, exagera, dar n-avea încotro.

În timp ce vorbea, Cait își aduna lucrurile în servietă. Îi trânti capacul și-și luă haina, îmbrăcându-se cu mișcări repezite și neelegante.

– Weekend plăcut, îi ură ea crispată lui Lindy, fără a înțelege prea bine de ce se simțea atât de supărată pe ea. Ne vedem luni.

Porni spre ușă, dar în dreptul lui Joe se opri.

– Voiai ceva, iubito? o tachină el.

– Ești un nesuferit!

Joe păru de-a dreptul dezamăgit.

– Și josnic și dezgustător nu sunt?

– Ba da, și alea!

Zâmbind cu gura până la urechi, așa cum Cait se și aștep-tase, Joe replică:

– Mă bucur să aud.

Cait își stăpâni o replică furioasă. Nu-i folosea la nimic să se angajeze într-o luptă verbală cu Joe Rockwell. Fierbând de furie, porni spre lift și apăsă nervoasă pe buton.

– Eu am să mai întârzii diseară, iubito, mai strigă Joe pe urmele ei, în timp ce ușile se închideau.

Glumea. Trebuia să glumească. Nici un om în toate mințile nu i-ar fi putut pretinde să-l invite în casa ei, după figura pe care i-o făcuse. Nici chiar impertinentul de Joe Rockwell.

Acasă, Cait făcu un duș, își uscă părul și luă pe ea un pulovăr și o pereche de blugi. În general, serile de vineri erau liniștite. Tocmai rontăia dintr-un covrig, privind prin frigiderul deprimant de gol, când auzi o bătaie în ușă.

Nu putea fi Joe.

Era Joe, cu o cutie de pizza într-o mână și o sticlă de vin în cealaltă.

Cait îl privi cu ochi mari, prea stupefiată de îndrăzneala lui ca să vorbească.

– „Am venit de prin nămeți, să aducem daruri multe, la fetițe și...“ recită Joe, oferindu-i cu multă ceremonie pizza și vinul.

– Ascultă băi... băi nebunule, e nevoie de mult mai mult decât o pizza ca să te achiți pentru nesimțirea de azi după-amiază.

– Haide, Cait, fii și tu mai veselă!

– Mai veselă! Îmi vine să... să...

– Să-mi dai cu pizza-n cap? Nu te-aș sfătui, e cu brânză topită.

– Da' știu că ai tupeu! se răsti Cait, cu mâinile în șolduri, știind că ar fi trebuit să-i trântească ușa-n nas. Și ar fi făcut-o, dar pizza mirosea atât de delicios, încât îi era cam greu să rămână mult timp indignată.

– Bine, recunosc, spuse Joe, cu regret sincer în ochii lui albaștri. Am întrecut măsura. Ai dreptate, sunt un idiot. Nu pot face altceva decât să-ți cer iertare.

Deschise cutia de pizza, iar Cait văzu cea mai pufoasă și mai ispititoare minunăție din câte se puteau prepara. Peste blat se îngrămădeau nu mai puțin de zece umpluturi tentante, acoperite toate cu un strat gros de brânză fierbinte.

– Îmi accepți umilele scuze? continuă Joe, plimbându-i pizza pe sub nas.

– Asta are și anșoa?

– Doar jumătate din ea.

– Atunci te iert.

Îl luă de cot și-l conduse în bucătărie, unde scoase din dulap două farfurii, cuțite, furculițe și șervețele, recapitulând în minte toate crimele lui Joe.

– Nu mi-a venit să cred că ai fost în stare să spui așa ceva, mormăi ea, clătinând din cap. Ai putea măcar să-mi explici de ce ai găsit de cuviință s-o spui în fața lui Paul. Lindy începuse deja să mă ia la descusut. Îți dai seama ce-or crede acum, ea și Paul?

Scoase din dulap două pahare și le puse lângă farfurii.

– Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai prost.

– Niciodată? întrebă Joe, căutând un tirbușon prin sertare.

– Niciodată. Și nu cred că o pizza e de-ajuns ca să asigure o pace de durată.

– Nici n-aș visa.

– Este un început, dar pentru pozna asta mi-ești dator cu vârf și-ndesat, Joseph Rockwell.

– Voi fi cuminte, promise el, cu un licăr jucăuș în ochi.

Scoase îndemânatic dopul, mirosi vinul, apoi umplu ambele pahare.

Cait își trase un scaun cu spătar de răchită și se așeză.

– Paul a spus ceva după ce-am plecat?

– În legătură cu ce? întrebă Joe, așezându-se și el.

– În legătură cu mine, bineînțeles, mârâi ea, în timp ce tăia cu cuțitul două felii de pizza.

Joe îi oferi paharul cu vin.

– Nu tocmai, răspunse el.

– Nu tocmai? se opri ea din mutatul feliilor pe farfurii, ridicând ochii. Asta ce vrea să-nsemne?

– Numai că n-a spus prea multe despre tine.

O tachina, așteptându-i reacția, dar Cait era atât de dornică să afle ce spusese Paul încât își călcă mândria în picioare.

– Repetă-mi tot ce-a spus, îi ceru ea. Cuvânt cu cuvânt.

Joe tocmai luase o îmbucătură de pizza, silind-o să aștepte până înghiți.

– Parcă a zis că-i explicași că noi doi ne cunoaștem de mult...

Cait se îndreptă de spate, prea curioasă ca să-și ascundă interesul.

– Și părea preocupat? Gelos?

– Paul? Nu, cel mult plictisit.

– Plictisit... repetă ea, înfrântă, cu umerii căzându-i. Jur că omul ăsta nu m-ar băga în seamă nici dacă m-aș preumbla goală prin birou.

– Bună idee, și cu șanse de reușită. Poate n-ar strica să exersezi mai întâi prin casă, până prinzi mișcarea. Dacă ai intenții serioase, te ajut cu plăcere.

Joe vorbea pe tonul cel mai nonșalant, ca și cum i-ar fi propus un abonament la televiziunea prin cablu.

– Pentru asta există prietenii. Ai nevoie de ajutor la dezbrăcat?

Cait sorbi din paharul cu vin, pentru a-și ascunde un zâmbet. În douăzeci de ani, Joe nu se schimbase deloc. Era la fel de glumeț și spiritual.

– Ce-am mai râs.

– Da' eu nu glumeam! Ne vom imagina că sunt Paul, și...

– Mi-ai promis că vei fi cuminte!

Joe își mișcă sugestiv sprâncenele.

– Voi fi. Așteaptă, numai.

Cait simți că se înroșea în obraji. Își coborî repede privirea spre farfurie.

– Joe, termină! Mă faci să roșesc și nu pot suferi asta. Ajung să arăt ca o pătlăgea coaptă!

Își ridică felia de pizza și mușcă din ea, începând să mestece gânditoare.

– Nu te înțeleg. De fiecare dată când am impresia că te-am descifrat, îmi faci câte o nouă surpriză.

– Ca de pildă...?

– De pildă, ieri. M-ai invitat la cină, dar nici n-aș fi visat să mă duci la un restaurant atât de elegant ca „Harvey's". Toată seara ai fost un gentleman perfect, iar azi te-ai purtat...

– Josnic și dezgustător.

– Exact, dădu ea din cap cu convingere. Când ești întruchiparea farmecului și a culturii, când mă sâcâi cu poantele tale...

– Îmi place să tachinez, ai uitat?

– Problema e că nu știu la ce să mă aștept.

– Ăsta-i farmecul meu, replică el, luând încă o felie de pizza. Se spune că femeile adoră imprevizibilul la bărbați.

– Nu și femeia asta, se grăbi ea să-l informeze. Trebuie să știu cum stăm.

– Față-n față, la masă.

– Joe, te rog, nu glumesc. Nu pot accepta să-mi mai faci figuri ca aia de azi. Douăzeci și opt de ani am trăit o viață normală și ordonată. Două zile cu tine au fost de ajuns ca să-mi facă praf reputația în cadrul companiei. Nu mai pot intra în birou cu fruntea sus. Aud oamenii șușotind și știu că despre mine vorbesc.

– Despre noi, o corectă el. Vorbesc despre noi.

– Cu atât mai rău. Dacă țin morțiș să vorbească despre mine și un bărbat, aș prefera să fie Paul. Și-n fond, cât vor mai dura lucrările astea de renovare?

– Nu mai avem mult.

– În ritmul de-acum, Webster, Rodale & Missen vor avea sediul pe Lună.

– Promit că până la sfârșitul anului terminăm.

– Da, dar câtă încredere pot avea în promisiunile tale? replică ea, smulgându-i din mână un teanc de corespondență pe care Joe începuse să-l frunzărească.

– Asta ce e? întrebă el, prinzând din zbor o hârtie care se desprinsese.

– O listă pentru Crăciun. Mâine merg la cumpărături.

– Ar fi trebuit să m-aștept că și pe astea ți le faci organizat, comentă el, pe un ton nu tocmai politicos.

– Toată viața am fost organizată. Slabe șanse să-mi schimb obiceiul tocmai acum.

– Tocmai de-asta vreau să te destinzi puțin, precizează el, continuând să studieze lista. La ce oră te duci?

– Am de gând să fiu acolo la opt, când se deschid magazinele.

– Cred că ai scris pe hârtie totul, ca să nu uiți nimic.

– Bineînțeles.

– Mi se pare logic.

Remarca lui o surprinse. Joe continuă să parcurgă lista, și deodată exclamă:

– Da' eu nu-s aici!

Scoase din buzunarul cămășii un pix și-și adăugă numele.

– Vrei să-ți spun cam ce mi-ar plăcea?

– Știu deja ce-am să-ți cumpăr.

Joe își arcui sprâncenele:

– Serios? Sper că n-ai să spui: „nimic".

– Nu, va fi ceva mult mai potrivit pentru tine: o botniță sau un căluș.

– Caitlin, iubito, dar mă rănești! replică el, cu un zâmbet drăcesc de fermecător, care-o făcu pe Cait să se topească toată. Asta-i mai lipsea! Avea toate motivele să fie supărată pe el.

– Tu ți-ai terminat cumpărăturile? întrebă ea, încercând să evite subiectele delicate.

– Nici nu le-am început. Știi, în fiecare an am intenții serioase, ca de pildă să încep din timp, ca să găsesc cele mai potrivite cadouri pentru nepoate și nepoți, dar niciodată nu reușesc. De obicei, în Ajunul Crăciunului mă ajunge panica și o iau la goană ca un nebun prin magazine, cumpărând tot ce-mi cade în mână. Anul trecut am uitat hârtia de ambalaj. M-a salvat maică-mea.

– Mă îndoiesc că ar avea vreun rost să-ți sugerez să fii mai organizat.

– Niciodată n-am timp destul.

– Și acum ce faci? Ai putea să-ți scrii lista, s-o respecți și să-ți găsești timp pentru cumpărături.

– Draga mea Cait, asta-i o invitație să vin mâine cu tine?

– Ăă...

Cait nu se gândise la așa ceva, însă n-ar fi avut nici o obiecție, dacă Joe se comporta civilizat.

– Ești binevenit, cu o condiție.

– S-auzim.

– Fără bancuri, fără farse ca azi, și fără nici cea mai mică tachinărie. Dacă spui unei singure persoane că am fi căsătoriți, voi pleca în clipa aia de lângă tine – și să știi că nu glumesc!

– Ne-am înțeles! declară el, făcându-și ceremonios o cruce peste inimă.

– Mai întâi umezește-ți degetele, îi ceru Cait.

În clipa când rosti aceste cuvinte, își dădu seama cât de ridicol sunau, ca și cum ar fi avut din nou ea opt ani, iar el zece.

– Sau, mai bine nu...

Cu o sclipire veselă în ochi, Joe se ridică să-și ducă farfuria la chiuvetă.

– Jur că-i mare păcat că ești atât de îndrăgostită de Paul, spuse el. Dacă nu sunt atent, m-aș putea îndrăgosti eu însumi de tine.

Și, cu aceste cuvinte, o sărută pe obraz și ieși pe ușă.

Apăsându-și obrazul cu degetele, Cait trase aer în piept, adânc, tremurător, și așteptă până auzi ușa închizându-se. Abia atunci expiră, în rafale întretăiate, ca și cum ar fi uitat cum să respire corect.

– O, Joe... șopti.

Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Joe să se îndrăgostească de ea. Nu că n-ar fi fost chipeș, drăguț și fermecător. Dar nu era pentru ea. Personalitățile lor erau diametral opuse. Joe era imprevizibil, făcea întotdeauna cele mai neașteptate lucruri, câtă vreme viața lui Cait mergea ca un ceasornic.

Îl plăcea pe Joe, dar un regim constant de farse de-ale lui ar fi adus-o curând la casa de nebuni.

Ridicându-se, Cait închise cutia de pizza, introducând ceea ce mai rămăsese în frigider. Tocmai punea farfuriile în spălătorul de vase, când auzi telefonul. Se spălă repede pe mâini și răspunse.

– Alo?

– Cait, Paul la telefon.

Fu atât de surprinsă, încât scăpă receptorul din mână. Prinzându-l în cădere, se împiedică de ușa deschisă a mașinii de spălat vasele, lovindu-se la fluierul piciorului. Își înghiți țipătul de durere, în timp ce smucea spre ea cablul telefonului.

– Scuză-mă, scuză-mă! exclamă, după ce salvă receptorul. Paul? Mai ești la aparat?

– Da, aici sunt. Am picat într-un moment nepotrivit? Pot reveni mai târziu, dacă te deranjez. Ai cumva musafiri? N-aș vrea să-ți stric petrecerea, dau...

– A, nu, nici o problemă. Nu știam că ai numărul meu... Dar, în fond, suntem colegi de aproape un an...

De unsprezece luni și patru zile – deși nici nu se gândise să le numere!

– Evident, numărul figurează în dosarul meu personal.

Paul ezită, iar Cait se aplecă să-și frece piciorul lovit. Vânătaia era un preț neînsemnat, câtă vreme Paul îi telefonase!

– Motivul pentru care te-am sunat...

– Da, Paul? îl încurajă ea, văzând că se oprise.

Tăcerea se prelungi, până când Paul se îndură să-i spună:

– Voiam doar să-ți mulțumesc pentru că mi-ai dat articolul despre avantajele fiscale ale parteneriatelor limitate. A fost un gest de mare considerație din partea ta și îți sunt foarte recunoscător.

– Oricând. Știi, am citit mult pe tema asta. Mai există câteva articole recente cu același subiect. Dacă vrei, le pot aduce săptămâna viitoare.

– Sigur. Ar fi excelent. Îți mulțumesc încă o dată, Cait. La revedere.

Și închise, lăsând-o cu receptorul în mână.

Pe buzele lui Cait se ivi încet un surâs încrezător. Cu un mic strigăt de triumf, aruncă prin aer receptorul, îl prinse la spate și-l puse, cu un gest ceremonios, în furcă.

– Joe! strigă ea, a doua zi dimineața, deschizând ușa apartamentului. Îmi vine să te sărut!

– Nu te opresc! replică el, desfăcând brațele.

Era îmbrăcat în blugi albiți și o geacă de piele lungă până la șolduri, de culoarea bronzului. Cait îi ignoră invitația.

– Aseară m-a sunat Paul!

Nici măcar nu încerca să-și stăpânească emoția. Îi venea să sară-n sus și să danseze, cântând cât o ținea gura.

– Paul? repetă Joe surprins.

– Da. Imediat după ce ai plecat tu. Mi-a mulțumit pentru că-i dădusem un articol interesant pe care l-am găsit într-un ziar de afaceri și – asta-i vestea cea mai bună – a întrebat dacă eram singură... Înțelegi, îl interesează!

– Dacă erai singură? întrebă Joe, încruntându-se. Ce legătură are una cu alta?

– Nu-ți dai seama?

Cu toată inteligența lui, Joe putea fi uneori de-a dreptul obtuz.

– Voia să știe dacă erai și tu aici, cu mine. E logic, nu? Paul este gelos, numai că încă nu-și dă seama. O, Joe, nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată atât de fericită! De ani și ani și ani...

– Fiindcă ți-a telefonat Paul Jamison?

– Nu mai fi așa de sceptic. E exact pasul pe care-l așteptam de-atâtea luni. Paul m-a observat în sfârșit, și totul numai datorită ție!

– Bine măcar că-mi acorzi și mie un merit, comentă Joe, fără să pară deloc încântat.

– E pur și simplu incredibil, continuă Cait. Cred că o clipă n-am închis ochii, toată noaptea. Vorbea pe un ton pe care nu i l-am mai auzit. Așa... profund, personal... Nu știu cum să-l descriu... Pentru prima oară într-un an de zile, Paul și-a dat seama că sunt o ființă vie!

– Mergem să facem cumpărăturile de Crăciun sau nu? întrebă brusc Joe. Ce naiba, Cait, nu m-aș fi așteptat să te entuziasmezi așa numai pentru un tâmpit de telefon.

– Dar n-a fost un telefon ca oricare altul, îi reaminti Cait, luându-și dintr-o singură mișcare mantoul și poșeta. A fost un telefon de la Paul.

– Parc-ai fi o școlăriță toantă, se încruntă Joe.

Cait, însă, n-avea de gând să-și piardă buna dispoziție numai din cauza dracilor lui Joe. Paul o sunase acasă și era sigură că astfel începea adevărata lor relație. Urma s-o invite la masă, și pe urmă...

În fața casei staționa o camionetă uriașă, cu roți gigantice. Exact tipul de autovehicul pe care se așteptase să-l aibă Joe în seara când o invitase la „Henry's".

– Asta-i mașina ta? întrebă ea, neputându-și stăpâni râsul.

– E ceva în neregulă cu ea?

– Nu, nimic – dar Joe, sincer, ești atât de previzibil!

– Parcă ieri spuneai altceva.

Cait zâmbi, în timp ce Joe deschidea portiera, cobora o scăricică și o ajuta să se urce în cabină. Își încheie centura de siguranță, cu un gest vioi. Era atât de fericită încât toate i se păreau încântătoare în dimineața aceea.

– Ai de gândi să-și ștergi zâmbetul ăsta de pe buze până n-o să creadă cineva că ai luat o supradoză de vitamine? bombăni Joe.

– Ei, da' arțăgoși mai suntem în dimineața asta!

– Încotro? întrebă el, pornind motorul.

– La oricare dintre marile mall-uri comerciale. Tu decizi. Ți-ai făcut lista?

Joe se bătu peste inimă.

– O am în buzunarul de la piept.

– Perfect. Te-ai hotărât ce vrei să cumperi și pentru cine?

Zâmbetul lui fu o idee cam strâmb.

– Nu tocmai. Mă gândeam să te urmez și să iau exemplu de la tine. Știi ce vrei să-i iei mamei tale? Pe a mea mi-e al naibii de greu s-o mulțumesc. Anul trecut, am sfârșit prin a-i cumpăra mâncare pentru pisici. Are cinci ale ei și numai Dumnezeu știe câte pisici fără stăpân mai hrănește.

– Măcar ai avut o idee practică.

– Mă rog, și asta, plus faptul că la ora când mi-am început eu cumpărăturile de Crăciun nu mai era deschis decât un supermarket.

Cait râse:

– Nu zău...?!

– Auzi, eram disperat, și până să-mi începi cu predicile află că mama s-a bucurat enorm de mâncarea pentru pisici și cele două cotlete!

– Nici nu mă îndoiesc, zâmbi din nou Cait.

Constata că, în compania lui Joe, zâmbea din ce în ce mai mult. Ce chestie, să-i cumpere mamei lui cotlete de Crăciun!

– Ai putea să-mi dai și mie câteva idei? Ți-am spus, mama mea e greu de mulțumit.

– Sinceră să fiu, nici eu nu am prea multă imaginație. Mamei mele îi cumpăr în fiecare an același lucru.

– Și anume?

– Cupoane telefonice interurbane. Ca să-i poată telefona surorii ei din Dubuque și unei colege de liceu din Olathe, Kansas. Sigur, din când în când mă sună și pe mine.

– Bun, deci cu mamele am rezolvat-o. Cum rămâne cu Martin? Lui ce-i cumperi?

– Un vultur de bronz.

Alesese acest cadou în vara trecută, când participase la o slujbă duminicală în biserica lui Martin. În prima parte a predicii, Martin folosise niște vulturi ca să ilustreze un anumit aspect al credinței.

– Un vultur, repetă Joe. Ai vreun motiv anume?

– D-daaa... murmură ea, nedorind să intre în amănunte. E o poveste lungă, dar întâmplător și mie îmi plac vulturii.

– Mai ai și alte idei de împărtășit?

– Să cumperi hârtia de împachetat la vânzările de după Crăciun. Se dă la jumătate de preț și ți-e foarte ușor s-o ții sub pat.

– Bună idee. Am s-o țin minte pentru la anul.

Joe alese Northgate, cel mai apropiat mall de apartamentul lui Cait. Parcarea începuse deja să se umple, și era abia opt și câteva minute.

De astă dată, nu mai pierdu vremea cu scărița, cuprinzând-o pe Cait de talie ca s-o ajute să coboare din mașină.

– Ce-ai vrut să spui când ai zis că sunt previzibil? o întrebă el, cu o privire de reproș.

Suspendată în aer, cu mâinile pe umerii lui, Cait se simțea mică și vulnerabilă.

– Nimic. Doar că-mi imaginasem că circuli cu o camionetă din-asta ca un tanc Sherman și am avut dreptate.

– Te deranjează tipul meu de mașină? se încruntă Joe.

– Nu, deloc. Ce-i cu tine azi, Joe? Ești așa de sensibil...

– Nu-s sensibil deloc! se răsti el.

– Bine. Atunci vrei, te rog, să mă lași jos?

Mâinile lui mari îi strângeau aproape dureros mijlocul, deși Joe nu părea să-și dea seama. Cait nu înțelegea ce anume îl înfuriase. Decât, poate, faptul că-i telefonase Paul – ceea ce n-avea nici un sens. Poate că, la fel ca majoritatea bărbaților, Joe detesta cumpărăturile.

O lăsă încet jos, pe asfalt, eliberându-i mijlocul fără tragere de inimă.

– Pauză de-o cafea, anunță el, ursuz.

– Dar abia am sosit!

Joe expiră zgomotos.

– Nu contează. Am nevoie de ceva care să mă calmeze.

Dacă avea nevoie de cafeină încă de la ora aia, Cait se întrebă cum avea să reziste până la amiază. Magazinele se aglomerau repede în acea perioadă a anului, mai ales sâmbăta.

Pe la ora douăsprezece, se convinsese: lui Joe îi displăceau cumpărăturile de Crăciun la fel de mult pe cât se așteptase ea.

– Gata, pân-aici, se plânse el, după al treilea drum la mașină pentru a-și lăsa acolo prăzile.

– De acord, râse Cait. Magazinul ăsta devine o casă de nebuni.

– Mâncăm ceva? propuse Joe. Undeva cât mai departe – în Tibet, la o adică...

Râzând din nou, Cait îl luă de braț.

– Bună idee.

Afară, văzură câteva mașini dând târcoale parcării în așteptarea eliberării unui loc. Trei șoferi se repeziră să-l ocupe pe cel degajat de Joe. Două mașini fură cât pe ce să se ciocnească. Șoferul uneia sări jos, amenințându-l cu pumnul pe celălalt.

– Atâta despre bunătate și pace, comentă Joe. Crăciunul scoate la iveală tot ce au unii mai rău în ei, pot să jur.

– Dar și ce au mai bun, îi aminti Cait.

– Sincer să fiu, nu știu ce legătură subtilă au cu Crăciunul toate magazinele astea aglomerate, certurile la coadă și spiritul comercial, bombăni el, în timp ce claxona o mașină care se înfipsese în fața lui.

– Ba eu cred că au legătură, replică încet Cait. Imaginează-ți străzile din Bethleem, mulțimile, zgomotul...

– Unde vrei să mâncăm? schimbă Joe subiectul, în timp ce mașina se târa ca melcul prin traficul aglomerat.

Îl privi cu un zâmbet senin.

– Oriunde. Prin zona asta sunt câteva restaurante excelente. Alege tu localul, dar lasă-mă ca acum să fac cinste eu.

– Despre plată vorbim mai încolo. Pe moment, mă interesează mai mult să ies din înghesuiala asta până nu murim de bătrânețe.

– Nu cred că mai durează mult, spuse Cait, zâmbind.

Joe îi zâmbi și el.

– Nici eu.

Continuă s-o privească, până când cineva din spatele lor claxonă nervos. Șirul mașinilor se pusese din nou în mișcare. Joe apăsă imediat pe accelerator.

Cait nu știa ce anume găsea Joe atât de fascinant la ea, decât poate părul ciufulit. Nu se mai pieptănase de când ieșise din casă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Ce te face să crezi că s-a-ntâmplat ceva?

– Felul în care te tot uiți la mine...

– A, asta... răspunse Joe, cotind în parcarea unui restaurant. Nu cred că am apreciat vreodată corect cât de fermecător arăți.

Cait roși, mutându-și privirea.

– Sunt sigură că te înșeli. Nu-s deloc drăguță. Uneori m-am întrebat dacă Paul mă observa mai repede, în caz că eram mai atrăgătoare.

– Ai încredere-n mine, Ochi Luminoși, replică Joe, oprind motorul. Ești destul de drăguță.

– Pentru ce anume?

– Uite, pentru asta.

Și, aplecându-se peste scaun, îi captură gura cu a lui.

Capitolul 5

– Aș... vrea să nu fi făcut asta, șopti Cait, deschizând încet ochii.

În materie de sărutări, Joe era foarte abil. Extrem de abil. Săruta mai bine decât oricare alt bărbat care o mai sărutase – dar asta nu schimba faptul că era îndrăgostită de Paul.

– Ai dreptate, murmură el, deschizând portiera și coborând din cabină. Nu trebuia s-o fac.

Ocoli mașina și deschise portiera de lângă Cait, smucind-o mai tare decât ar fi fost cazul.

Cait se încruntă, mirată de strania lui stare de spirit. La nici un minut după ce o sărutase, era din nou nervos și repezit.

– Mi-e foame, lătră Joe, coborând-o brusc pe trotuar. Uneori, când n-am mâncat de mult timp, mă port irațional.

– Înțeleg.

Deci, era clar: data viitoare când se ducea undeva cu Joseph Rockwell, trebuia să se asigure că mai întâi mânca pe săturate.

Restaurantul era plin, iar Joe îi dădu recepționerei numele lor, pentru a le adăuga pe lista clienților care așteptau. Așezându-se pe ultimul scaun liber din hol, Cait începu să scotocească prin geanta mare de piele neagră.

– Ce cauți acolo, uraniu? glumi Joe.

– Crochete, răspunse ea. Dacă-ți pierzi uzul rațiunii când ți-e foame, poți face cine știe ce prostie, și n-am nici un chef să mă faci de râs.

Continuă să caute cu aceeași înverșunare, adăugând:

– Parcă te și văd începând să dansezi step pe masă.

– Așa, aș putea atrage atenția ospătarului. Îți mulțumesc pentru sugestie.

– Aha!

Triumfătoare, Cait scoase din fundul genții două crochete învelite în celofan.

– Mănâncă, ordonă ea, până nu-ți trec prin minte și alte nebunii.

– Vrei să spui, până nu te sărut din nou, replică el încet, aplecându-se spre Cait.

Înainte ca ea să poată reacționa, șefa de sală se spropie de ei, cu două liste sub braț.

– Domnul și doamna Rockwell. Masa dumneavoastră e gata.

– Domnul și doamna Rockwell, bombăni Cait printre dinți, uitându-se urât la Joe; ar fi trebuit să știe că nu putea avea încredere în el. Mă scuzați, domnișoară, adăugă ea, ridicându-se, dar dumnealui se numește Rockwell, iar eu, Marshall. Am venit să luăm masa aici doar ca prieteni.

– Înțeleg, răspunse șefa de sală. Vă rog să mă scuzați.

– Nici o problemă.

Cait nu voise să facă valuri, dar pe de altă parte nu-i convenea nici ca Joe să creadă că-i putea merge cu farsele lui.

Femeia îi conduse până la o masă din mijlocul salonului. În timp ce-i ținea lui Cait scaunul ca să se așeze, Joe îi șopti câteva cuvinte șefei de sală, care imediat aruncă o privire plină de compasiune spre Cait.

– Ce i-ai spus? șuieră aceasta, de cum rămaseră singuri la masă.

– Ce te face să crezi că i-am spus ceva? întrebă Joe, absorbit în studiul listei.

– I-ai șoptit nu știu ce și pe urmă s-a uitat la mine cu milă, de parcă ar fi vrut să mă mângâie și să-mi spună că totul va fi bine.

– Înseamnă că știi.

– Joe, nu te ține de jocuri cu mine! îl preveni Cait.

– Bine, dacă ții neapărat să afli, i-am explicat că te-ai lovit la cap și suferi de amnezie.

– Amnezie! repetă ea destul de tare pentru a atrage atenția clienților de la masa vecină. Scrâșnind din dinți, înhăță lista. N-avea nici un rost să se certe cu Joe. Individul era imposibil.

– Altfel, cum voiai s-o lămuresc că ai uitat de căsătorie? întrebă el, pe un ton rezonabil.

– N-am uitat de nici o căsătorie, îl informă Cait printre dinți. Doamne sfinte, nici măcar n-a fost legală! adăugă ea mai tare, revoltată.

Își dădu seama că ospătărița stătea lângă ei, cu carnețelul și pixul. La auzul cuvintelor lui Cait, zâmbetul femeii se șterse de pe buze, ca și cum i-ar fi bănuit implicați în vreo activitate infracțională.

– Ăă... începu Cait, simțindu-se îngrozitor; nevoia de a explica o copleșea, dar de fiecare dată când încerca nu reușea decât să complice și mai mult situația. Eu iau un sandviș „club“, alese ea, privindu-l încruntată pe Joe, peste masă.

– Excelent. Iau și eu același lucru, spuse el, închizând lista.

Femeia scrise comanda și plecă grăbită, aruncându-le încă o privire peste umăr, ca pentru a fi sigură că-i putea recunoaște dacă o chema poliția la o identificare.

– Uite ce-ai făcut! șopti Cait furioasă.

– Cine, eu?

– Da' cine, eu?!? aproape că strigă ea, stupefiată. Eu i-am spus șefei de sală că m-am lovit la cap? Și-acum, și chelnerița se uită la noi de parcă am fi traficanți de droguri!

– Poftim, îi întinse Joe una dintre crochete. Mănâncă asta, ai să-ți revii.

Cait se îndoia profund, dar luă totuși crocheta, bodogănind în continuare.

– Calmează-te.

– „Calmează-te"! îl îngână ea. Cum să mă calmez, când tot ce spui mă face să mă simt atât de penibil?

– Îmi pare rău, Cait, crede-mă.

Spre lauda lui, arăta într-adevăr spășit.

– Dar ești atât de sensibilă, încât nu mă pot abține.

Sandvișurile sosiră, groase, pline cu felii de șuncă, friptură de curcan și felurite brânzeturi. După ce se ospătă, Cait se simți incomparabil mai bine, deși ezita s-o recunoască. De asemenea, și starea de spirit a lui Joe se ameliorase vizibil.

– Deci, întrebă el, rezemându-și mâinile pe abdomen, ce planuri ai pentru restul după-amiezii de azi?

Cait nu se prea gândise.

– Cred că voi împacheta cadourile cumpărate azi-dimineață.

– Vrei să spui că le împachetezi înainte de Ajunul Crăciunului? Aș zice că așa le piere tot hazul. Ce-ar fi să mergem la un film?

– La un film...?

– Amândoi suntem obosiți, după toată înghesuiala din magazine, continuă Joe. Lângă restaurant e un cinematograf cu șase săli. Alege tu filmul pe care vrei să-l vedem.

– Cred că un film de dragoste te-ar plictisi.

– Putem vedea unul, dacă insiști, dar...

– Dar ce?

– Dar promite-mi că nu-i vei pretinde niciodată unui bărbat să vorbească la fel ca ăia de pe ecran.

– Poftim?

– Ai auzit bine. Femeile îi aud pe actori declamând toate replicile alea pompoase, iar când bărbații adevărați n-o fac, sunt dezamăgite.

– Bărbații adevărați ca tine, presupun?

– Exact, confirmă el, apoi se încruntă pe neașteptate. Lui Paul îi plac poveștile de dragoste?

Cait n-avea idee, întrucât la birou nu discutau asemenea subiecte.

– Cred că da, spuse ea, ștergându-se la gură cu șervetul. Nu e genul pe care să-l intimideze așa ceva.

Ochii albaștri ai lui Joe se dilatară, cu surprindere și o undă de respect.

– Au! Deci, surioara lui Martin și-a scos gheruțele...!

– N-am nici un fel de gheruțe, numai opinii ferme în anumite privințe, răspunse Cait, în timp ce-și scotea portofelul din geantă.

– Acum ce faci? întrebă Joe contrariat.

– Achit consumația.

Căută printre bancnote și scoase o hârtie de douăzeci.

– E rândul meu și insist...

Ezită, când văzu că Joe se încrunta și mai tare.

– Sau, poate, bărbații adevărați nu le permit prietenelor lor să le facă cinste cu-o masă?

– Ba da, de ce nu? replică el caustic.

Cait abia reuși să-și ascundă un zâmbet. Se părea că gestul ei îi rănea lui Joe orgoliul masculin.

Se părea că avea dreptate. În drum spre casă, Joe îi smulse din mână nota de plată și o trânti în fața casierei, împreună cu o sumă de bani.

– Ce-a fost asta, Joe? întrebă Cait, după ce ieșiră din restaurant.

– Bine, ai câștigat. Poți să-mi spui că am vederi învechite, dar când o femeie ia masa cu mine, eu plătesc, oricât de emancipată ar fi.

– Dar suntem numai prieteni, și...

– Și mă doare-n cot! Dacă vrei, ia-o ca pe-o scuză pentru situația penibilă în care te-am pus la sosire.

– Nu cumva faci discriminări sexuale...?

– Nu fac nici un fel de discriminări! Am numai anumite... principii.

– Înțeleg...

Atitudinea lui n-ar fi trebuit s-o surprindă. Așa cum ea însăși îi spusese, era extrem de previzibil.

Ținând-o de cot, Joe o conduse spre complexul cinematografic. Filmele se adresau unei game largi de spectatori. Rulau două filme de aventuri, un Disney clasic, un horror și, ultimul dar nu cel de pe urmă, un foarte popular film de dragoste.

În timp ce stăteau la coadă, Cait văzu privirea lui Joe stăruind asupra afișului unuia dintre filmele de aventuri – iarăși o poveste cu un polițist cinstit în luptă cu corupția din instituțiile statului.

– Cred că ăsta te-ar interesa mai mult decât filmul de dragoste.

– Ți-am promis că tu alegi ce vedem, și sunt un om de cuvânt. Totuși, dacă ai alege altul, adăugă Joe, cu un zâmbet îmbietor, nu m-aș plânge.

– Sunt dispusă să aleg alt film, dar cu-o singură condiție.

– S-auzim! se lumină el la față.

– Plătesc eu.

– Iar ți-ai scos ghearele!

Cait ridică mâinile, mișcându-și degetele ca o pisică.

– Tu hotărăști.

– Și niște popcorn?

– Poți să cumperi, dacă insiști.

– Bine, ne-am înțeles.

Când lui Cait îi veni rândul la casă, ceru două bilete pentru filmul de Disney.

– Disney...?! constată Joe șocat, când Cait îi dădu biletul.

– Mi s-a părut un compromis acceptabil.

Un moment, Joe păru gata s-o contrazică, apoi pe chip i se ivi încet un zâmbet.

– Disney... repetă el. Ai dreptate, e amuzant. Sper numai să nu fim singuri cu vârsta de peste zece ani.

Se așezară pe ultimul rând, înfruptându-se din aceeași pungă mare de popcorn. Sala era plină, iar câțiva puștani se luau la întrecere pe culoarele dintre scaune. Slavă Domnului, printre spectatori erau destui adulți, însă majoritatea își însoțeau copiii.

Luminile se stinseră, iar Cait luă o mână de popcorn, relaxându-se în scaun.

– Ce-mi mai place filmul ăsta!

– De câte ori l-ai văzut?

– De cinci, șase ori... Dar sunt atâția ani de-atunci...

– Și eu.

Începu genericul, dar zarva din sală nu scăzu prea mult.

– Nu te deranjează copiii? vru să știe Joe.

– Cerule, nu! Mi-s foarte dragi.

– Chiar așa?

Surprinderea lui părea cam jignitoare, iar Cait răspunse sec, lingându-și sarea de pe degete:

– Am mai discutat asta.

– Serios? Când?

– Când ai amintit cât de mult îmi plăcea să mă joc cu păpușile și că te așteptaseși să mă găsești măritată și cu casa plină de copii.

– A, da, acum îmi amintesc... confirmă Joe, luând un pumn de popcorn. Ai fi o mamă foarte bună, să știi.

Faptul că Joe spunea acest lucru era de ajuns ca să-i umple ochii de lacrimi. Și le înghiți, surprinsă că plângea pentru un asemenea fleac.

Când proiecția se termină, Joe o ajută să-și îmbrace mantoul. În timp ce ieșeau din sala aglomerată, o luă de mână, cu gestul cel mai firesc.

Un loc viran de vizavi era plin cu brazi de Crăciun. Între stâlpii porții fusese întins un fir cu beculețe roșii, iar dintr-un magnetofon răsunau interpretări dulcege ale celor mai celebre colinde.

– Ți-ai cumpărat pomul? întrebă Joe, arătând cu capul spre brazi, după ce se așeză la volan și porni motorul.

– Nu. De obicei nu împodobesc brad, din moment ce îmi petrec sărbătorile cu Martin și familia lui.

– Aha...

– Dar tu? Sau și pe asta o amâni până-n ajunul Crăciunului? glumi Cait.

– E destul de rău că-mi găsesc timp pentru cumpărături.

– Lucrările tale de construcții îți răpesc atât de mult timp?

Cait nu se prea gândise la munca lui Joe. Știa, din comentariile sumare ale lui Paul, că avea o companie de mare succes. N-avea nici un motiv să se simtă mândră pentru realizările lui, dar... așa se simțea.

– Când ai o firmă nu e ca și cum ai lucra de la nouă la cinci. Sunt solicitat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar altfel nici n-aș vrea s-aud. Îmi place mult ceea ce fac.

– Mă bucur pentru tine, Joe. Mă bucur sincer.

– Atât de sincer încât să împodobești cu mine pomul de Crăciun?

– Când?

– În weekendul viitor.

– Mi-ar face plăcere, răspunse Cait, mișcată de invitație, dar atunci voi fi deja în Minnesota.

– E-n regulă, îi zâmbi el. Poate data viitoare.

Rămaseră tăcuți, în timp ce Joe conducea concentrat prin traficul dens de la sfârșitul după-amiezii.

– Mi-a plăcut filmul, spuse Cait după un timp, rezistând imboldului de a-și rezema capul pe umărul lui – oboseala era cauza, nici vorbă de altceva!

– Și mie, răspunse el încet. Numai că data viitoare plătesc eu. Ne-am înțeles?

Data viitoare. Iar începea. Cait bănuia că Joe începea să ia prea în serios relația lor.

Încă mai medita la această supoziție, când Joe opri mașina în parcarea din fața casei ei. Coborî și începu să-i ia pachetele în brațe. Cait reuși să se dea jos singură, apoi îl conduse în clădire și descuie ușa.

– M-am simțit extraordinar, îi spuse ea.

– Și eu, răspunse Joe, înghiontind-o ușor cu pachetele, astfel încât fu nevoită să intre în living, unde lăsă cumpărăturile pe canapea. Prezența lui părea să se infiltreze până în cele mai ascunse colțuri ale camerei.

– Îți mulțumesc... pentru ziua de azi, spuse Cait, întorcându-se spre ușă, cu intenția de a i-o deschide. În schimb, Joe o apucă de încheietura mâinii și o trase spre el. Înainte de a apuca să protesteze, Cait se pomeni în brațele lui.

– Am să te sărut, o preveni el, cu glasul aspru și totuși ciudat de tandru.

– Serios?

Niciodată nu simțise mai intens apropierea unui bărbat, tăria trupului musculos lipit de al ei, mirosul curat, masculin. Propriul ei trup reacționa printr-un amestec haotic de senzații

învălmășite. Dar cea mai limpede era aceea că în brațele lui se simțea bine. Și nu știa prea sigur de ce nu îndrăznea să-și examineze acest sentiment.

Încet, alene, Joe se aplecă. În clipa când gura lui o atinse pe a ei, Cait scoase un sunet slab.

Joe o simți gata să cedeze, iar mâinile lui începură să-i coboare pe șira spinării într-o mângâiere blândă, strângând-o și mai puternic. Porni cu buzele peste obrazul ei, senzual, în jos spre gât...

– Joe! îi gemu Cait numele, nesigură ce anume voia să spună.

– Hmm?

– Iar ți-e foame?

Se întreba, disperată, dacă îi mai rămăseseră crochete pe fundul genții. Poate așa l-ar fi convins să se oprească.

– O foame de lup, răspunse el, cu glas scăzut și solemn. În viața mea nu mi-a fost mai foame.

– Dar ai mâncat și de prânz, și aproape tot popcornul...

Joe ezită, apoi ridică încet capul.

– Cait, nu cred că vorbim despre același lucru... Of, la naiba, ce contează? Numai asta contează.

Și îi acoperi buzele cu ale lui.

Cait simți că i se înmuiau genunchii. Se rezemă de el fără vlagă, agățându-se de geaca lui ca și cum s-ar fi așteptat să se prăbușească la podea din clipă-n clipă. Ceea ce era foarte posibil, dacă mai continua s-o sărute...

– Joe, gata, te rog...

Dar ea era aceea care se agăța de el. Trebuia să facă ceva, și cât mai repede, până nu-și pierdea cu totul puterea de a judeca.

Joe trase aer în piept, nesigur, murmurând ceva neinteligibil, în timp ce cu buzele îi cutreiera conturul delicat al bărbiei.

– Trebuie... să vorbim... îngăimă Cait, cu ochii strâns închiși. Dacă nu se uita la el, s-ar fi putut concentra mai bine.

– În regulă, acceptă Joe.

– Mă duc să fac o cafea.

Cu un oftat adânc, Joe îi dădu brusc drumul. Cait căzu pe brațul canapelei; sprijinită de el, reuși să se țină pe picioare până la bucătărie. Cu gesturi mașinale, își șterse buzele, ca și cum n-ar fi fost nici acum sigură că o luase într-adevăr în brațe și o sărutase.

De data asta n-o mai tachinase, nu mai glumise. Sărutările fuseseră serioase. Cait tremura, incapabilă să se mai miște.

– Vrei să fac eu cafeaua aia? propuse Joe.

Dând din cap, Cait trecu din nou în living, unde se prăbuși pe canapea. Abia mai era în stare să umble, necum să mai pregătească și cafeaua.

Joe reveni peste câteva minute, cu două cești aburinde. Îi oferi una, cu grijă, apoi se așeză în fața ei, pe sofaua orientală de catifea albastră.

– Voiai să vorbim?

Cait dădu din cap.

– Da.

Simțea un nod în gât, emoțiile o înecau și, dintr-o dată, i se păru peste puterile ei să se exprime coerent. Încercă să gesticuleze cu mâna liberă, dar acest lucru nu făcu decât să-l irite pe Joe și mai mult.

– Cait, o întrebă el, ce s-a întâmplat?

– Paul.

Numele fusese rostit ca un chițăit lugubru.

– Ce-i cu el?

– Mi-a telefonat.

– Da, știu. Mi-ai spus.

– Nu înțelegi? țipă Cait, dintr-o dată capabilă să vorbească. Paul îmi arată în sfârșit un oarecare interes, iar acum tu mă săruți și le spui tuturor celor din jur că suntem căsătoriți și fel de fel de aiureli...

Tăcu, pentru a trage adânc aer în piept.

– Joe, o, te rog, Joe, nu te îndrăgosti de mine.

– Să nu mă îndrăgostesc de tine? repetă el, parcă nevenindu-i să creadă. Caitlin, nu poți vorbi serios. Așa ceva n-o să se întâmple. Nici o șansă!

Capitolul 6

– Nici o șansă? repetă Cait, convinsă că nu înțelesese bine. Fie Joe îi subestima inteligența, fie era mult mai... mult mai mârlan decât îl crezuse.

– Nici o grijă, rosti el fără nici o emoție, sorbind din cafea. Nu mă îndrăgostesc de tine.

– Cu alte cuvinte, ai tu așa un obicei de a săruta femeile când se-așteaptă mai puțin.

– Nu e tocmai un obicei, răspunse Joe, gânditor. Mai degrabă un... mod de a face timpul să treacă mai plăcut.

– Cu mine e clar că ești pe cale să ți-l transformi într-un obicei.

Cait se înfuria tot mai tare și nu înțelegea de ce o jignea atâta atitudinea lui. Îi spunea exact ceea ce-ar fi vrut ea să audă. Dar nu se așteptase să fie atât de dureros lovită în amorul propriu. Faptul că Joe nu se simțea deloc tentat să se îndrăgostească de ea ar fi trebuit s-o mulțumească.

Și n-o mulțumea câtuși de puțin.

– S-ar putea să te șocheze, continuă indiferent Joe, dar nu e nevoie ca un bărbat să fie îndrăgostit de o femeie pentru ca s-o sărute.

– Știu, se răsti Cait, abia reușind să-și stăpânească nervii. Dar nici nu e nevoie să fii atât de... atât de nepăsător. Dacă nu eram combinată cu Paul, s-ar fi putut să te iau în serios.

– N-am știut că ești combinată cu Paul, replică el, sarcastic. Dacă era adevărat, în veci nu te-aș fi invitat în oraș. După cum mi se pare mie, ești combinată cu el doar în mintea ta. Sau mă înșel...?

– Nu, recunoscu Cait, fără tragere de inimă; era tipic ca un bărbat să-nceapă să discute semantică în plină ceartă!

– Deci, continuă el, punând picior peste picior. Ți-au plăcut sărutările? Înțeleg că am progresat, de la prima rundă încoace.

– Chiar vrei să-ți dau un calificativ? izbucni Cait.

– E clar că mă pricep mult mai bine decât în copilărie, altfel n-ai fi atât de agitată.

– Nu-s agitată deloc, crede-mă!

Joe își arcui sprâncenele, în timp ce lua încă o înghițitură de cafea.

– Nu zău?

– Fără îndoială, te-aștepți să-ți cad la picioare, doborâtă de farmecul tău masculin. Ei, află că poți s-aștepți tu mult și bine!

Pe buzele lui Joe apăru un zâmbet cam asimetric, ca și cum imaginea ei căzută la picioarele lui l-ar fi încântat enorm.

– Cred că problema e că tu s-ar putea să te îndrăgostești de mine, numai că încă nu știi.

– Să mă îndrăgostesc de tine fără s-o știu? repetă ea, pufnind neîncrezător. Ți-ai ieșit complet din minți. N-ai nici cea mai mică șansă!

– De ce nu? Destule femei mi-au spus că-s un golan trăsnet. În plus, se mai spune și că aș avea un anumit farmec. Dumnezeu mi-e martor că sunt destul de generos și...

– Pe-asta cine ți-a spus-o, maică-ta? i-o reteză Cait, ca și cum ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care-l auzise în viața ei.

– Poate-ai să te miri, dar am și eu unele admiratoare.

De ce această veste turna gaz peste focul din sistemul ei nervos, Cait nu reușea să înțeleagă, dar era atât de furioasă încât abia mai putea sta locului.

– N-o pun la îndoială, dar dacă mă îndrăgostesc de un bărbat, poți fi sigur că n-am s-o fac numai pentru că e un golan trăsnet! cită ea sarcastic. Uită-te la Paul – el e genul de om care mă atrage. Contează mai mult ce are pe dinăuntru, decât cum arată.

– Și-atunci de ce te temi așa de tare să te îndrăgostești de mine?

– Nu mă tem deloc! Ai înțeles complet greșit. Am adus vorba despre asta numai fiindcă tu păreai să iei lucrurile prea în serios.

– Ți-am explicat deja că asta nu e o problemă.

– Am auzit.

Cait își puse cafeaua deoparte. Joe o enerva atât de tare încât îi tremura mâna.

– Ei, murmură el, aruncându-i o privire. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– La care întrebare? insistă Cait iritată.

– Cum îmi califici sărutările.

– N-ai vorbit serios!

– Dimpotrivă! răspunse el, punându-și ceașca pe masă și ridicându-se de pe otomană atât cât s-o apuce pe Cait de talie, luând-o pe genunchi.

Pierzându-și echilibrul, Cait căzu în poala lui, prea uimită ca să se mai zbată.

– Hai să mai încercăm, propuse el, într-o șoaptă senzuală.

– Ah...

O cuprinsese o emoție înspăimântătoare. Rațiunea o îndemna să se îndepărteze de acel om, dar o stare mult mai intensă îi impunea tocmai contrariul.

Nu apucă să protesteze. Joe se aplecă spre ea și îi acoperi gura cu a lui. Cait rămase nemișcată, țeapănă – asta trebuia să facă, să-i dea o lecție. Cum își permitea să presupună că s-ar fi putut îndrăgosti de el la comandă? Cum îndrăznea să insinueze că ar fi fost un... cine știe ce zeu grec adorat de femei? Dar, în clipa când buzele li se întâlniră, pe Cait o cutremură un amestec de stupoare și adorație nemăsurată.

Deodată, Joe întrerupse contactul. Dezamăgirea instinctivă, mai mult decât faptul că se desprinsese de ea atât de neașteptat, o făcu să deschidă ochii. Întâlni o pereche de ochi albaștri, a căror nuanță părea acum aproape de a acvamarinului.

– Deci, ce calificativ îmi dai? murmură el gros, de parcă și lui i-ar fi fost greu să vorbească.

– Bine.

Nu reușise să rostească decât un singur cuvânt, deși era furioasă pe el pentru că o întrebase.

– Doar bine?

Cait dădu din cap cu convingere.

– Credeam că suntem capabili de mai mult.

– Că suntem...?

– Evident, nici partenera mea nu e mai prejos.

– A-atunci... mie ce calificativ îmi dai?

Trebuia să-l întrebe. Ca o neghioabă, îi punea securea în mână și-și culca singură capul pe butuc. Cu siguranță, Joe n-avea să scape ocazia pentru a-i terfeli orgoliul, luând în glumă toată acea experiență năucitoare. Plecă ochii, așteptându-i lovitura.

– Ai progresat mult.

Cait arcui o sprânceană, surprinsă. Habar n-avea cum să-i răspundă.

Tăcură amândoi. După care, Joe spuse încet:

– Știi, Cait, mergem înainte cu pași mari. Foarte mari.

Își lipi fruntea de a ei.

– Dacă n-avem grijă, tot s-ar putea să te îndrăgostești de mine până la urmă.

– Unde-ai fost sâmbătă, toată ziua? o luă în primire Lindy pe Cait, luni dimineața, intrând în biroul ei. Renovarea

camerei se terminase vineri pe seară, iar Cait își mutase toate lucrurile înapoi luni la prima oră. Cred că de zece ori te-am căutat la telefon.

– Ți-am spus că mă duceam să-mi fac cumpărăturile de Crăciun. De fapt, am luat și niște podoabe pentru birou.

Lindy dădu din cap.

– Bine, dar toată ziua...?

Ochii i se îngustară, în timp ce-și lăsa jos servieta și se rezema de biroul lui Cait, cu brațele încrucișate pe piept.

– Nu cumva, întâmplător, ai fost cu Joe Rockwell...?

Cait simți cum i se întindea pe obraji roșeața, gata s-o dea de gol. Coborî privirea spre lista cu prețuri ale acțiunilor Dow Jones, căutând să se stăpânească. Nu putea recunoaște adevărul.

– Ți-am spus că am fost la cumpărături, spuse ea, pe un ton defensiv; apoi, încercând să schimbe subiectul, luă o mapă groasă cu numele lui Paul scris pe copertă. Știi cumva care e programul lui Paul pe ziua de azi?

– N-nu, încă nu l-am văzut. De ce mă-ntrebi?

Cait îi adresă prietenei sale un zâmbet luminos.

– Mi-a telefonat vineri seara. O, Lindy, am fost atât de emoționată încât nici nu mai știam ce să fac!

Coborî glasul, aruncând o privire în jur, ca să se asigure că n-o mai auzea nimeni.

– Cinstit, cred că se pregătește să mă invite undeva.

– Așa a spus?

– Nu tocmai... se încruntă Cait. Lindy nu reacționa deloc cu entuziasmul la care se așteptase.

– Atunci de ce ți-a telefonat?

Împingându-și scaunul de lângă birou, Cait se uită din nou în jur.

– Cred că s-ar putea să fie gelos, șopti ea.

– Zău? făcu Lindy ochii mari.

– Nu mai fi așa de surprinsă!

– Dar ce te face să crezi că Paul ar putea fi gelos?

Cait, însă, era prea emoționată să povestească despre apelul telefonic al lui Paul pentru a fi jignită de scepticismul colegei sale. Totuși, îi acordă beneficiul îndoielii.

– Poate amplific eu totul în mintea mea, fiindcă doresc atât de mult s-o cred. Oricum, fapt e că mi-a telefonat...

– Și ce-a spus? insistă Lindy, tot mai curioasă. Trebuie să fi avut un motiv.

– A, a avut. A pomenit ceva despre un articol pe care i-l dădusem, dar știm amândoi că asta era doar o scuză. Mi-am dat seama că era gelos pentru că mă tot întreba dacă eram singură acasă.

– Dar asta ar putea avea mai multe motivații, nu crezi? sugeră Lindy.

– Da, știu, dar se subînțelegea că voia să știe dacă Joe era la mine sau nu.

– Și era?

– În nici un caz! Dar sunt sigură că remarca aia ridicolă a lui Joe de vineri, când a ieșit din birou, l-a determinat pe Paul să mă sune. Aproape că-mi vine să-i fiu recunoscătoare lui Joe, dacă n-aș fi atât de furioasă pe el.

– Ce-i asta? întrebă dintr-o dată Lindy, arătând spre dosarul gros din fața lui Cait, cu buzele strânse, ca și cum ar fi fost contrariată sau nemulțumită.

– Asta, draga mea, începu Cait, ridicând mândră mapa, este cheia viitorului meu cu conștiinciosul nostru manager.

După o scurtă pauză, Lindy întrebă, și mai nedumerită:

– Ce vrei să spui?

Cait nu-și putea alunga senzația că era ceva în neregulă cu prietena ei; părea să ascundă un secret. Dar știa că avea să-i spună când era gata. Lindy detesta să fie descusută și iscodită.

– Mapa? insistă Lindy, neprimind nici un răspuns.

Cait o deschise.

– Mi-am petrecut toată ziua de duminică răsfoind numere vechi din revistele de afaceri, în căutarea altor articole care l-ar putea interesa pe Paul. Am xeroxat articolele pe care le consider cele mai valoroase, adăugând și o scurtă analiză a mea, proprie. Sper să i le dau azi, de-asta te-am întrebat dacă știi ce program are.

– Din păcate, nu știu, murmură Lindy. Mă duc să mă apuc de lucru. Trec eu mai târziu pe la tine, ca să te ajut să împodobești, bine?

– Mulțumesc. Și urează-mi noroc cu Paul.

– Știi bine cât ți-l doresc, mormăi Lindy, ieșind.

În general, ziua de luni era cam înceată pe piața acțiunilor, cu excepția perioadelor de criză. Cait ridica din când în când

privirea, așteptându-se să-l vadă pe Joe în ușă. Oamenii lui începuseră lucrul încă din zori, dar la amiază Joe încă nu sosise.

Mult mai târziu își dădu seama că de fapt ar fi trebuit să-l aștepte pe Paul, nu pe Joe. Paul era bărbatul visurilor ei, iar faptul că gândurile i se abăteau mereu spre Joe o irita îngrozitor.

În sfârșit, Paul trecu prin dreptul ușii, imediat după ce bursa din New York se închisese. Înhățând mapa, Cait se repezi după el fără ezitare. Era o ocazie ideală și nu voia s-o lase să-i scape.

– Bună, Paul! îl salută ea cordial, oprindu-se în ușă, cu mapa în mâini. Ești liber un moment, sau să revin mai târziu?

Paul părea obosit, ca după o zi istovitoare. Cait abia reuși să se abțină de a-i propune un masaj care i-ar fi alungat stresul și grijile.

– Nu vreau să te deranjez, adăugă ea încet.

Paul îi zâmbi vag.

– Intră, Cait. E-n regulă.

Și îi indică un scaun.

Cait se așeză grăbită, încercând să-și păstreze calmul.

– Ce pot face pentru tine? o întrebă el, apoi se încruntă ușor. Sper că-ți place cum ți-a fost aranjat biroul.

O secundă, Cait uită de ce venise și îl privi nedumerită, până când îi văzu ochii coborând spre mapă.

– Biroul arată excelent, spuse ea. Ăă, uite de ce am venit...

Ezită, apoi trase repede aer în piept și continuă:

– Am revăzut niște ziare de afaceri pe care le aveam acasă și am găsit câteva articole care cred că te-ar interesa.

Și îi întinse mapa, cu un gest ceremonios.

Paul o luă, deschizând-o impresionat.

– Dumnezeule, comentă el, răsfoind copiile și paginile cu comentarii, cred că ai pierdut ore-ntregi...!

– O nimica toată.

Cait ar fi sacrificat o viață întreagă, numai pentru a-i câștiga recunoștința și, în cele din urmă, dragostea.

– Nu voi avea timp să le citesc decât peste câteva zile, precizã Paul.

– A, te rog, nu-i nici o grabă. Le-am făcut cu cea mai mare plăcere.

– Foarte drăguț din partea ta.

Văzând că Paul nu mai adăuga nimic, Cait se ridică în picioare, fără tragere de inimă.

– Acum te las. Cred că ești frânt, după toate întâlnirile la care ai fost azi.

Tocmai ajunsese la ușă, când Paul adăugă:

– De fapt, am trecut doar ca să-mi iau câteva lucruri, și pe urmă plec din nou. Diseară am o întâlnire foarte... importantă.

Cait avu senzația că pardoseala de sub picioarele ei se mistuise brusc, lăsând-o să se prăbușească în gol.

– O întâlnire... importantă? repetă ea, neputându-se stăpâni.

Paul zâmbea cu o încântare aproape adolescentină.

– Da! Am invitat-o la restaurant!

– A... Atunci, îți urez distracție plăcută...

– Mulțumesc, sunt convins că așa va fi! replică el cu convingere. A, și, apropo, adăugă, arătând spre mapa la care Cait lucrase cu atâta trudă, îți mulțumesc pentru efort.

– N-ai... pentru ce.

Când ajunse înapoi în biroul ei, Cait se simțea amorțită. Paul avea o întâlnire importantă. O întâlnire personală! Ar fi putut bănui că i-o spusese cu speranța de a o face geloasă, dacă n-ar fi fost un anumit detaliu: părea emoționat sincer. Și-n plus, Paul nu era genul de om care să recurgă la prefăcătorii.

– Cait, Dumnezeule! exclamă Lindy nu peste mult, când intră în biroul ei. Ce s-a întâmplat? Arăți îngrozitor!

Înghițindu-și nodul din gât, Cait reuși să afișeze un zâmbet ezitant.

– Am vorbit cu Paul și i-am dat materialele pe care le pregătisem.

– Și n-a fost mulțumit? întrebă Lindy, luând coronița din crengi de brad de pe biroul lui Cait, pentru a o prinde pe ușă.

– Ba sunt sigură că a fost. Numai față de mine ca persoană e complet indiferent. Parc-aș fi invizibilă!

Își împinse părul înapoi de pe frunte, cu coatele rezemate de birou, deznădăjduită. Dacă nu acționa repede, avea să-l piardă pe Paul în favoarea cine știe cărei femei fără chip și nume.

– Pentru el ai fost invizibilă dintotdeauna, care-i diferența? se interesă Lindy, în timp ce agăța de mânerul ferestrei un clopoțel de argint.

Distrată, Cait îi atinse cu degetul pe cei trei Magi modelați din ceramică.

– Paul are o întâlnire și, după cum vorbea, nu pare să fie o femeie oarecare. Trebuie să fie ceva important, altfel n-ar fi adus vorba. Parc-ar fi fost un copil care-a primit cheia unui magazin de dulciuri.

Vestea păru s-o surprindă și pe Lindy la fel de tare ca pe Cait. După câteva momente de tăcere, o întrebă încet:

– Și ce-ai de gând să faci?

– Dumnezeule, nici nu știu, se plânse Cait, ascunzându-și fața în mâini.

Mormăind o scuză, Lindy plecă. Cait oftă greu. Venise la serviciu atât de plină de speranțe, iar acum praful se alesese de toate. De mult nu se mai simțise atât de deprimată. Știa că remediul cel mai bun ar fi fost o activitate fizică. Orice. Nimic nu era mai rău decât să stea singură în casă, plângându-și de milă. Eventual să cumpere un pom de Crăciun și câteva ornamente. Iar plecarea de-acasă mai avea un avantaj: dacă îi telefona Joe, n-avea s-o găsească.

Nici nu-i trecuse bine acest gând prin minte, când în ușă apăru o siluetă.

Joe.

Avea casca portocalie dată pe ceafă, în stilul pălăriilor de cowboy. Ghetele îi erau prăfuite, iar trusa de scule atârna pe șold, completând imaginea de pistolar.

– Ura, frumoaso, salută el tărăgănat, cu un zâmbet leneș și intim, parcă anume ca s-o enerveze.

– Pe altcineva nu ți-ai găsit ca să-l pisezi? se răsti Cait.

– I-auzi, i-auzi, murmură Joe, clătinând din cap. Avem draci pe ziua de azi.

– Și tu ai avea, după o zi ca asta. Du-te și flirtează cu recepționera, dacă ții neapărat să enervezi pe cineva.

– Da' știu că-n după-amiaza de azi gheruțele alea sunt foarte ascuțite.

Apoi, lucirea strengărească din ochi i se stinse. Observase expresia lui Cait.

– Ce s-a întâmplat?

Cait îi aruncă o privire menită să-l bage în pământ – dar, ca de obicei, Joe era imun la orice atac.

– De unde știi că n-am venit ca să investesc cincizeci de mii de dolari? întrebă el, luând un pix de pe birou.

– Bine, atunci zi: te afli aici ca să investești bani?

– Nu tocmai. Voiam să-ți propun să...

– Atunci, revino când ai bani de investit.

Luând un teanc de hârtii, Cait le trânti pe birou. Însă grosolănia nu-i stătea în fire, nici chiar când era vorba de Joe. Acesta se ridică încet, aruncând pixul la loc.

– Cum vrei. Dacă invitația de a veni cu mine să căutăm un pom de Crăciun e o crimă atât de cumplită, atunci...

– Vrei să cumperi un pom de Crăciun?

– Exact asta am spus, mai aruncă el peste umăr și ieși.

Cait nu plângea ușor, dar acum abia își stăpâni lacrimile. Se simțea oribil. Joe venise pentru a-i propune să facă împreună pregătirile pentru Crăciun, iar ea îl dăduse afară. Pe lângă asta, se simțea ca la opt ani, în ziua când aflase că nu era invitată la ziua lui Betsy McDonald. Numai că acum cel care o exclusese era Paul. Buza de jos începu să-i tremure.

Strângându-și lucrurile, și le îndesă de-a valma în servietă, își luă mantoul și-și înfășură fularul la gât ca pe un șireang de spânzurătoare.

Pe culoar, Joe stătea de vorbă cu maistrul. Ezită când o văzu și făcu un pas spre ea, dar Cait ridică bărbia, prea mândră ca să-și arate sentimentele.

– Cait! o strigă el.

Temându-se că avea să izbucnească în lacrimi, Cait o luă la fugă spre lift. Nu se osteni să răspundă, știind că n-ar fi reușit decât să se facă de râs și mai rău ca de obicei.

Însă ar fi trebuit să știe că n-avea cum să scape. Joe porni pe urmele ei ca un dulău de vânătoare din Mississippi, întrebând-o:

– Ai de gând să-mi răspunzi?

– Nu, spuse ea, concentrându-se asupra cifrelor de deasupra liftului, unde luminița cobora chinuitor de încet. Încă trei etaje și...

– Cu ce te-am jignit invitându-te la cumpărarea pomului de Crăciun? continuă Joe.

Cait își înghiți nodul din gât.

– Nu... N-ai înțelege...

De ce, of, de ce nu venea odată liftul?

– Încearcă.

Avea de ales: să-i explice sau să continue cearta. Adevărul era că nu-i mai rămăsese energie și pentru un conflict cu Joe. Oftând adânc, Cait începu:

– A... totul a început când am întocmit mapa cu articole de afaceri pentru Paul.

– Trebuia să m-aștept că Paul e cauza, mormăi Joe printre dinți.

– Ore întregi am lucrat la ea și... și... nu știu la ce mă așteptasem, dar în nici un caz la...

– Ce s-a întâmplat? Ce-a făcut Paul?

Cait se frecă la ochi cu dosul mâinii.

– Dacă mă mai întrerupi mult, să știi că nu-ți mai explic nimic.

– Șefule? interveni maistrul, cam nerăbdător.

Chiar atunci sosi liftul, ale cărui uși se deschiseră dezvăluind vreo șase persoane. Joe o apucă de braț pe Cait, ținând-o pe loc.

– Joseph, șuieră ea, dă-mi drumul!

Văzând cum îi priveau cei din ascensor, se hotărî să profite.

– Omul acesta refuză să mă lase în pace! se plânse ea.

Dacă se așteptase ca vreun cavaler în armură să-i sară în ajutor, fu amarnic dezamăgită. Parcă n-ar fi auzit-o nimeni.

– Nici o grijă, oameni buni, suntem căsătoriți, îi liniști Joe, cu un zâmbet strâmb.

– Șefule...? insistă din nou maistrul.

– Liber pe ziua de azi! îi strigă Joe. Spune-le băieților să se ducă și să cumpere cadouri de Crăciun pentru neveste.

– Serios? întrebă șeful de echipă.

Joe nu-i mai răspunse. O urmase pe Cait în lift.

În viața ei nu se simțise mai penibil. Toți ochii îi priveau numai pe ea și Joe, și abia reușea să mai țină capul sus.

Când tensiunea deveni insuportabilă, Cait se întoarse spre ceilalți oameni din cabină.

– Nu suntem căsătoriți, anunță ea.

– Ba suntem, insistă Joe. A uitat doar, atâta tot.

– Ba n-am uitat nimic și nu care cumva să le spui iar balivernele alea cu amnezia.

– Dar, iubito...

– Termină imediat, Joseph Rockwell! Nu te crede nimeni. Oricine ne vede își poate da seama din prima clipă că eu sunt cea care spune adevărul.

În sfârșit, ascensorul ajunse la parter. Ușile se deschiseră și două femei ieșiră primele, dar nu înainte de a arunca o privire admirativă spre Joe.

– I se întâmplă des? îl întrebă unul dintre bărbați, vizibil amuzat.

– Din păcate, da, răspunse Joe, în timp ce Cait încerca zadarnic să-și smulgă brațul din mâna lui. Vedeți dumnea-voastră, m-am însurat cu o mireasă uitucă...

Capitolul 7

Plimbându-se prin living ca o panteră în cușcă, netezindu-și nervoasă poalele rochiei de catifea roșie, cu inima bătându-i nebunește, Cait aștepta nerăbdătoare sosirea lui Joe. Zile întregi se pregătise pentru acea petrecere de Crăciun care avea loc în casa lui Paul. Simțea numai noduri în stomac, de câteva ore.

Cu siguranță, avea să fie prezentă și ea, femeia misterioasă cu care se întâlnea Paul. Se anunța prima ocazie pentru Cait de a-și aprecia concurenta. Se studiase în oglindă de nenumărate ori, încercând să fie obiectivă. Rochia arăta senzațional. Părul, superb. Machiajul... ce mai, era perfectă din toate punctele de vedere.

Când auzi soneria, Cait se duse grăbită la ușă și o deschise larg.

– Știi cum ești, Joseph Rockwell?

– Nepunctual? sugeră el.

Se prefăcu că nu-l auzise.

– Nesimțit, continuă ea. Nesimțit și violent, nici mai mult, nici mai puțin. Îmi și pare rău că am acceptat să mă însoțești la petrecerea lui Paul. Nu știu ce-oi fi avut în minte.

– Fără îndoială, sperai să mă încolțești sub vâsc, remarcă Joe, făcându-i cu ochiul.

– Mai întâi m-ai luat cu forța la cumpăratul bradului de Crăciun, și pe urmă...

– Haide, Cait, recunoaște, te-ai distrat bine, o întrerupse el, tolănindu-se pe canapea.

Cait ezită, cu buzele tresărindu-i într-un început de zâmbet.

– Cine s-ar fi așteptat ca un om care i-a cumpărat anul trecut de Crăciun mamei lui un cotlet și o cutie cu mâncare pentru pisici ar fi atât de exigent cu un amărât de pomișor?

Joe o târâse prin nu mai puțin de patru locuri, în căutarea unui brad perfect.

– Pe urmă te-am dus la cină, nu? îi aminti el.

Cait dădu din cap. Trebuia să recunoască: Joe își dăduse toată silința pentru a o ajuta să uite de necazuri. Buna lui dispoziție fusese contagioasă și, după un timp, Cait uitase complet că Paul era cu altă femeie.

– M-am răzgândit, se hotărî ea dintr-o dată, încleștându-și mâinile peste stomacul aflat în plin tumult. De fapt, n-am nici un chef să mă duc la petrecerea asta.

Seara era deja condamnată. I-ar fi fost imposibil să se simtă bine văzându-l pe bărbatul iubit în compania femeii iubite de el.

– Să nu mergem la petrecere? se miră Joe. Dar înțelesesem că până și biletul de avion ți l-ai cumpărat în funcție de ea.

– Așa e, dar asta a fost înainte, insistă Cait, ridicând bărbia pentru a da clar de înțeles că vorbea serios. Va fi și ea acolo.

– Ea...? repetă încet Joe, înfundându-și mâinile în buzunarele costumului. Credeam că vrei s-o cunoști... să-ți formezi o părere...

– Nici măcar nu mă interesează cum arată, ripostă tăios Cait.

N-avea de ce. Știa deja tot ceea ce era important despre iubita lui Paul.

– E frumoasă.

– Frumoasă ești și tu.

Cait râse scurt, disprețuitor. Nu-și desconsidera propria atracție, dar nici nu-și făcea iluzii. Ore în șir și-o imaginase pe partenera lui Paul ca pe o frumusețe clasică... înaltă... sofisticată... Nici un efort de imaginație n-ar fi putut face ca propria ei înfățișare să pară altfel decât... agreabilă.

– Niciodată nu te-am crezut lașă, comentă sec Joe, pornind spre ușă.

Nici măcar nu părea dispus să insiste. Cait aproape își dorea s-o fi făcut, numai ca să-i dovedească ce voință puternică avea și ea.

– Nu sunt lașă, insistă, străduindu-se să-și păstreze o expresie cât mai calmă. Nu fac decât să procedez rațional. De ce să-mi stric sărbătorile? Azi l-aș vedea pe Paul pentru ultima oară înainte de Crăciun. Mâine în zori plec în Minnesota.

– Da, știu, se încruntă Joe, ezitând înainte de a-i deschide ușa. Ești absolut sigură că nu vrei să fii la petrecere?

– Hotărâtă.

– Sigur, tu decizi, încuviință el, ridicând din umeri. Eu unul, însă, știu că pe urmă aș regreta tot timpul.

O privi lung, apoi zâmbi, cu cea mai vicleană expresie.

Cait gemu în sinea ei. Cel mai mult o înnebunea la Joe stilul lui de a face toate acele afirmații scandaloase. Iar din când în când spunea câte un lucru atât de înțelept încât o făcea să-și pună la îndoială cele mai profunde convingeri. Cum făcuse și acum. Avea dreptate: dacă nu se ducea la Paul, avea să regrete.

– Vii sau nu? întrebă el.

Bombănind, Cait îl lăsă s-o ajute cu mantoul.

– Vin, dar nu-mi convine deloc. Da' știi – deloc!

– Lasă, o să fie bine.

– Sunt sigură că la fel i-au spus și lui Jeanne d'Arc.

Cait ținea paharul cu punci în ambele mâini, strâns, ca și cum s-ar fi temut să nu i-l ia cineva. De o jumătate de oră, de când sosiseră, nu se clintise de lângă șemineu.

– Încă n-a venit? o întrebă ea în șoaptă pe Lindy, care tocmai trecea pe-alături ducând o tavă cu sandvișuri.

– Cine?

– Prietena lui Paul! pufni Cait, exasperată; Joe și Lindy începeau s-o scoată din sărite. De treizeci de minute nu mă mișc de-aici, în speranța c-am s-o zăresc.

Lindy își mută privirea.

– Nu... nu știu dacă a venit sau nu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, stai cu mine! îi ceru Cait, simțind că i se tăiau picioarele.

Joe o lăsase singură imediat ce sosiseră, pierzându-se printre musafiri, de parcă nu el ar fi insistat să vină, cu promisiunea că avea să-i fie alături toată seara, la nevoie.

– Îl ajut pe Paul la servit, îi explică Lindy, altfel aș sta bucuros la o tacla cu tine.

– Atunci, vezi măcar dacă-l găsești undeva pe Joe, da?

L-ar fi căutat singură, dar o omorau picioarele.

– Sigur.

După ce Lindy se îndepărtă, Cait scrută cu privirea livingul plin. Mulți dintre invitați erau asociați și clienți cu care Paul lucrase de-a lungul anilor. Evident, erau prezenți și toți angajații firmei.

– Mă căutai? întrebă Joe, apărând lângă ea.

– Mii de mulțumiri, șuieră Cait, străduindu-se să-și păstreze zâmbetul pe buze.

– Cu plăcere.

Joe își rezemă un cot de consolă, zâmbindu-i strengărește.

– Dar poate-mi explici și mie pentru ce mi-ai mulțumit.

– Lasă jocurile, Joe. Nu e momentul.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul, făcându-l pe Joe să-i privească pantofii.

– Te dor picioarele? întrebă el, încruntându-se.

– Mai ușor mi-ar fi să umblu pe tăciuni aprinși decât pe tocurile astea idioate.

– Atunci, de ce nu ți-ai luat alți pantofi?

– Fiindcă ăștia se potrivesc cu rochia. Ascultă, te-ar deranja foarte tare dacă am lăsa în pace pantofii mei, ca să discutăm subiecte mai importante?

– Ca de pildă?

Joe era la fel de obtuz ca Lindy. Nu se putea să n-o facă intenționat, numai ca s-o enerveze. Ei bine, reușise!

– Ai văzut-o? întrebă Cait, cu o răbdare exagerată.

– Încă nu, șopti el, ca și cum ar fi discutat secrete de stat. Nu pare să fi sosit încă.

– Cu Paul ai vorbit?

– Nu. Dar tu?

– Nu prea.

Paul îi întâmpinase la ușă, dar în rest Cait nu apucase decât să-l vadă circulând printre musafiri.

– Cred că mă duc s-o ajut pe Lindy cu sandvișurile, spuse ea. Vrei să-ți aduc ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse Joe și se îndepărtă, cu un zâmbet ciudat, lăsând-o pe Cait să se întrebe ce găsea atât de amuzant.

Șontâc-șontâc, Cait intră în bucătărie, lăsând ușa batantă de lemn lăcuit să se balanseze în urma ei. Dar se opri brusc când îi surprinse pe Paul și Lindy în toiul unei discuții aprinse.

– O, iertați-mă... se scuză ea.

Paul îi aruncă o privire scurtă.

– Nici o problemă. Tocmai plecam.

Trecu pe lângă ea, împingând violent ușa, care rămase balansându-se iar.

– Ce-a fost asta? întrebă Cait.

Lindy continua să mute pateurile cu brânză de pe hârtia de la magazin pe platou.

– Nimic.

– Am avut impresia că tu și Paul vă certați.

Îndreptându-se, Lindy își mușcă buza. Evită privirea lui Cait și continuă să aranjeze pateurile, concentrată.

– V-ați certat, nu-i așa? insistă Cait.

– Da.

Din câte știa, Paul și Lindy se înțeleseseră întotdeauna bine. Faptul că acum erau în conflict o surprindea.

– Din ce cauză?

– Am... I-am înaintat lui Paul preavizul de două săptămâni, în după-amiaza asta.

Cait fu atât de șocată, încât se așeză pe un taburet.

– Ce-ai făcut?! întrebă ea, scoțându-și pantofii pentru a-și masa degetele amorțite.

– Ce-ai auzit.

– Dar de ce? Sfinte Doamne, Lindy, o vorbă n-ai suflat nimănui. Nici măcar mie. Puteai măcar să-mi spui, mai întâi...

Nu era de mirare că Paul se supărase. Dacă Lindy pleca, trebuia să angajeze pe altcineva, iar firma ducea deja lipsă de personal. În lipsa lui Cait și a celorlalți câțiva care aveau concedii de sărbători, avea să iasă un balamuc îngrozitor.

– Ai primit o ofertă pe care n-o poți refuza?

Cait nu se gândise nici un moment că prietena ei ar fi putut să fie nemulțumită la Webster, Rodale & Missen. Dar și mai mult o șoca faptul că tăcuse.

– N-a fost tocmai o ofertă... răspunse vag Lindy.

Și, cu aceste cuvinte, îi zâmbi lui Cait și plecă în living cu platoul.

În ultimele două săptămâni, Cait observase că pe prietena ei o necăjea ceva. Nu mai era la fel de bine dispusă ca de obicei. Voise s-o întrebe, dar fusese atât de ocupată și absorbită de propriile ei probleme, încât nu apucase.

Încă mai stătea pe taburet, frecându-și picioarele, când intră țanțoș Joe, ronțăind dintr-un pateu.

– Mă așteptam să te găsesc aici, spuse el, așezându-se pe un scaun alăturat.

– A venit?

– Așa se pare.

Cait începu să-și chinuiască piciorul, înnebunită, până reuși să-l vâre din nou în pantof, trecând apoi la celălalt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, și de ce nu mi-ai spus până acum? îl dojeni ea, în timp ce se ridica, netezindu-și rochia. Cum arăt?

– Ca și cum ai avea bătături.

Îl sfâșie cu privirea.

– Mulțumesc foarte mult, mârâi ea sarcastic.

Șchiopătând spre ușă, o întredeschise și privi afară, cu speranța de a o întrezări pe femeia misterioasă. Dar, din câte vedea, nu mai venise nimeni nou.

– Cum arată? întrebă Cait, răsucindu-se pe călcâie, pentru a-l descoperi pe Joe chiar în spatele ei.

– Nu știu, răspunse el scurt.

– Cum adică, nu știi? Adineaori ai spus că a sosit.

– Din păcate, n-are pe frunte un tatuaj anunțând că e femeia cu care se întâlnește Paul.

– Atunci de unde știi că e aici?

Dacă lui Joe îi ardea iar de jocuri, avea să regrete. Dragostea ei pentru Paul nu era o glumă.

– Am eu așa, o... presimțire...

– Și m-ai făcut să mă încalț iar cu nenorocirile astea numai pentru o aiurită de presimțire?!

Numai ea știa cum de nu-l lua la palme.

– Și mai zici că mi-ești prieten, Joseph Rockwell! Decât așa prieten, mai bine lipsă!

Cu aceste cuvinte, Cait reveni șchiopătând în living.

Neafectat de remarca ei, Joe o urmă agale. Se duse spre tava cu sandvișuri, de unde se servi cu vreo trei, patru, în timp ce Cait se străduia să nu-l mai ia în seamă.

Întrucât bolul cu punci era în apropiere, Cait își mai turnă un pahar. Era dulce și rece, dar după aceea observă că i se cam urcase la cap. Băuturile alcoolice nu cădeau bine pe stomacul gol, așa că luă o mână de alune.

– Mi-aduc aminte o vreme când separai toate alunele spaniole și le mâncai pe ele mai întâi, spuse Joe, din spatele ei. Urmau alunele obișnuite, apoi...

– Migdalele.

Putea fi sigură că nu scăpa nici o ocazie să-i amintească toate copilăriile.

– N-am mai făcut asta de la...

– Douăzeci de ani, încercă el să ghicească.

– Douăzeci și cinci.

Joe râse. În ciuda durerii de picioare și a convingerii că nici moartă n-ar fi trebuit să vină la acea petrecere, Cait râse și ea.

Își umplu din nou paharul de punci și îl bău dintr-o singură sorbitură. Avea același efect înviorător.

– Cait, o preveni Joe, cât punci ai băut?

– Insuficient, replică ea, umplându-și paharul pentru a treia oară – sau a patra? După ce-l bău și pe acesta, se șterse la gură cu dosul mâinii, zâmbind sfidător.

– Intenționat încerci să te îmbeți? întrebă el.

– Nu, răspunse ea, luând încă un pumn de alune. Vreau doar să-mi fac curaj.

– Curaj?

– Da... oftă Cait. M-am gândit să...

Se întrerupse, cu un zâmbet cam afumat, apoi făcu o piruetă.

– Trebuie să fie și niște vâsc pe-aici, nu?

– Cred că da, răspunse Joe încruntat. De ce întrebi?

– Am să-l sărut pe Paul, anunță ea mândră. Nu trebuie decât să aștept până trece pe sub vâsc. Atunci, am să-l iau de mână, îi urez Crăciun fericit și-i dau un sărut de n-o să-l uite toată viața... încheie ea, cu o privire visătoare; Paul avea să-și dea seama că o întâlnise pe femeia visurilor lui.

– Și ce vrei să dovedești cu asta?

Cait reveni la realitate.

– Ei bine, aici intervii tu. Vreau să te uiți în jur, la fețele femeilor. Dacă vreuna dintre ele dă semne de gelozie, atunci vom ști despre cine e vorba.

– Nu-s sigur că planul ăsta al tău are mari șanse de reușită.

– Are șanse mai mari decât presimțirile tale, replică ea.

Observă vâscul agățat sub arcada dintre sufragerie și living, și se rezemă de perete, cu mâinile la spate, așteptând ca Paul să treacă pe-acolo.

Peste zece minute – sau poate cincisprezece – începu să caște.

– Cred că e timpul să plecăm, propuse Joe, apropiindu-se. Cazi de pe picioare.

– Încă nu l-am sărutat pe Paul.

– Pare absorbit într-o discuție serioasă. S-ar putea să mai dureze.

– Nu mă grăbesc.

Gâtul îi era anormal de uscat. Ar fi preferat o băutură neal-coolică, dar în apropiere nu se găsea decât vasul cu punci.

– Cait, o avertiză Joe, văzând-o că-și umplea încă un pahar.

– Lasă că știu eu ce fac.

– La fel a zis și căpitanul „Titanicului".

– Nu face pe deșteptul cu mine, Joseph Rockwell. N-am chef de bancuri la ora asta.

Și-și înăbuși o rafală de chicoteli, amuzată de propriul ei haz.

– O, nu, gemu Joe. De-asta mă temeam.

– De ce te temeai?

– Te-ai îmbătat!

Cait îi aruncă o privire acră.

– Ești ridicol. Ce-am băut, patru păhărele mititele de punciuleț!

Pentru a-i dovedi că era perfect lucidă, ridică trei degete, observă imediat că greșise și se corectă prompt – sau, cel puțin, așa ar fi vrut ea: dură cam mult până să calculeze câte degete erau egale cu patru. Până la urmă, arătă câte două de la fiecare mână.

Expirând prelung, Cait se rezemă de perete și închise ochii. Aceasta fu a doua greșeală. Pe neașteptate, lumea intră în picaj. Cait deschise ochii brusc, privind spre Joe ca spre un colac de salvare. Panica din expresia ei îl făcu să se apropie, clătinând din cap.

– Pân-aici, Miss Nopți în Singapore. Te duc acasă.

– Da' încă n-am ajuns sub vâsc...!

– Dacă vrei să fii sărutată, te servesc.

Oferta părea tentantă, dar Cait voia să-l sărute pe încăpățânatul ei de șef, nu pe Joe.

– Mai bine aș dansa cu tine.

– Din păcate, pe moment nu e muzică.

– Și ce, ca să dansezi ai nevoie de muzică?

Lui Cait i se părea cel mai trist lucru pe care-l auzise vreodată, iar buza de jos începu să-i tremure.

– Vai de mine, Joe, șopti ea, luându-se cu mâinile de cap, cred că ai dreptate. Se pare că alcoolul are un efect ciudat asupra mea...

– E chiar atât de rău?

– Ăă, da... A-nceput să se clatine camera cu mine... Doar n-o fi cutremur...

– Nu e.

Luând-o de braț, Joe începu s-o conducă spre ieșire.

– Stai! îl opri ea, ridicând degetul arătător înțelepțește. Am și o haină.

– Știu. Așteaptă aici, ți-o aduc eu.

O rezemă de perete, făcu doi pași înapoi, uitându-se să se asigure că nu cădea într-o parte, apoi porni grăbit să-i găsească haina.

– Ce-ai pățit? o întrebă el, când se întoarse.

– De ce crezi că am pățit ceva?

– Plângi.

– Mă dor picioarele.

Joe își dădu ochii peste cap.

– De ce naiba ți-ai luat mizeriile astea de pantofi?

– Ți-am spus, scânci Cait. Nu vorbi urât cu mine.

Întinse brațele spre el, dornică de o consolare.

– Mă duci în brațe până la mașină?

Joe ezită.

– Vrei să te duc în brațe? întrebă el, ca și cum ar fi fost o sarcină de proporții titanice.

– Nu pot umbla.

Se descălțase, și nici armata arhanghelilor lui Dumnezeu nu i-ar mai fi putut pune pantofii la loc în picioare.

– Dacă e să te iau pe sus, ar fi bine să găsim altă ieșire din casă.

– Bine, acceptă Cait, ținând morțiș să-i arate cât de ascultătoare era. Voia ca Joe să se convingă că nu mai era o cață, ca în copilărie.

Apucând-o de mână, Joe o conduse în bucătărie.

– Nu crezi că ar fi politicos să ne luăm rămas bun?

– Nu, răspunse el scurt. În halu-n care ești, ai fi în stare să te-arunci în brațele lui Paul și să-i ceri să facă amor cu tine acum și aici.

Cait se înroși la față ca o mașină de pompieri.

– Ce prostii spui!

Mormăind ceva neînțeles, Joe îi ridică brațele și le introduse în mânecile mantoului.

Când termină, Cait se urcă pe scaunul din bucătărie, întinzând mâinile spre el. Joe o privi de parcă ar fi început să-i crească blană, mustăți și colți de lup.

– Acum ce te-a mai apucat? întrebă el, în culmea exasperării.

– Vreau în cârcă. Pe Betsy McDonald ai dus-o în cârcă, și pe mine, niciodată.

– Cait... gemu Joe.

Își ciufuli nervos părul și-i întinse mâna, pentru a o ajuta să coboare de pe scaun.

– Dă-te jos până nu cazi. Dumnezeule mare, jur că până și pe un sfânt l-ai scoate din răbdări.

– Vreau în cârcă! insistă Cait. Hai, Joe, te rog! Mă dor așa de rău picioarele...

Eroul ei bombăni din nou printre dinți. Șovăind vizibil, se apropie de scaun, iar Cait îl cuprinse cu brațele pe după gât, scoțând un oftat de plăcere pură, și-i încolăci șoldurile suple cu picioarele. În sfârșit, își rezemă capul pe umărul lui și oftă din nou.

Continuând să bodogănească, Joe porni spre ușa din spate.

Chiar atunci, în bucătărie intrară Paul și Lindy. Lindy scoase o exclamație. Paul făcu ochii mari.

– Nu-i nimic, se grăbi Cait să-i asigure. Nimic serios. Așteptam sub vâsc, și n-ai...

– A băut patru pahare de punci unul după altul, interveni Joe, nelăsând-o să adauge că pe Paul îl așteptase sub vâsc.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Paul.

– Nu, mulțumesc. Nu e nici o problemă.

– Dar... insistă Lindy, îngrijorată.

– Nu-i deloc grea, glumi Joe. Doar e nevastă-mea!

Telefonul sună, trezind-o pe Cait dintr-un somn adânc. Capul începu să-i pulseze dureros, în același ritm cu sunetul ascuțit, în timp ce bâjbâia după receptor.

– Alo! lătră ea, regretând imediat că vorbise atât de tare.

– Cum te simți? o întrebă Joe.

– Cam cum te-ai aștepta, șopti Cait, cu ochii închiși, masându-și ușor tâmpla. Avea impresia că în capul ei se instalase o armată de pitici, tropăind din picioare toți o dată ca să-i atragă atenția.

– La ce oră decolează avionul?

– Abia după-amiază. Nu-i nici o grabă.

– Este după-amiază.

Ochii lui Cait se deschiseră brusc.

– Ce?

– Mai ai nevoie să te duc la aeroport?

– Da... te rog.

Aruncă în lături plapuma și se uită la ceasul deșteptător, văzând uimită că Joe avea dreptate.

– Bagajele sunt gata făcute. Până ajungi tu, am să mă-mbrac. Slavă Domnului că m-ai sunat!

Nu mai avea timp să asculte tropăitul piticilor din cap. Făcu un duș și se îmbrăcă în timp record. După ce înghiți două aspirine, cu o ceașcă de cafea, tocmai își lua pe ea mantoul când Joe sună la ușă.

Îl pofti în casă, deși Joe zâmbea suspect de vesel.

– Ce-i așa de comic?

– Nimic deosebit, răspunse el, intrând calm, cu mâinile la spate, ca la el acasă. Nu cred că știi, dar băutura are un efect aparte asupra ta.

Cait deveni țeapănă.

– Zău...?

În timp ce-și lua cele două sacoșe pline cu pachete, lăsându-i lui Joe valiza, întrebă:

– Am spus ceva demn de interes?

– Ba bine că nu!

– Joe, gemu Cait, uitându-se repede la ceas. Uită tot ce-am zis – sunt sigură că nu vorbeam serios. Dacă te-am jignit, îmi cer iertare. Dacă am dezvăluit vreun secret de familie, te rog să consideri că n-ai auzit nimic.

Joe se apropie de ea agale, ridicându-i bărbia cu degetul.

– Într-adevăr, ăsta era un mare secret, o informă el tărăgănat.

– Ești sigur că am spus adevărul?

– Relativ sigur.

– Și ce-am făcut? Ți-am declarat dragoste eternă? Pentru că atunci...

– Nu, nu, nimic de soiul ăsta.

– Cât ai de gând să mă mai chinuiești așa?! se răsti Cait. Jocul își pierdea rapid interesul.

– Nu mult, răspunse Joe, teribil de încântat de sine. Va să zică, acum Martin e pastor. Ce ciudat, că nu mi-ai menționat niciodată asta!

– A...

Cait lăsă jos cele două sacoșe și se așeză pe canapea. Deci, aflase. Mai rău, i-o spusese chiar ea.

– Asta ar putea să aibă unele implicații foarte interesante draga mea, continuă Joe. Ai stat vreun moment să te gândești la ele pe îndelete?

Capitolul 8

– Exact de-asta nu ți-am spus despre Martin, îl informă Cait pe Joe, în timp ce acesta îi arunca valiza pe bancheta din spate a mașinii.

– Am impresia, replică Joe, cu chipul lipsit de orice expresie, că s-ar putea ca mariajul nostru să aibă niște temeiuri legale foarte solide.

O spunea numai ca s-o sâcâie – și, din păcate, reușea.

– În viața mea n-am auzit ceva mai ridicol.

– Gândește-te, Cait, continuă el, neluându-i în seamă protestul. La primăvară ne-am putea sărbători aniversarea căsniciei. Câți ani au trecut? Optsprezece? Cum zboară timpul...!

– Ascultă, Joe, să știi că nu mă amuză deloc.

Cait se uită la ceas. Mai aveau o oră și jumătate până la plecarea avionului. În viața ei n-avea să se mai atingă de punci. Se întrebă în treacăt ce-i mai spusese lui Joe, după care conchise că era mai bine să nu știe.

– Am auzit la știri despre un carambol pe autostradă, așa că ar fi mai bine s-o luăm pe șoselele lăturalnice.

– Grăbește-te cât poți, îl zori Cait, neliniștită.

– Îmi dau toată silința, dar dacă ne agităm nu vom ajunge mai repede.

Cait îl privi încruntată. Nu el aștepta de luni de zile călătoria aceea. Dacă pierdea avionul, nepoții și nepoata ei n-aveau să-și primească darurile de Crăciun de la mătușa Cait. Și nici ea nu mai putea să aibă parte de tradițiile familiale ale Crăciunului din toți anii. Era esențial să ajungă la timp.

Dar se părea că și ceilalți șoferi auziseră despre accidentul de pe autostradă, iar periferia orașului forfotea de mașini. Cait și Joe erau reținuți la fiecare intersecție și, în câteva rânduri, fură nevoiți să aștepte de câte două ori schimbarea culorii semaforului.

Panica lui Cait creștea. Trebuia să prindă avionul! Însă avea impresia că mai repede ar fi ajuns la aeroport dacă sărea jos din mașină și o lua la fugă.

Joe opri la încă un stop, dar când apăru culoarea verde nu putură porni – unui camion din fața lor i se oprise motorul. Furioasă, Cait deschise geamul și strigă din răsputeri:

– Da' dă-ți dom'le la o parte din drum măgăoaia!

Îi vâjâia capul și se ruga ca aspirina să-și facă efectul cât mai curând.

– Curat spirit de Crăciun, murmură sec Joe.

– N-am ce face. Trebuie să prind avionul.

– Avem tot timpul.

– În ritmul ăsta, nici la Paști n-ajungem la Aeroportul Sea-Tac!

– N-ai vrea să te calmezi? îi propuse cu blândețe Joe.

Deschise radioul, iar în mașină începură să răsune colinde.

Deodată, Cait se îndreptă de spate.

– Fir-aș a naibii! Am uitat să-ți dau cadoul! L-am lăsat acasă.

– Nu-ți face probleme.

– Nu ți-am luat un căluș, așa cum spusesem...

Era foarte mulțumită de cartea pe care reușise s-o găsească – un album atractiv despre istoria baseball-ului. Aștepta ca Joe să spună ceva și despre cadoul ei – cu siguranță, îi cumpărase unul. Sau, cel puțin așa spera, altfel s-ar fi simțit îngrozitor. Deși recunoștea că se obișnuise cu această senzație, în ultimele câteva săptămâni.

– Cred că pe-aici am putea reveni pe autostradă, spuse Joe, cotind la stânga.

Trecură peste un pasaj suprateran, de unde Cait putu vedea că pe autostradă traficul se desfășura fără probleme.

– Slavă Domnului, șopti ea, relaxându-se în fotoliul cu perne moi, în timp ce Joe accelera.

– Parcă începuseși să-mi ții o predică... aminti el, chicotind.

– Nu țin niciodată predici, replică țâfnoasă Cait.

– Totuși, aveai dreptate. Și străzile din Bethleem trebuie să fi fost aglomerate în zilele primului Crăciun din istorie. Imaginează-ți: un negustor de covoare ținut în loc de o caravană de măgari în trecere prin centrul orașului...

Cait zâmbi pentru prima dată în dimineața aceea.

– Pe urmă, o femeie nervoasă, dornică să ajungă la samsarul local de cămile, își vâră nasul în tot tărăboiul și strigă la negustorul de covoare să-și mute măgăoaia din drum... Sunt convins că n-ar fi fost atât de arțăgoasă dacă nu avea o mahmureală ca toți dracii...

– Ce-am mai râs, bombăni Cait, zâmbind totuși, împotriva propriei voințe.

Joe înscrise mașina pe aleea aeroportului, iar Cait observă mulțumită că până la plecarea avionului ei mai erau treizeci de minute. În sfârșit, Joe îi dădu valiza unui hamal, în timp ce Cait își căuta biletul prin poșetă.

– Cred că a sosit momentul să ne luăm rămas-bun, spuse el cu un zâmbet fermecător de strâmb, care făcu inima lui Cait s-o ia la goană.

– Mă întorc în mai puțin de două săptămâni, îi aminti ea, căutând să vorbească pe un ton cât mai firesc.

– Îmi dai un telefon după ce ajungi?

Cait dădu din cap. Cu toată panica dinainte, acum îi părea cam rău să se despartă de Joe.

– Călătorie plăcută, îi ură el încet.

– Sper să fie. Îți mulțumesc... pentru tot.

– N-ai de ce.

Expresia lui deveni serioasă, orice urmă de veselie pierindu-i. Cait nu fu sigură cine se mișcase mai întâi. Nu știu decât că ajunsese în brațele lui Joe, al cărui deget mare îi mângâia pielea fină a obrazului, în timp ce se uitau hămesiți unul în ochii celuilalt.

Încet, Joe se aplecă s-o sărute. În momentul când gurile li se întâlniră, ochii lui Cait se închiseră încet.

Sărutul lui Joe fu sufocant de tandru. Zgomotele și agitația din jurul lor păreau să se piardă într-un fel de ceață. Cait simțea că i se topea inima. Gemu, cuibărindu-se lângă el, nedorind să părăsească cercul protector al brațelor lui. Înfiorat, Joe o cuprinse și mai strâns, ca și cum nici el nu s-ar fi îndurat să se despartă.

– Sărbători fericite, iubito, îi șopti, eliberând-o atât de încet încât lui Cait îi crescu inima de bucurie.

– Sărbători fericite, răspunse ea, fără să se miște.

Joe o împinse ușor.

– Grăbește-te, Cait.

– A... da...

Un moment, uitase de ce se afla la aeroport. Luându-și sacoșele cu cadouri împachetate în culori vesele, făcu doi pași înapoi.

– Am să-ți dau un telefon când sosesc.

– Neapărat. Abia aștept.

Nu mai era nimic de spus. Cait se răsuci scurt pe călcâie și intră în aeroport.

Pasagerii fuseseră deja chemați la avion. Ultimii rămași se despărțeau cu greu de cei dragi.

Cait alergă la ghișeu pentru a-și prezenta biletul. În fața ei mai era un soldat din Infanteria Marină.

– Dar nu înțelegeți? insista tânărul. Mi-am cumpărat biletul acum o lună. Trebuie să mă urc în avion!

– Nici nu știți ce rău îmi pare! se scuză femeia de la ghișeu. Știți, se mai întâmplă, mai ales în timpul sărbătorilor, dar biletul dumneavoastră este fără loc rezervat. Aș dori să vă pot ajuta, însă în tot avionul nu mai există nici un loc liber.

– Dar nu mi-am văzut familia de peste un an! Unchiul meu Harvey vine tocmai de la Duluth, anume ca să mă vadă. Și el a făcut armata tot la Infanteria Marină. Mama coace prăjituri de trei săptămâni. Nu-i pot dezamăgi tocmai acum!

Cait privi cum salariata de la ghișeu își consulta din nou computerul.

– Dacă aș putea face o vrajă, ca să vă eliberez un loc, n-aș ezita, spuse înțelegătoare femeia. Dar nu mai e nici unul.

– Dar când am cumpărat biletul casiera a spus că voi găsi loc în avion fără probleme. Părea atât de sigură!

– V-am spus cât de rău îmi pare, repetă femeia de la ghișeu.

– În regulă, se resemnă soldatul, pufnind nervos. Care e următoarea cursă până la mai puțin de-o sută de mile de Minneapolis? Dacă n-am încotro, fac restul drumului pe jos!

Angajata își consultă iar computerul.

– Avem locuri în seara de douăzeci și șase...

– În douășase! strigă tânărul. Dar asta va fi după Crăciun, iar din concediul meu nu va mai rămâne nici o săptămână!

– Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă femeia pe Cait. Era clar că nu se mai putea face nimic.

Cait îi dădu biletul. Soldatul îl privi cu jind, apoi se îndepărtă de ghișeu, abătut, așezându-se pe un scaun ergonomic.

Cait ezită, amintindu-și cum scosese capul pe fereastra mașinii lui Joe, pentru a striga la șoferul camionului care bloca traficul. Apoi îi reveni în minte o conversație cu Joe. Ea susținuse că spiritul Crăciunul scotea la lumină tot ce este mai bun în om, dar Joe insistase că, uneori, putea da la iveală și tot ce are omul mai rău.

– Văd că aveți locul rezervat, vă puteți urca în avion.

Cait își luă biletul înapoi, ezitând.

– Scuzați-mă... murmură ea.

Trase aer în piept și se hotărî.

Infanteristul marin ridică privirea spre ea, întrebător, cu o expresie înfrântă.

– Da, vă rog...?

Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, poate nouăsprezece. Probabil se înrolase imediat după absolvirea liceului. Părul îi era tuns scurt, iar bocancii atât de lustruit, încât Cait își vedea silueta oglindită în ei.

– Am auzit că aveți nevoie de un bilet pentru avionul ăsta.

– Am bilet, doamnă. Dar e fără loc, și n-a mai rămas nici un scaun liber.

– Poftiți, spuse ea, întinzându-i biletul. Luați-l pe al meu.

Lumina de pe chipul lui fu suficientă pentru a-i alunga orice dezamăgire că pierdea Crăciunul cu Martin și cumnata ei. Cu copiii... Cu mama...

– Și familia mea locuiește în Minneapolis, dar eu am fost la ei și astă-vară...

– Doamnă, nu pot să primesc!

– Nu-mi răpiți această plăcere!

Pasagerii fură chemați pentru ultima dată la avion. Soldatul se ridică, încă nevenindu-i să creadă.

– Insist, spuse Cait, cu un nod în gât. Și, vă rog...

Îi dădu cele două sacoșe cu cadouri pentru nepoții și nepoatele ei.

– La aeroportul din Minneapolis mă așteaptă fratele meu – un pastor înalt, îl veți recunoaște după guler. Dați-i sacoșele astea. Îi voi telefona, ca să se uite după dumneavoastră.

– Dar, doamnă...

– N-avem timp de discuții. Grăbiți-vă!

– Vă mulțumesc... Nu-mi vine să cred că faceți asta pentru mine...

Soldatul își scoase biletul din veston și i-l întinse.

– Luați-l, măcar să vă primiți banii înapoi.

Cait zâmbi, dând din cap. Pe neașteptate, tânărul o îmbrățișă, apoi își săltă sacul de voiaj pe umăr, luă cele două pungi cu cadouri și porni pe rampă în pas alergător.

În urma lui, Cait își șterse lacrimile de la ochi. Nu era prea sigură de ce plângea. În viața ei nu se mai simțise atât de bine.

Când se trezi, era cam ora șase. În apartamentul întunecat domnea tăcerea. Oftând, Cait luă telefonul, îl trase în pat lângă ea și formă numărul lui Joe.

– Cum a fost zborul? întrebă el imediat.

– N-am de unde să știu. M-am întors acasă.

– Ai pierdut avionul! strigă Joe, nevenindu-i să creadă. Dar aveai timp berechet!

– Știu. E o poveste lungă – în două vorbe, i-am cedat locul cuiva care avea mai multă nevoie de el decât mine.

Zâmbi visător, amintindu-și cum se luminase la față tânărul din Infanteria Marină.

– Am să-ți povestesc, când ne vedem.

Joe expiră scurt, apoi spuse:

– Într-un sfert de oră sunt la tine.

Ajunse în douăsprezece minute. Între timp, Cait pusese cafeaua la fiert și-și făcuse un sandviș cu unt de arahide. Nu mâncase toată ziua și era lihnită de foame.

– Unde ți-s bagajele? întrebă Joe, privind în jur îngrijorat. Și cum adică, ai cedat locul?

Cait îi explică pe scurt. Încă mai era surprinsă de propriile ei fapte. Rareori acționa atât de spontan, dar situația acelui tânăr o mișcase profund.

– Cei de la linia aeriană îmi vor trimite valiza înapoi la Seattle cu primul avion, îi explică ea. Am vorbit cu Martin, care n-a întârziat să-mi spună că Dumnezeu îmi va răsplăti generozitatea.

– Deci, vei lua alt avion? întrebă Joe, așezându-se în fața ei, cu o ceașcă de cafea.

– Nu mai există locuri. Și-n plus, la birou au rămas prea puțini oameni. Lindy i-a înaintat lui Paul preavizul, iar în locul ei va veni un începător, ceea ce complică și mai mult situația. Prezența mea le va fi de folos.

Joe se încruntă.

– Faptul de a renunța la vacanță e un mijloc de a-l impresiona pe Paul.

Cait își dădu seama că Joe n-o insulta, nu făcea decât să declare un fapt. Ceea ce el n-avea de unde să știe era că, toată ziua, nu se gândise deloc la Paul. Decizia pe care o luase n-avea nici o legătură cu el.

Dacă se gândise la cineva, acela era Joe. Acum știa că nu numai din altruism îi cedase soldatului locul. Când Joe o sărutase la despărțire, inima ei începuse să telegrafieze mesaje pe care încă nu reușise să le decodifice pe deplin. Adevărul era că nu voise să se despartă de Joe – ca și cum, de fapt, locul ei ar fi fost lângă el...

– Ce vei face de Crăciun? o întrebă Joe, încruntat. Pentru un om care păruse chinuit de regrete că se despărțea de Cait, acum nu mai arăta tocmai mulțumit de compania ei.

– Nu... m-am hotărât încă. Probabil voi sta liniștită, o zi, singură...

– Numai liniștită nu va fi, replică Joe.

– Poftim?

– O vei petrece cu mine și familia mea.

– Asta-i prima oară când Joe a adus o fată la noi de Crăciun, spuse Virginia Rockwell, în timp ce punea în mijlocul mesei din bucătărie o tavă mare plină de chifle cu scorțișoară proaspăt coapte.

Cait se simțea datoare să explice. Se simțea cam stânjenită că picase așa, pe neanunțate.

– Joe și cu mine suntem doar prieteni...

Doamna Rockwell clătină din cap, făcând să-i salte buclele albe.

– Am văzut ochii fiului meu când te-a adus în casă, zâmbi ea complice. Te țin minte din cartier, cu rochițele tale apretate și fundele alea roz mari în păr. Erai o fată drăguță, iar acum ești și mai drăguță.

– Da, dacă-i vorba de rochițe apretate, eu eram, confirmă Cait.

Ea fusese singura fată din tot cartierul care mergea la școală numai în rochie.

Mama lui Joe chicoti din nou.

– Îmi amintesc ce senzație ai stârnit când le-ai dezvăluit tuturor că Joe te sărutase, spuse ea, cu ochi strălucitori. Tatăl lui și cu mine ne-am distrat nemaipomenit. Țin minte și-acum cum s-a înfuriat Joe când a aflat că i se descoperise secretul.

– N-am spus decât unei singure persoane, protestă Cait.

Dar Betsy le povestise tuturor, iar vestea se răspândise cu o viteză alarmantă. Totuși, Cait considera că își plătise înzecit păcatele. Avusese Joe grijă, în ultimele câteva săptămâni.

– Mă bucur atât de mult că te revăd, Caitlin. Când avem puțin timp, te voi ruga să-mi povestești ce mai face mama ta. N-am mai ținut legătura de ani de zile.

În cealaltă cameră, Joe stătea de vorbă cu fratele lui și soția acestuia. Lui Cait i se frângea inima văzându-l în sânul familiei. Îi spusese doamnei Rockwell adevărul, erau doar prieteni – însă prietenia lor devenea tot mai strânsă. Numai de... de nu l-ar fi iubit atât de mult pe Paul! De nu s-ar fi simțit atât de dezorientată!

Joe râdea de o replică a unui nepot de-al lui, iar Cait zâmbi. Îi plăcea nespus râsul lui Joe. Avea un sunet viguros, robust și plin de viață – la fel ca personalitatea lui.

– Joe mi-a spus că lucrezi ca broker, aici, în Seattle.

– Așa e. Sunt de peste un an la Webster, Rodale & Missen. Am absolvit contabilitatea, dar...

– Contabilitatea? o întrerupse doamna Rockwell, dând din cap aprobator. Joe al meu are și el un contabil propriu. Cu atât mai bine – registrele lui erau într-o dezordine îngrozitoare. Băiatul ăsta e constructor, nu contopist.

– Mă bârfești, mamă? întrebă Joe, intrând cu pas vioi în bucătărie; luă o bucată de șuncă și mușcă din ea. Când despachetăm cadourile? Copiii nu mai au răbdare.

– Copiii, vezi să nu! Tu ești cel care abia așteaptă să dea iama în pachete, îl admonestă mama lui. O să le deschidem după micul dejun, ca în fiecare an.

Joe îi făcu cu ochiul lui Cait și se retrase din nou în living.

Doamna Rockwell privi cu afecțiune după fiul ei.

– Anul trecut, mă trezesc cu Joe la ușă, în dimineața de Crăciun, ca să-mi ceară hârtie de ambalat. Pe urmă, după ce împachetează toate cadourile, îl văd că intră în bucătărie și le îndeasă pe toate în frigider! continuă ea, chicotind. Pentru fratele lui a cumpărat două cutii de șuncă și trei bidoane de înghețată. Pentru mine, mâncare de pisici și două cotlete.

Micul dejun fu agitat, în compania fratelui mai tânăr al lui Joe, cu soția și copiii. În timp ce doamna Rockwell rostea rugăciunea, Joe o ținu pe Cait de mână. Deși nu era în sânul propriei sale familii, Cait simțea că avea destule motive de a fi recunoscătoare.

Apoi Cait se așeză lângă Joe, cu cafeaua, în timp ce nepotul cel mai mare împărțea darurile. Pe fondul colindelor, copiii se repeziră să le desfacă. Pe cea mai mică fetiță, care avea doi ani, o interesa mai mult cutia decât cadoul.

Când ajunse la pachetul pătrat pe care i-l dăduse Cait, Joe îl scutură cu entuziasm.

– Ai grijă, s-ar putea să se spargă, îl preveni ea, deși știa că nu exista nici un risc.

Joe desfăcu cu grijă panglicile, apoi hârtia. În timp ce scotea albumul, Cait îl privea cu nerăbdare.

– O carte despre baseball?

– Din câte-mi amintesc, zâmbi ea, dând din cap, colecționai poze cu jucători.

– Până la urmă, pe doi favoriți i-am dat la schimb.

– Sunt convinsă că a fost un schimb reciproc avantajos.

– Altfel, cum?

Se priviră în ochi, până începură să simtă că toată lumea din cameră se uita la ei.

Joe își drese glasul.

– E un dar minunat, Cait. Îți mulțumesc din toată inima.

Se aplecă spre ea și o sărută, cu cel mai firesc aer.

– Desigur, ai și tu ceva pentru Cait, îi aminti Virginia Rockwell.

– Bineînțeles că am.

– Probabil e în frigider, comentă Cait, spre amuzamentul întregii familii.

– O, tu, necredincioaso...! replică Joe, scoțând o cutiuță din buzunarul cămășii.

– Recunosc hârtia, îi murmură lui Cait cumnata lui Joe, Sally. E de la „Stanley's".

Auzind numele pretențiosului magazin de bijuterii, Cait făcu ochii mari.

– Joe?

– Hai, deschide-o, o îndemnă el.

Cait se conformă, cu degetele tremurându-i de nerăbdare. Din hârtia cu granulație aurie apăru o cutiuță albă, în care se afla alta, mai mică, de catifea neagră. O deschise încet, dezvăluind o fermecătoare broșă cu camee, sculptată din onyx, cu intarsii de fildeș.

– O, Joe, șopti ea, copleșită.

De ani de zile își dorise atât de mult o camee. Se întreba cum ghicise Joe.

– Îl săruți pe unchiul Joe? întrebă nepotul lui. Că atunci, eu nu mă uit.

– Sigur c-o să mă sărute, răspunse Joe în locul ei. Numai că o va face mai târziu, când n-au să fie atât de mulți curioși prin jur.

Își privi scurt mama.

– La fel cum îi mulțumea și mama tatei pentru cadourile de Crăciun. Nu-i așa, mamă?

– Sunt sigură că la fel va... face și Cait, răspunse Virginia, vizibil încurcată.

Cait n-o condamna că se rușinase, dar era de ajuns să arunce o singură privire cameei, pentru a fi gata să-i ierte lui Joe orice.

Seara, târziu, Joe o duse pe Cait cu mașina acasă. Doamna Rockwell insistase să-i dea un platou cu fursecuri și prăjituri, iar Cait își spunea că avea destule dulciuri ca să-i ajungă pe-o lună. Somnoroasă, stătea cu capul rezemat de tetieră și ochii închiși.

– Am ajuns, îi șopti Joe.

Fără tragere de inimă, Cait deschise ochii, oftând.

– A fost o zi atât de minunată...! Îți mulțumesc Joe.

Nu-și putu stăpâni un căscat, în timp ce apăsa pe clanța portierei.

– Atâta tot? întrebă el, dezamăgit.

– Cum adică, atâta tot?

– Parcă-mi amintesc că azi-dimineață mi-ai promis ceva.

Cait se încruntă, neînțelegând prea bine la ce se referea.

– Când?

– Când despachetam cadourile.

– A... își aminti ea, îndreptându-se în scaun. Când am desfăcut cadoul de la tine și am văzut broșa, vrei să zici.

Joe dădu din cap, cu o încetineală exagerată.

– Exact. Acum îți amintești?

– Sigur că da.

Sărutarea. Joe voia să primească sărutarea promisă. Cait îi atinse scurt buzele cu ale ei, zâmbind.

– Poftim.

– Dacă de mai mult nu ești în stare, puteai să mă săruți și-n fața lui Charlie.

– Îmi critici talentul de a săruta?

– Câinele lui Charlie sărută mai bine.

Cait se simțea aproape jignită.

– Mă provoci, Joe Rockwell?

– Da, replică el sfidător. Îți arunc mănușa.

– Perfect. Atunci, ține-te bine!

Puse deoparte farfuria cu prăjituri, se apropie de el și îi cuprinse gâtul cu brațele. Apoi, își strecură degetele în părul lui des.

– Așa mai merge, murmură Joe mulțumit.

Cait se opri. Nu prea știa de ce. Poate fiindcă dintr-o dată îi pierise tot cheful să-și mai râdă de un lucru care întotdeauna fusese atât de minunat între ei.

Joe îi întâlni privirea, iar din ochii lui dispăru orice scânteie de veselie. Încet, începu să-și plimbe buzele pe obrazul ei.

Respirația lui caldă îi scălda pielea, îmbătător, în timp ce gura urca spre tâmplă. O strânse cu brațele de talie, trăgând-o spre el.

Începu s-o sărute nerăbdător, stârnindu-i o sumedenie de senzații și fiori ferbinți. Gura lui porni să-i exploreze curbura gâtului. Era atât de plăcut, încât Cait închise ochii, simțindu-se parcă imponderabilă.

– O, Cait...

Se desprinse de ea, respirând greu. Cait intui că voia să mai spună ceva, dar Joe se răzgândi și-și îngropă chipul în părul ei, expirând cu putere.

– Cum mă descurc? șopti ea, imediat ce-i reveni graiul.

– De minune.

– Ești gata să-ți retragi cuvintele?

Joe ezită.

– Nu știu. Mai convinge-mă o dată.

Iar Cait o făcu, sărutându-l delicat și senzual, cu inima palpitându-i între coaste.

– Așa e bine? îl întrebă apoi.

Joe dădu din cap, parcă neavând încredere în sine însuși să vorbească.

– Excelent.

– A fost o zi minunată, șopti Cait. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

Coborî din mașină și intră în casă, unde aprinse toate luminile. Peste câteva minute, când se uită afară, văzu că Joe era în același loc, cu mâinile pe volan și capul aplecat. Parcă și-ar fi înfruntat impulsul de a o urma în casă. Iar dacă ar fi făcut-o, Cait l-ar fi primit.

Capitolul 9

Cait privea ecranul computerului, fără să vadă informațiile afișate. Orice-ar fi făcut, nu-și putea alunga din minte sărutările din seara primei zile de Crăciun. Și nici cât de chinuit arătase Joe, în mașină, după ce ea intrase în casă. Până se hotărâse să alerge înapoi la el, Joe plecase.

Era atât de adâncită în gânduri, încât abia auzi bătaia în ușă. Ridică o privire vinovată, pentru a-l vedea pe Paul stând cu mâinile în buzunare și o expresie obosită pe chip.

– Paul!

Cait așteptă ca bătăile inimii să i se accelereze, ca întotdeauna când se afla în apropierea lui Paul. Faptul că acest lucru nu se întâmplă era o ușurare, dar nu și un motiv de surprindere.

– Bună, Cait, zâmbi el crispat. Ai o clipă liberă?

– Sigur. Intră, îi indică ea scaunul. Ce surpriză plăcută! Cu ce pot să te ajut?

– Nu cu mare lucru, răspunse vag Paul, așezându-se. Voiam doar să-ți spun... ăă... cât mă bucur că ești aici. Îmi pare rău că ți-ai contramandat vacanța, dar îți sunt foarte recunoscător. Mai ales având în vedere că Lindy pleacă, adăugă el, cu buzele subțiindu-i-se un moment.

– Deci, întrebă Cait, Lindy s-a hotărât totuși să-și dea demisia?

Paul dădu din cap, apoi se încruntă iar.

– Orice i-aș spune, n-o pot convinge să se răzgândească. Femeia asta e încăpățânată ca o...

Ridică din umeri, nereușind să găsească o comparație potrivită.

– În fine, ascultă, reluă el, trăgând adânc aer în piept. N-am să te reții mult. Ești cumva liberă diseară, la ora cinei?

– La cină... repetă Cait, ca și cum atunci ar fi auzit pentru prima oară acel cuvânt.

Paul o invita la cină? După atâtea luni? Acum, când se aștepta cel mai puțin? Acum, când nu mai avea nici o importanță? Acum?...

– Dacă ești liberă, vreau să zic.

– Ăă... da, sigur... mi-ar face plăcere.

– Perfect. Ce zici, trec să te iau pe la cinci și jumătate? Numai dacă nu e prea devreme...

– La cinci și jumătate ar fi bine.

– Atunci, ne vedem diseară.

– Mulțumesc, Paul.

Se simțea amorțită. După ce stătu un moment să-și adune gândurile, Cait porni spre biroul lui Lindy, unde își găsi prietena vorbind la telefon. Lindy ridică privirea către ea, îi zâmbi și continuă convorbirea.

Cait se hotărî să revină mai târziu, când Lindy nu era atât de ocupată. Avea nevoie de sfaturile ei.

Auzind că suna telefonul, intră grăbită în birou și, până la sfârșitul zilei, lucră fără pauză. Cu câteva minute înainte de închiderea bursei, în ușă apăru Joe.

– Bună! îl salută Cait, cu un zâmbet primitor.

Privirile li se întâlniră, iar zâmbetul de răspuns al lui Joe îi făcu inima să sară în sus de bucurie.

– Bună ești tu! glumi el, tolănindu-se pe scaunul ocupat cu câtva timp în urmă de Paul. Cum merge activitatea financiară în această frumoasă zi?

– La fel de bine ca de obicei.

– A, atunci am dat de belea!

Zâmbetul lui era molipsitor. Cait nu mai ezită să-i răspundă cu un surâs luminos.

– Ești gata pe ziua de azi? o întrebă el.

– Aproape.

Peste cinci minute, bursa se închidea. Mai avea de strâns câteva lucruri de pe birou și termina.

– De ce?

– De ce? Nu mai poate omul să pună o întrebare?

– Cum să nu?

Duelul lor verbal părea o piesă de teatru îndelung repetată. Cait nu se mai simțise niciodată atât de destinsă cu un bărbat, nici nu se mai distrase atât de bine.

– Atunci, îți pun încă o întrebare: ce-ai zice să luăm cina împreună?

Sări în picioare, începând să valseze în jurul biroului, cu gesturile unui violonist.

– Tu și eu. Vin și muzică la lumina lunii. Trandafiri și romantism.

Apoi o privi sugestiv:

– Tot timpul te spetești cu munca. Aș vrea să te bucuri puțin mai mult de viață, ne-ar prinde bine amândurora.

Nu era nevoie să insiste. Simplul gând o făcea pe Cait să-i crească inima.

– Numai promite-mi că nu-ți mai iei pantofii ăia cu tocuri până-n tavan, continuă el. De la petrecerea lui Paul încoace, mă trec niște junghiuri prin șale de-mi vine să...

Numele lui Paul păru s-o înșface pe Cait de beregată, sufocând-o.

– Paul, repetă ea, moleșindu-se în scaun. Vai de mine...

– Vai de tine, cu un căpcăun de șef ca el, o tachină Joe. Acum ce-a mai făcut?

– M-a invitat la cină, recunoscu Cait, încruntându-se. În dimineața asta, a intrat aici din senin și m-a invitat la cină ca și cum am fi fost împreună de luni de zile. Am fost așa de uluită, că nici n-am știut ce să cred.

– Și ce i-ai spus? Stai, se repezi Joe, ridicând mâna, nu-i nevoie să-mi răspunzi. Știu deja. Ai sărit în sus de bucurie.

– N-am prea sărit... ripostă Cait, cam jignită de atitudinea lui Joe. Ar fi putut măcar să se arate puțin îngrijorat...

– Înseamnă că ai făcut un șoc.

– N-am făcut nici un șoc! M-a luat prin surprindere, atâta tot...

– Bine, încheie el, pornind spre ușă, atunci îți urez distracție plăcută. Mai vorbim noi, zilele-astea...

Și plecă.

Lui Cait nu-i venea să creadă. Rămase cu gura căscată și abia peste un minut încheiat își reveni îndeajuns ca s-o ia la goană după el.

– Scuză-mă, îl întrerupse ea dintr-o discuție pe care Joe tocmai o începuse cu maistrul, dar când termini treaba aș vrea să-ți spun ceva.

Avea spatele drept și-și tot încleștа și desfăcea pumnii, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o luptă.

Joe se uită la ceas.

– S-ar putea să mai dureze.

– Atunci îmi poți acorda câteva minute acum?

Maistrul nu întârzie să prindă semnalul din zbor:

– Ce fac, șefule, le dau iar liber la băieți? Pot să le spun să cumpere cadourile de Anul Nou pentru neveste...

Fu răsplătit cu o privire capabilă să rumenească un purcel la frigare.

– Nu va fi cazul, Harry, mulțumesc.

– N-ai de ce, șefule. Voiam doar să-ți fac o plăcere...

– Atunci fă-mi plăcerea și taci din gură.

Chicotind, Harry se îndepărtă.

– Voiai să-mi spui ceva? o întrebă Joe pe Cait.

Mamă, și câte ar mai fi avut să-i spună!

– Asta a fost tot ce-ai găsit să răspunzi?

– În legătură cu ce?

– În legătură cu invitația lui Paul la cină! M-aș fi așteptat să fii...

– Gelos? Speriat că ar abuza de tine? Mă cam îndoiesc, dar dacă te temi invită-mă și pe mine și-am să-ți apăr virtutea ca un adevărat cavaler.

– Nu e cazul. Paul e un om serios.

– Pe care îl iubești de luni de zile...

– Nu cred că-l iubesc. Mai degrabă am fost îndrăgostită... un timp...

– Într-adevăr. Iar acum te-a invitat în sfârșit, iar tu ai acceptat.

– Da, dar...

– Ne cunoaștem foarte bine, Cait. Doar suntem căsătoriți, mai ții minte?

– Nici o șansă să uit!

Mai ales când Joe se străduia atâta să i-o amintească ori de câte ori avea ocazia.

– Dar asta n-ar trebui să însemne... nimic?

Nu-i venea să creadă că fusese în stare să spună așa ceva. Săptămâni de zile îi venise să intre în pământ de fiecare dată când Joe menționa acea joacă de copii, iar acum o folosea în propriul ei interes!

Joe întinse mâinile și o luă de umeri.

– Dacă vrei să știi, căsătoria noastră înseamnă enorm pentru mine.

Simplul fapt de a-l auzi recunoscând o mulțumea nespus.

– Nu-ți doresc decât binele, continuă el. Îl meriți cu prisosință. Aș fi în culmea fericirii dacă între tine și Paul s-ar lega ceva reușit. Iar acum, dacă mă scuzi, mai am de discutat niște probleme cu Harry.

– A... Da, sigur... du-te!

Abia-și mai găsea cuvintele. Martin îi spusese că Dumnezeu avea să-i răsplătească sacrificiul. Dacă invitația lui Paul la cină era răsplata de la Dumnezeu, Cait își dorea înapoi biletul de avion.

Reveni în biroul ei, și mai amorțită decât înainte. Nu mai știa ce să creadă... Sperase ca între ea și Joe să fie ceva deosebit. Altfel, n-ar fi reacționat atât de firesc la vestea cinei cu Paul și în nici un caz n-ar fi arătat atât de fericit!

Asta o durea cel mai mult. O durea îngrozitor.

Mergând distrată pe culoar, Cait intră în biroul lui Lindy. Prietena ei era gata de plecare.

– Paul m-a invitat la cină! izbucni Cait.

– Nu mai spune!...

Lindy făcu ochii mari de uimire. Cait dădu din cap:

– A intrat la mine în birou cu aerul cel mai firesc și m-a invitat la restaurant.

– Și te bucuri?

– Nici eu nu mai știu... Cred că ar trebui... doar pentru asta m-am rugat, luni de zile.

– Atunci care-i problema?

– Problema e că lui Joe puțin îi pasă. Mi-a urat împlinirea tuturor dorințelor...

– Și care sunt dorințele astea?

Simțind că i se punea un nod în gât, Cait stătu câteva momente pe gânduri.

– Îți spun cu mâna pe inimă, Lindy, că nici eu nu mai știu ce-mi doresc.

– Din câte-am înțeles, au aici un somon superb, spuse Paul, parcurgând lista de bucate de la „Boathouse“, un restaurant cunoscut de pe Lake Union.

Cait parcurse înșiruirea de fructe de mare, apoi alese somonul prăjit – același fel pe care-l mâncase împreună cu

Joe. În seara asta, însă, nu era sigură de ce-și mai dădea osteneala. Nu-i era foame, iar Paul urma să-și cheltuiască banii de pomană.

– Am observat că tu și Joe Rockwell vă vedeți destul de des, în ultima vreme, continuă el, pe un ton de conversație.

– Poftim...? Scuză-mă, ce-ai spus?

– Doar că te întâlnești foarte des cu Joe Rockwell.

– A... ăă... da... Știi, suntem prieteni din copilărie...

– Da, îmi amintesc că mi-ai spus.

Ospătărița veni să ia comanda, iar Paul ceru o sticlă de vin alb. Apoi, începu să discute subiecte de serviciu, pe un ton prietenos.

Cait îl asculta destul de atentă, dar în același timp se întreba ce găsise atât de extraordinar la el. Era un bărbat atrăgător, dar nici pe departe atât de dinamic sau interesant ca Joe. Desigur, avea un anume farmec, însă pe lângă Joe părea aproape insipid.

După ce chelnerița le turnă vinul, Paul începu să învârtească între degete piciorul paharului, până când deodată întrebă:

– Ce părere ai despre plecarea lui Lindy din firmă?

Cait fu descumpănită de fervoarea cu care Paul pronunță numele lui Lindy.

– Recunosc că am fost șocată, spuse ea. Nici măcar nu mi-a pomenit de cealaltă ofertă – și întotdeauna am considerat că suntem bune prietene...

– Nici nu bănuiești cât de bună prietenă îți este... replică Paul, cu convingere. Cred că nu te-ai întrebat care e adevăratul motiv al hotărârii ei de a demisiona.

Avea dreptate. Cait fusese atât de preocupată de Joe, încât nu se mai gândise la atitudinile misterioase ale colegei sale.

– A primit o ofertă mai bună, nu?

– Cait, uită-te la mine! ridică Paul tonul, neașteptat de nervos.

Îl privi nedumerită.

– Ce este, Paul?

Chipul lui devenise încordat, cu o expresie intensă.

– Of, la naiba, faci să-mi fie aproape imposibil! Chiar nu-ți trece prin minte?

Își împinse într-o parte farfuria și închise un moment ochii, clătinând din cap.

– O iubesc. De săptămâni, de... luni de zile. Însă n-am reușit cu nici un chip s-o conving – până când, într-un târziu, mi-am dat seama de ce nu reacționa.

– Din cauza mea...? întrebă Cait într-o șoaptă nefericită, ca un chițăit de șoricel.

– Exact. Nu voia să-ți trădeze prietenia.

– Ți-a spus... ce sentimente aveam pentru tine?

Simplul gând o făcea să intre în pământ de rușine.

– În nici un caz. Lindy e o prietenă prea loială ca să-ți divulge secretele. Și-n plus, nici nu era nevoie. Am știut

tot timpul. Doamne, Dumnezeule, Cait, ce-ar fi trebuit să mai fac ca să te descurajez, să scriu cu artificii pe cer?

– Nu cred că era necesară o măsură atât de drastică, murmură Cait, umilită până-n măduva oaselor.

– I-am spus de nenumărate ori lui Lindy că nu mă atrăgeai, dar n-a vrut să mă asculte. În cele din urmă mi-a răspuns că, dacă discutam cu tine, explicându-ți eu însumi totul, avea să-mi accepte dragostea.

– Telefonul! înțelese dintr-o dată Cait. De-asta m-ai sunat, nu-i așa? Voiai să-mi vorbești despre Lindy, nu despre articolul ăla de afaceri.

– Într-adevăr.

– Și-atunci, de ce Dumnezeu n-ai făcut-o?

– Aș vrea și eu să știu. Pentru moment, mi s-a părut prea cinic să port o asemenea discuție prin telefon. Dumnezeu mi-e martor că am lăsat să-mi scape destule aluzii, dar tu nu erai deloc receptivă.

Cait se strâmbă.

– Și-acum de ce-și dă demisia?

– Nu e evident? Ne era tot mai dificil să lucrăm înmpreună. Ea nu voia să-și trădeze cea mai bună prietenă, dar în același timp...

– Dar în același timp, te iubea tot mai mult... înțelese Cait.

– Exact. Nu pot s-o pierd, Cait. Nu vreau să te jignesc și, crede-mă, nu e nimic personal, dar pur și simplu nu mă atragi.

Paul nu părea să fie singurul. Pe lângă că trata relația lor ca pe o farsă savuroasă, nici Joe nu-i declarase vreodată un sentiment mai profund.

O lăsă în fața casei, spunându-i încă o dată, cu căldură:

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc că m-ai înțeles!

Pradă unui impuls, o îmbrățișă, apoi se întoarse la mașină.

Apartamentul era întunecos și pustiu. Cait își făcu un ceai și se așeză pe canapea, privind în gol.

Paul o iubea pe Lindy. Iar Joe...

Cu Joe habar n-avea cum stătea.

Telefonul îi rupse firul gândurilor. Răspunse la al doilea apel.

– Cait? întrebă Joe, părând surprins s-o găsească acasă atât de devreme. Când te-ai întors?

– Acum câteva minute.

– Nu pari în apele tale. S-a-ntâmplat ceva?

– Dumnezeule, izbucni ea în suspine. Ce-ar fi putut să se întâmple...?

Capitolul 10

Când auzi soneria, Cait nu avu nevoie să se uite prin vizor pentru a ști că era Joe. Se duse încet la ușă și o întredeschise.

– Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Joe, fără a aștepta invitația de a intra în casă.

Ștergându-se cu mâneca la ochi, Cait închise ușa.

– Nimic.

– S-a dat la tine?

Cait își dădu ochii peste cap.

– Doamne ferește...!

– Atunci de ce plângi?

Dacă ar fi știut de ce era necesar să plângă așa, încontinuu, i-ar fi spus.

– Paul... e îndrăgostit.

Joe o privi ca lovit în cap.

– De tine?!? întrebă el, ridicând tonul.

– Vorbești de parcă ar fi cea mai mare comicărie! se enervă Cait. Sunt și eu destul de atrăgătoare, să știi.

Dar, dacă se aștepta ca Joe să înceapă lista farmecelor ei, avu parte de o dezamăgire.

– Și-atunci ce legătură are? se încruntă el.

– Nici una. Le doresc numai bine, lui Paul și Lindy.

– Deci Lindy era...? murmură Joe, ca și cum ar fi știut-o tot timpul.

– Doar nu credeai că eu eram!

– La naiba, de unde voiai să știu? Bănuiam că era Lindy, dar pe tine te-a invitat la cină. Sincer îți spun, nu prea părea să aibă sens.

– Și ar mai fi ceva, mormăi Cait, proptindu-și mâinile în șolduri. Vreau să știu un lucru. La tot pasul, le spui tuturor că suntem căsătoriți. Dar, atunci când asta ar putea că conteze într-adevăr...

– Și când anume poate să conteze?

Neluându-i în seamă întrebarea, Cait continuă:

– ...mă lași în seama lui Paul, ca și cum abia ai aștepta să scapi de mine. Se vede clar că puțin îți pasă.

– Îmi pasă! strigă Joe.

– Zău? nu se lăsă nici ea mai prejos. Ei bine, atunci în nici un caz nu te-ai ostenit să arăți!

– Și ce voiai să fac, să-l provoc la duel? Numai despre Paul vorbeai, tot timpul. Paul în sus și Paul în jos. Ajungea să treacă pe lângă tine, numai, că te și lua cu leșin!

– Nu-i adevărat!

Sau... poate că fusese adevărat, dar de-atunci trecuseră săptămâni de zile.

– Dacă făceai efortul să mă întrebi, poate-ai fi aflat adevărul.

– Vrei să spui că nu-l iubești pe Paul?

Cait își dădu din nou ochii peste cap.

– Bingo!

– Nu-ți stă în fire să fii sarcastică.

– Nu-ți stă în fire să fii... bătut în cap.

Joe medită un moment la aceste interesante cuvinte.

– Dacă vrei să-ncepem să aruncăm cu acuzații, replică el crispat, mai bine uită-te la tine.

– Și asta cam ce-ar vrea să însemne?

Ca de obicei, nimeni n-o putea face să reacționeze mai eficient decât Joe.

– Nu contează, continuă Cait, pornind spre ușă. Așa n-ajungem nicăieri. Nu suntem în stare decât să ne împroșcăm cu insulte.

– Aici te contrazic, răspunse calm Joe. Cred că a sosit momentul să ne lămurim.

Cait trase adânc aer în piept, simțindu-se complet dezumflată, pe plan fizic și emoțional.

– Atunci trebuie să mai așteptăm. În momentul de față, nu sunt în stare să judec rațional și nu vreau să spunem lucruri pe care mai târziu le-am regreta amândoi.

Și îi deschise ușa să iasă, adăugând, pe un ton rugător:

– De acord?

Joe păru gata să mai spună ceva, apoi oftă și o sărută scurt pe gură. Cu ochi mari, Cait îl privi cum pleca.

Bursa din New York se închisese, iar Cait introducea niște valori în computer, când Joe intră în birou și închise ușa.

– Simte-te ca acasă, murmură ea, continuând să lucreze. Inima îi bubuia în piept, dar nu îndrăznea să se dea de gol.

– Mulțumesc, așa voi face, replică el vesel, tolănindu-se dezinvolt pe un scaun.

– Dacă ai venit să discuți afaceri, ți-aș sugera o investiție în acțiunile...

– Pentru afaceri am venit, o întrerupse Joe, dar n-au nici o legătură cu piața acțiunilor.

– Și ce afaceri am putea discuta noi? întrebă ea, cu o ironie deliberată.

– Vreau să continuăm discuția de aseară.

– Oi fi vrând tu, dar din păcate n-am nici un chef să te-ascult înșirându-mi defectele.

– Crede-mă, subiectul ăsta nici n-ar merita o discuție aparte, râse scurt Joe. Despre căsnicia noastră am venit să discut.

– Despre căsnicia noastră?

Tare-ar mai fi vrut ca Joe să înceteze cu acel subiect pe care-l pomenea încontinuu, ca și cum ar fi avut vreo importanță pentru el, altfel decât ca glumă.

– Paul și Lindy se vor căsători curând.

– Știu. Azi-dimineață am stat de vorbă cu ea, pe larg, spuse Cait, ridicându-se pentru a începe să strângă podoabele de Crăciun din birou. Mi-a cerut să-i fiu domnișoară de onoare.

– Și îi vei înapoia favoarea?

Luând coronița de brad de pe ușă, Cait se întoarse spre el.

– Corectează-mă dacă mă înșel, spuse ea cu ironie, dar fără a-și putea stăpâni un mic fior de speranță, dar parcă o tot țineai una și bună că suntem căsătoriți de optsprezece ani.

– Exact. Nu vreau decât să legalizăm ceea ce s-a făcut atunci.

Cait se încruntă. Oare vorbea serios, sau era tot o glumă de-a lui?

– Nu te repezi... îl temperă ea, încercând să-și adune gândurile.

– Să nu mă reped? repetă Joe, parcă nevenindu-i să creadă. Iubito, de optsprezece ani aștept discuția asta. Doar n-ai să distrugi totul tocmai acum, nu-i așa?

Și făcu doi pași spre ea.

– Nu accept nimic până nu te explici, răspunse Cait, începând să se retragă din fața lui.

– Ce să-ți explic?

– De ce ai fost de acord ca Paul să mă invite la cină?

– Vrei să spui că te-aș fi putut opri?

– Desigur. Nu voiam să merg cu el! Regretam atât de mult că trebuia să-ți refuz invitația, iar ție puțin îți păsa că ieșeam cu altul. Și în fond, el era principalul tău concurent.

– Nu-mi făceam griji deloc.

– Mie nu impresia asta mi-ai lăsat-o.

– Bine, bine, acceptă Joe, răsfirându-și părul cu degetele. Nu credeam că Paul era atras de tine. Îl văzusem împreună cu Lindy, într-o seară la birou – emanau atâta electricitate că ar fi putut lumina tot orașul Seattle.

– Ai știut despre Lindy și Paul...? murmură Cait, uimită.

Joe ridică din umeri.

– S-o luăm așa: mă încerca o bănuială. Dar, când ai început să vorbești despre Paul ca și cum l-ai fi iubit, am început să mă alarmez.

– Aveai toate motivele! minți ea cu nerușinare, continuând să se retragă din fața lui.

Deodată, Joe reuși o manevră abilă și ajunse la numai un pas distanță.

– Și-acum, ce-ar fi să mă săruți? întrebă el, pe un ton poruncitor.

Încolțită, Cait dădu din cap și intră în brațele lui ca un copil pe poarta casei. Acolo era locul ei. Lângă Joe. Niciodată n-avea să se mai îndoiască de iubirea lui.

Cu un oftat desprins din adâncul sufletului, Joe o strânse la piept. O clipă se priviră în ochi, cu răsuflarea tăiată. Chiar când el se pregătea s-o sărute, se auzi o bătaie în ușă.

Harry, șeful de echipă, intră fără a aștepta răspunsul.

– L-ai văzut cumva pe Joe...

Se întrerupse brusc.

– A, scuze... murmură el fâstâcit, grăbindu-se să se retragă.

– Nici o problemă, îl asigură Cait. Doar suntem căsătoriți. Suntem căsătoriți de ani de zile.

Sfârșit